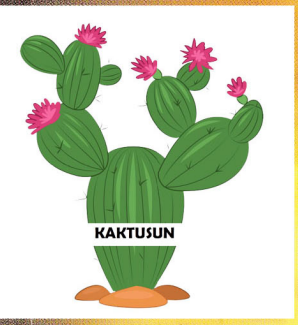
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

CHARLAINE HARRIS

"OLAĞANÜSTÜ BİR MACERA"
LEE CHILD

ARTEMİS

KOLAY BİR ÖLÜM

SİLAHŞOR ROSE SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

SİLAHLARIN KONUŞTUĞU BİR DÜNYADA YALNIZ BİR KADINDI. KENDİSİ İÇİN EN İYİMSER HAYALİ KOLAY BİR ÖLÜMKEN, KURTARMASI GEREKEN KOCA BİR DÜNYA VARDI.

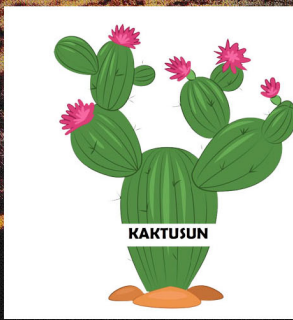
HBO'nun *True Blood* dizisine ilham veren "Sookie Stackhouse" serisinin *New York Times* çoksatarı yazarı Charlaine Harris yeni bir macerayla okurlarının karşısına çıkıyor. Silahşor Rose serisinin ilk kitabı *Kolay Bir Ölüm*, genç paralı silahşor Lizbeth Rose'u ve maceralarını merkeze alıyor.

Franklin Roosevelt suikastı ve Büyük Bunalım'ın ardından Amerika'nın parçalanıp Rusya, Kanada ve Meksika arasında bölüştürüldüğü kanunsuz bir dünyada geçen ve güçlü bir kadın karaktere sahip bu fantastik kovboy romanı, Vahşi Batı'nın sert koşullarını alternatif bir evrene uyarlıyor.

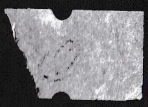
Büyüyle silahların harman olduğu ve her an ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalınan bir dünyada, Silahşor Rose hiçbir müşterisini yarı yolda bırakmamak için kendine verdiği sözleri tutabilecek mi?

Büyü ve silahlarla beslenen yüksek tempolu bir macera.
–Publishers Weekly

Sürükleyici, şaşırtıcı ve heyecanlı bir hikâye.
–Karin Slaughter

Artemis Severler @artemiskitap artemisyayinlari
ISBN 978-605-304-603-5
ARTEMİS
9 786053 046035

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2156

KOLAY BİR ÖLÜM
Charlaine Harris
Orijinal Adı: *An Easy Death: The Gunnie Rose 1*

İngilizceden Çeviren: Yeliz Üslü
Editör: Nazlıcan Saltan
Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarımı: Pınar Demirhan

1. Basım: Eylül 2020
ISBN: 978 - 605 - 304 - 603 - 5
Sertifika No: 43949

Charlaine Harris Schulz © 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CHARLAINE HARRIS

KOLAY BİR ÖLÜM

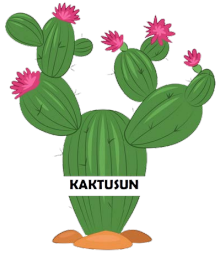
İngilizceden Çeviren: Yeliz ÜSLÜ

ARTEMİS YAYINLARI

Bunca yıllık eşim Hal için.
Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım.

TEŞEKKÜR

Silahlar konusunda tavsiyelerini ve zamanını benden esirgemeyen silah uzmanı ve uzman yazar Taylor Anderson'a ve nazik düzeltileri için Patrick'ime teşekkürler. Fransızca diyalog konusunda Daniel Hale bana yardımcı oldu, teşekkürler Dan! Her zamanki gibi temsilcim Joshua Bilmes ve JABberwocky ekibi, bir telif hakları ajansının verebileceği tüm desteği ve rehberliği bana sağladılar. Batı Kıyısı'ndaki TV ve film ekibim APA'dan Debbie Deuble-Hill, Steve Fisher ve Kyle Loftus'a da teşekkürler. Asistanım ve arkadaşım Paula Woldan; internet sihirbazım Dawn Fratini; ve Twitter uzmanım Presley Bumgarner her an bana yardımcı oldular. Teşekkür edebileceğim ve adını anmam gereken çok kişi var -dostlarım ve ilk okuyucularım olan Leigh Perry, yani Toni LP Kelner ve Dana Cameron gibi- ama bazılarını da bir sonraki kitaba saklamalıyım.

Kolay Bir Ölüm

1. Bölüm

Sabah Chrissie'ye saçlarımı kökünden kestirdim. Tarken ve Martin büyük ihtimalle ekmek kapımız olan kamyonetle uğraşacaktı. Galilee de Martin'i izleyecekti çünkü bir süredir işten önce ve sonra takılmaya başlamışlardı. Galilee küçük evini temizliyor veya çamaşır yıkıyor da olabilirdi. Onu hiç boş durup sıkılırken görmedim.

Benimse o akşamüzerine kadar Martin'in evine gitmeme gerek yoktu. O nedenle canım ne istiyorsa onu yaptım. O sabah canım saçlarımdan kurtulmak istemişti.

Komşum Chrissie çok yetenekli değildi ama kulübelerinin önünde bir tabureye oturan kocasının saçını ve sakalını düzeltirken izlemiştim onu. İyi iş çıkarmıştı. Çalışırken o tatlı, yüksek sesiyle şarkı söyledi ve en küçük çocuğunun deredeki kurbağalarla olan maceralarını anlattı.

İşini yarıladığında, "Neden hepsini kestirmek istiyorsun? Çok güzeller," dedi.

"Terleyince enseme yapışıyor," dedim ki doğruydu. Henüz sadece bahardı ama daha bunun bunaltıcı yazı vardı.

"Kafan kızarıp tahriş olmasın diye bir şapka taksan iyi olur," dedi Chrissie. "O kadar kısa istiyorsun ki güneşten kafa derin yanacak."

"Çaresine bakarım," dedim. Chrissie'nin sahip olduğu tek küçük aynayı kaldırıp baktım. Kafamı kısım kısım görebiliyordum. Yıkadığı saçlarım ıslaktı. Galiba iki, iki buçuk santim uzunluğundaydı artık. Kıvırcıklığı gitmiş gibiydi ama tabii kuruyunca anlaşılacaktı.

"Yakında yola çıkıyorsunuz galiba? Alışverişten dönerken Martin'in orada çiftçileri gördüm." Chrissie'nin pantolonunun üzerinde öbek öbek, uzun, koyu renk saçlar vardı. Fırçayla onları toplaması gerekecekti.

"Evet, karanlık bastırırken çıkacağız."

"Korkmuyor musun?"

Tabii ki korkuyordum. "Elbette korkmuyorum. Yolumuza çıkmaya kalkanlar korksun." Gülümsedim.

"Hepsini vurursunuz, *bang, bang!*" dedi Chrissie meşhur şarkıdaki gibi.

"Evet. Bang, bang," dedim.

"Neden Yeni Amerika'ya gidiyorlar?"

"Çiftçiler mi? Teksas'ta yaşadıkları kısım birkaç yıl önce Meksika tarafından yutuldu, unuttun mu?"

Chrissie'nin yüzü asıldı. Başını iki yana salladı.

"Neyse, oradaki devlet, Teksaslılara siz gerçek Meksikalı değilsiniz diyormuş. Topraklarını kaybettiler."

Chrissie'nin yüzü daha da düştü.

"Arazilerine el konuluyor. Bu yüzden kuzeyde falan, hatta Dixie'de bile olur, tanıdıkları varsa bir fırsat elde etmek için Meksika'dan ayrılmaları gerek."

Dixie öyle yoksul ve tehlikeli bir yerdi ki oraya kaçmak için gerçekten çaresiz olmalıydınız.

Chrissie parmaklarını başımın sol tarafındaki kısa saçlardan geçirip başını salladı. "KRİ'ye giden oldu mu?" diye sordu.

"Chrissie," dedim. Gözlerime bakmak için eğildi.

"Ah, affedersin Lizbeth." Kendi keyfine göre sağ tarafı kesmeye başladı. Acaba Norton'dan başkasının saçlarını keserken görmüş müydüm onu? "*Grigori*'leri sevmediğini unutmuşum."

Evet. Büyücülerden hoşlanmıyordum.

Biraz sonra, "Tarken'ın bundan haberi var mı?" dedi. Sesindeki uzak tınıdan, bunun kafasından değil de ağzından çıktığını söyleyebilirdim.

"Hayır, saçlarım konusunda söz hakkı yok. Sen de gidip söyleme."

"Bu akşamüzeri görecek."

"Evet, sürpriz olsun," dedim.

Chrissie benden büyük olduğunu hatırlatan o bakışlardan birini attı bana. "Bundan hoşlanmayacak, Lizbeth."

Omuzlarımı çok dikkatlice kaldırdım. Elinin kaymasını istemezdim ne de olsa. "Kafa *onun* değil," dedim, haklıydım da. Ama bana her zaman kafama bir şey koyunca acele etmememi söylediği de bir gerçek.

Chrissie işini bitirirdi. Küçük ayna bana, saçların nasıl olduysa her taraftan eşit kesildiğini gösterince ödemesini yaptım. Bana kocaman gülümsedikten sonra sandalyeyi içeri götürdü. Geri geldiğinde ellerini yıkamak için biraz su çekti. Sonra da bir kovaya su doldurup sandalyenin etrafında biriken koyu renk, uzun saç öbekleri gitsin diye üzerlerine su döktü.

Ona yardım ettim. Toprak, gökten uzun lüleler yağmış gibi görünmemeye başladığında da tepeyi tırmanıp evime gittim.

Ayrılık hazırlığı uzun sürmedi. Zaten en fazla üç gece kalacaktık büyük ihtimalle. Hem Corbin'deki otellerden birinde geceleyebilirdik. Tarken o zamana kadar benimle barışmış olursa tabii. Çiftçileri onları bekleyen ailelerine teslim edip eve dönecektik. En sıradan işimizdi. Martin ve Tarken oraya giden yolu temizlemişlerdi. Eski bir asfalt yoldu. Büyük kayaları ve ağaçları ortadan kaldırmışlar, olası tuzaklara karşı keşif gezisine çıkmışlardı.

Corbin, Yeni Amerika'nın sınırındaydı, neredeyse bütün işimizi orada görürdük. Kalabalık bir kasabaydı, kalacak bir sürü yeri, bir benzincisi, atlar için ahırları, bir postanesi ve iyi bir marketi vardı.

Tarken için iki yıldır çalışıyordum, belki biraz daha uzun. Dört aydır da onunla birlikteydik. İlk kez yattığımızda, yeterince büyümemi beklediğini söylemişti.

Bana baktığını fark etmemiştim. O konularda kafam biraz yavaş çalışır. Ama silahlar konusunda hızlıyım. Önemli olan da bu.

Küçükken üvey babam Jackson beni ava götürmemiş olsaydı böyle bir yeteneğim olduğunu bilmeyecektim belki de. Jackson bir sineği havada yakaladığımı görmüş, sonradan silah kullanmak için gereken çabukluğa ve içgüdülere sahip olduğumu düşünmüştü.

Jackson haklıydı. İlk defa elimde bir tüfek tuttuğumda ait olduğum şeyi bulduğumu biliyordum. Bu, annemin hoşuna gitmedi tabii ama en azından kendi başımın çaresine bakabilecek ve faydalı bir şey yapabilecektim. İnsanların korunmaya ihtiyacı var.

Küçük, deri çantama bir pantolon, bir tişört, diş fırçası ve bir tarak koydum. Hazırlığım bitmişti. Çıkmadan mataramı da dolduracaktım.

Levyeli, mükemmel bir av tüfeği olan 1873 Winchester'ımı temizledim. Tüfek büyükbabamındı. Ona Kaya Matkabı adını koymuştu, ben de onu kullanıyordum. Jackson da bana yakın mesafe için Colt 1911'ler vermişti. Segundo Mexia'daki boş arazide yaptığım son atış taliminden sonra onları zaten temizlemiştim. Üçüyle yirmi yedi mermi atabilirdim ve Colt'lar için ekstra şarjörüm vardı. Düşmanlarımızı bu kadar mermiyle yola getiremiyorsam, bir orduları var demekti.

Galilee kendi tüfeğini getirecekti. Bir Krag kullanıyordu, çünkü uzun mesafede daha iyiydi. Ben daha yakın mesafede Winchester'ı kullanırdım. Galilee ve Tarken'ın tabancaları da vardı. Gerçi Tarken'ınki pek iyi bir alet değildi.

Kamyonumuz ve ateş gücümüz iki yıldır iş görüyordu. Bu yolculuğu sık sık yapıyorduk.

Sırtımdaki kılıfında asılı Winchester'ım, kılıflarındaki taban-

calar, tek omzumda iki dolu matara, diğer omzumda giysiler ve yedek cephanelikle dolu küçük deri çantamla hazırdım. Kasabaya giden yola koyuldum.

İnsanlar işten eve dönüyordu. Chrissie kulübesinin önünde ızgara yapıyor, et, havaya tatlı, keskin bir koku yayıyordu. "İyi avlar!" diye seslendi yumuşak sesiyle.

Başımı salladım. Rex Santino'yu geçtim. "*Kolay ölümler*," dedi her zamanki aksi tavrıyla.

İnsanlar bir silahşor için bunu dilerdi. Kendimi iyi hissettim. Ona başımı salladım.

Ana caddeden yürümek istemiyordum. Çok fazla insan vardı. Bunlardan biri de ana yolun hemen yakınında çok güzel bir evde, Jackson'la birlikte yaşayan annemdi. İşe çıktığımı görmeyi sevmiyordu. Bu da beni güçsüzleştiriyordu. Segundo Mexia'nın kuzeyindeki son sokaktaki çıplak, toprak alanda bulunan Martin'in evinin oradan dolandım.

Avluya yaklaştığımda Martin'in tavukları, kümeslerinde gıdakladı. Martin etrafa yem dağıtırken hafif gülümsüyordu. O aptal tavukları sevdiği belliydi. O yokken komşunun çocukları yumurta karşılığında gelip tavukları besleyecekti. Segundo Mexia'da takas yöntemini çok kullanırız.

Alçalan güneşten Martin'in kafasına altın rengi bir parıltı vuruyordu. Açık renkli saçlarının arasındaki grileri ilk defa fark ettim. Yeri gelince bu konuda ona takılacaktım.

Galilee daha gelmemişti. Tarken kamyonetin kasasına yedek benzin tenekeleri koyuyordu. Bana yandan gülümsedi ama saçlarımı fark edince donakaldı. Bir an gözlerini kapadı, başını salladı ve işine döndü.

Bu konu sonra açılacaktı. Gülümsedim. Eğlenceli olacaktı.

Müşterinin çoğu avluda, yerde ya da Martin'in ön verandasında oturuyordu. İki çocuk toprağa çizdikleri karelerde seksek oynuyordu. Onlara doğru başımı salladım. Sadece başka çarem olmadığında onlarla konuşurdum.

Gökyüzü tepemizde alçaldı. Verandadaki insanlar, aralarında yiyeceklerini paylaşıyorlardı. Martin'in mutfağına girip biraz ekmekle kuru meyve yedim. İşten önce et yemezdim.

Galilee kolunun altında Krag'ıyla birlikte gelip yanıma oturdu. Silah kemerinde bir tabanca vardı. Benim Colt'lar kadar iyi değildi belki. Ama Colt'lar Jackson'ın hediyesiydi, o yüzden onlarla hava atmazdım. Çok atmazdım diyelim. Galilee'nin saçları kafasında kocaman, siyah bir ponpon gibi kabarmıştı. Çok zayıf ve esmerdi. Bana bakıp "Dostum, acayip olmuşsun," dedi.

"Hadi ya? Hoşuna gitti mi?"

"Yok canım! Saçların şimdiye kadar beyaz birinde gördüğüm en güzel saçlardı. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Tarken çok fazla seviyordu."

"Sen de ona gününü göstereyim mi dedin?"

Omuz silktim. "Aşağı yukarı."

"Kızım, bazen cidden ne kadar küçük olduğun belli oluyor."

Ne demek istediğini anlamadığım için cevap vermedim. Tek bildiğim, Tarken parmaklarını saçlarıma geçirip tutamlarla oynar, onları düzleştirir, sonra da tekrar lüle lüle olmasını uzun uzun izlerdi. Şimdi esas dikkatini, kafatasında bu saçların uzadığı kıza versin bakalım.

Galilee başka şeylerden bahsetti. "Freedom, küçük evi için bir koltuk yaptı," dedi. Oğlu Freedom, Galilee henüz on dört yaşındayken doğmuştu. Sonra okuldan ayrılıp annesinin evinden taşındı ve tabakhanede bir işe girdi. Şimdi de kendine bir ev yapmıştı. (Ve de bir koltuk.)

"Bir marangozun yanına mı girecek?" Aklıma onu işe alabilecek kimse gelmiyordu. Bobby Saw'un yanında çalışan bir kız vardı zaten.

Galilee'nin gülümsemesi azaldı. "Freedom'ı bilirsin. O oğlan bir şeyde uzun süre tutunamaz. En azından aradığını daha bulmadı."

O oğlanla ben neredeyse aynı yaştaydık. En azından Freedom

tabakhane işinde tutunmuştu. İşi sevmese de düzenli bir kazancı vardı. Başka işler arayıp duruyordu ama henüz kendine uygun bir şey bulamamıştı. Onu en son bir barda gördüğümde bu konuda şikâyet edip durdu. Kız arkadaşı onu bırakmadığı için şanslıydı doğrusu. Dırdır edip duran biri pek çekici değil ne de olsa.

Martin içecek bir şeyler almak için içeri girdi. Geçerken Galilee'yi yanağından öptü. Kaşlarım, olmayan saçlarıma kadar kalktı. "Vay canına," dedim Martin çıkınca. "Kimseden saklamıyorsunuz yani. Bu ne zaman oldu?"

Galilee bana bakmadı ama gülümsüyordu. "Doğru zaman gelmiş gibiydi. İyi anlaşıyoruz, birlikte daha fazla zaman geçirmek istiyoruz. Büyütülecek bir şey değil."

"Şimdilik."

"Şimdilik," dedi o da.

"Lizbeth," diye seslendi Tarken avludan.

"İş başına," dedi Galilee. Tabaklarımızı yıkayıp evden çıktık ve kamyona ilerledik. Bahar gelmişti, günler uzuyor, güneş gökyüzünden ayrılmak istemiyordu. Bulut yoktu. Kafamı yukarı dikip tepemdeki sonsuz boşluğa baktım. Sonsuzlukla aramda hiçbir şey yoktu. Yerimi aldım, toprağın ortasında dikiliyordum.

Tarken bize başıyla işaret verdi. Martin'le ikisi motoru son kez kontrol etti.

Galilee ve ben müşteriye döndük. "Yükleme zamanı!" diye seslendim.

"Ortaya oturun, yüzünüz dışarı dönük olsun. Biz ikimiz ayakta olacağız. O arka tarafta sağda, ben ön tarafta solda." İşaret ettim. Açık olmalıydım. Herkes gergindi.

Tarken arabanın yolcu koltuğundan önümüzü kollayacaktı.

Martin çantaları yanlara yerleştirmişti zaten. Galilee ve benim istediğimiz yerlerde ayrılmış boşluklarımız vardı. Müşteri, yanına fazla eşya almıştı ama hepsini sığdırmaya çalıştılar. Geride bir şey bırakmak istemiyorlardı. Dünyada sahip oldukları her şey bu kadardı.

Martin'le Tarken'ın yaptığı uzun, düz zemindeki ahşap direkler ve yatay kalaslar, herkesi ve her şeyi bir arada tutacak şekilde düzenlenmişti. Biraz koruma da sağlıyordu. Ayrıca Galilee ve bana yaslanacak sağlam bir yer de veriyordu. İçeri en son biz girecektik.

Aileler ayakta dikiliyor, kaçınılmazı geciktiriyorlardı. "Atlayın!" diye seslendim biraz daha otoriter bir sesle.

Sözümü dinlediler. Bir adam önce atladı ve karısıyla çocuklarının çıkmasına yardım etti. Diğerleri yerde kalıp onları bekledi. Genç bir çiftin bir bebeği ve birkaç küçük çocuğu vardı. Dört beş tane olabilir. Daha büyük bir çiftin yetişkin bir kızı ve on iki on üç yaşlarında bir kızı daha vardı. Daha küçük bir oğulları da vardı ama bebek değildi. Adamlar kardeşti. Güney Teksas'ta yan yana tarlaları vardı. Ama orası Meksika olduğunda yavaş yavaş dışarı itildiler. Martin'e söylediklerine göre, Yeni Amerika'ya gidişlerinin parasını ağabeyleri ödüyordu. O daha akıllıydı. Henüz elinden alınmadan tarlasını satmış ve Corbin'in kuzeyinde bir arazi almıştı.

Epey sürdü ama sonunda hepimiz yerimizi aldık. Galilee ve ben de çıkıp yerleştik. Konuşma sırası Galilee'deydi.

"Beni dinleyin," dedi. Bütün yüzler ona çevrildi. Dixie'liler siyahi kadınları dinlemezdi ama bu çiftçiler dinliyordu. Galilee'nin tarzı ve sesi, ne yaptığını bilen biri olduğunu anlatıyordu. Tüfeği de onun adına konuşuyordu zaten.

Galilee eğilmelerine ve yolu izlememize yardımcı olmalarına dair her zamanki konuşmasını yaptı. Herkes başını salladı. Ödü kopmuş ufaklıklar bile. Asıl endişemiz haydutlardı. Alabildikleri her şeyi isterlerdi. Silah, eşya, insan. Silahlar ve eşyalar kullanılır ya da satılırdı. İnsanlarsa soyulur ya da tecavüz edilir, sonra da seçici olmayan bir geneleve satılabilirdi.

Yeni Amerika devriyeleri bizi durdurursa sorun yoktu. İnsanlar yasal kargoydu. Bunlar gibi saygın insanlara Yeni Amerika'nın kapısı açıktı. Ama haydutlar bizi yakalarsa iş, Galilee ve bana dü-

şecekti. Ağabeyleri, iki aileyi Texoma ve Yeni Amerika arasındaki kanunsuz bölgeden geçirmek için bu yüzden bizi tutmuştu.

Martin şoför koltuğuna geçti. Tarken da her zamanki ateş pozisyonunu aldı. Uzanıp sürücü bölümünün tepesine vurarak Galilee'nin konuşmasını bitirdiğini işaret ettim. Motor çalıştı ve avludan yola çıktık.

Segundo Mexia'dan çıkarken yolun kenarında yürüyen Freedom'ı görüp bağırdım. Kamyonu görünce şapkasını çıkardı ve annesine salladı. Galilee de oğluna el salladı.

"Görüşürüz oğlum!" diye seslendi.

Çiftlik insanlarının gözlerinin, anne oğulda olduğunu görebiliyordum. İkisi aynı renk değildi. Galilee, ailesinin yanında çalıştığı toprak sahibinin oğlundan hamile kalmıştı. Ailesi, Galilee'nin kaçmasına yardımcı olmak için fedakârlıkta bulunmuştu. Dixie'de siyahi annelerine benzemeyen çocukları çok zor zamanlar beklerdi çünkü.

Çoğu kötü, bazısı iyi bir sürü maceradan sonra Galilee'nin yolu Segundo Mexia'ya düşmüştü. Ama buraya gelene kadar ateş etmeyi öğrenmişti. Çok yetenekliydi. Ona hayatımı emanet ediyordum.

Yolun bozulmamış, iyi tarafındaydık. Hâlâ böyle kısımlar vardı. Annem bir zamanlar bütün yolların dümdüz olduğunu, bozulduğunda da hemen tamir edildiğini anlatmıştı. İnanılmaz bir rüya gibi geliyordu şimdi. Yanımızda kargo olduğundan Galilee bana bakıp tüfeğini hafifçe kaldırdı. Sorun bekleyip beklemediğimi soruyordu.

Kendimi şaşırtarak başımı salladım.

Galilee'nin kaşları yukarı kalktı. *Neden,* diye soruyordu.

"Dolunay," diye dudaklarımı oynattım hafifçe yukarıyı işaret ederek.

Galilee kızarak başını iki yana salladı. Kabarık saçları yüzünde uçuştu. Üç parmağını kaldırdı. Son üç yolculukta hiçbir şey olmamıştı.

Tek avucumu yukarı kaldırdım. *Ne olacağı belli olmaz,* diyordum şimdi de. Başımıza uğursuzluk çağırmak istemiyordum.

Büyük ihtimalle bir şey olmayacaktı. Ben bu ekibe katıldığımdan beri bu işi onlarca kez yapmıştık. Birkaç çatışma olmuştu tabii. Solly adında, yaşı bizden daha büyük bir ekip üyesini kaybetmiştik. Karnına bir kurşun isabet etmişti.

Onunki pek kolay bir ölüm olmamıştı.

Ama iki kişi dışında, kargomuzu hep yerine ulaştırmıştık. Bir keresinde bir kadın, apandisit yüzünden (en azından biz öyle düşünüyorduk) kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde ölmüştü. Bir oğlanı da yılan sokmuştu. Yılanları da biz kontrol edemeyiz. O nedenle skorumuz gayet iyiydi.

Kötü düşünceleri kafamdan uzaklaştırmak için çaba harcadım. Her şeyimle içinde bulunduğumuz anda olmalıydım.

"On yedi yaşındaki kızımdan büyük görünmüyorsun," dedi yaşı daha büyük olan çiftçi kadın. Kocası ona Ruth diye sesleniyordu. Ruth, gurur ve sevecenlikle kızına baktı.

"Daha büyüğüm." Sadece iki yaş.

Ruth başka bir şey demedi. Fazla anlam çıkarmamaya çalışarak tıraşlı kafama bakıyordu. Yorum yapmamaya karar vermişti. İyi ederdi. Onlarla konuşmak, onları tanımak istemiyordum. Bir güne kalmadan gideceklerdi.

Elimi kısa saçlarımın üstünde gezdirdiğimi hatırlıyorum. Rüzgâr estikçe kafam serinleyecekti. Bu his hoşuma gidiyordu ama yükleme sırasında Tarken bana ters ters bakmıştı.

Ama Martin gülmüştü. "Bir elbise alsan iyi olur," dedi, "yoksa kız olduğunu unutacağız."

"Onu oğlan sanmak mümkün değil," demişti Galilee. "Bana baksana..." Cılız bedenine bakmıştı. Ama Martin onu öyle beğendiğini belli etmişti. Çok hoştu.

Yola koyulduğumuzda araziyi seçebileceğimiz kadar ışık vardı. Çalılıkları, kaktüsleri, tepe dediğimiz alçak, virajlı tümsekleri görebiliyorduk. Segundo Mexia'nın her yeri aynıydı. Şurada burada

tek tük kayalar vardı. Onun dışında çoğunluk çorak topraktı.

Martin her zamanki gibi kuzey yolundan geriye kalanları takip etti. Bir saat sonra yavaşlamak zorunda kaldık. Daha kötü durumdaki yola gelmiştik. Yirmilerin sonlarında yapılmıştı herhalde, o zamandan beri de tamir yüzü görmemişti.

Küçük çocuklar birbirleriyle konuşup ailelerine cevap veremeyecekleri sorular soruyorlardı. Yol ne kadar sürecekti, vardıklarında Joshua amca Corbin'de olacak mıydı, onun çiftliğine ne kadar sürede ulaşacaklardı, oynayabilecekleri çocukları var mıydı, kaç ineği vardı...

Yetişkinler başta neşeli şeyler söylemeye çalıştı, her şey yolundaymış gibi davranıyorlardı. Ama zamanla onları susturmaya başladılar. Çocuklar da daha fazla konuşmadı.

İki saat sonra konuşmalar, gülüşmeler kesilmişti. Gökte dolunay vardı. Bulutlar yüzünden onu arada bir seçebiliyordum. Gökyüzüne bakınca görüntümün engellenmesini sevmiyordum. Sol elimle suntalardan birine tutundum. Bel hizamda, elime bir çivinin başı geldi. Başparmağımı onun üzerinde gezdirdim. Döndüğümüzde ona bakacaktım.

Martin bulutlar yüzünden farları yakmak zorunda kalmıştı. Yani gelişimizi motor sesi haber vermiyorsa farlarımız veriyordu. Galilee ve ben dikkat kesilmiş, tozlu yolun iki tarafında bir yerden gelebilecek tehlikelere karşı tetikte bekliyorduk. İşimiz buydu. Ve bunu her zamanki gibi yapıyorduk.

Daha önce saldırıya uğradığımızda hareketi görmüş, bağırmaları duymuş, farlarımızın metalde yansıdığına şahit olmuştuk. Bir ipucu, bir uyarı.

Bu gece ise kurşunlar aniden yağmaya başladı.

Silahımı ateşlerken, "Aşağı!" diye bağırdım. Yedek şarjörü hemen elime aldım. Hedefi tam tutturmuştum. Haydutlar yakındı. Bir çığlık, isabet ettirdiğimi gösterdi. Ama yolun gerisinde biri daha vardı. Onu zamanında öldürmemiştim. Arabaya bir kurşun sıkabilecek kadar yaşamıştı.

Daha sonra haydudun o atışla Martin'i öldürdüğünü anladım. Çünkü kamyon yoldan çıkmaya başladı. Düşmemek için suntalara tutunmak zorunda kaldım. Karşı ateş açabilme şansım yoktu. Galilee'nin Krag'inin sesini duydum. Kamyonun açık arka kısmına benden daha yakındı. Galiba zamanında tutunamadı. Bir an Galilee oradaydı. Sonra ses çıkarmadan yok oldu.

Tarken uzanıp direksiyonu tutmuş olmalı çünkü birkaç saniye sonra kamyon düz gitmeye başladı. Dengemi bulmama yeterli bir süreydi. Haydutlara hâlâ karşı koyabileceğimizi göstermek için bir el ateş ettim. Sürücü kapısının o tanıdık açılma sesini duydum, Martin'in bedeninin arabadan dışarı yuvarlandığını göz ucuyla gördüm. Tarken sürücü koltuğuna geçmek için onu dışarı atmıştı. Martin'in bedeni yola düşünce bir kez sekti ve sonra tekrar dümdüz yere kondu.

Heyecanlı bir tetikçi, hareket eden bedene doğru ateş etti ve kurşun, kamyonun kaputundan sekti. Darbe yüzünden savrulan küçük parçacıklar bir yerlerime saplandı.

Ama şimdi bunu düşünemezdim çünkü farlar yol boyunca çalılıklı ağaçların arasından koşan birini aydınlatıyordu. Ben hayduda ateş ederken onun durup nişan aldığını fark ettim. Kamyon sallandı. Silah kemerim lanet olası çiviye takıldı ve dünyanın sonu geldi.

2. BÖLÜM

Bir an için...

Kendime geldiğimde çalılıkların ve kocaman kayalıkların ortasındaydım. Şafak sökmemişti ama yakındı. Bir yılan süzülerek yanımdan geçiyordu. Hareketi yakalamak için titreyen diline bakılırsa çıngıraklı yılandı. Kıpırdamadım. Zaten istesem de kıpırdayabilir miydim bilmem. Kıpırdamamayı kendi tercihimmiş gibi düşünmeyi seçtim.

Kuşlar şakıyordu. Demek ki silah sesleri ve çığlıklar kesileli çok olmuştu.

Baş ağrım kuşların umurunda değildi.

İnlemek istedim ama etrafımı görene kadar çıtımı çıkarmamam gerektiğini biliyordum. Yılan gidince kıpırdamadan elimden geldiğince kendime baktım. Bir kurşun deliği göremiyordum. Kan da fazla değildi. Yanağımın altındaki elimde biraz kan vardı sadece. Elim daha yeni uyanıyordu ve çok acıyordu.

Belki de başımdan vurulmuştum. Çünkü yeni farkına varıyordum ki başım korkunç ağrıyordu. Deli gibi zonkluyordu. Ama kafama kurşun yediysem neden ölmemiştim ki?

Silah kemerim gitmişti. Kaya Matkabı yoktu. İnsanların içinde çıplak kalmak gibi bir histi benim için.

Kalkıp ekibimi bulmalıydım.

Kıpırdamayı denedim ama başımdaki korkunç ağrı yüzünden yapamadım.

Başım biraz iyi olur umuduyla gözlerimi bile kapadım. Canım öyle yanıyordu ki düşünmek çok zordu. Yine de odaklanmaya çalıştım. İlk başta sadece lanet kuş sesleri duydum. Sonra rüzgârın çimlerde ve ağaç dallarında süzülen sessiz hışırtısını. Sonra galiba bir iç çekiş, bir insan inlemesi geldi kulağıma. Tekrar. Ve tekrar.

Bundan daha tehditkâr bir şey duymayınca -ne bir insan ne de silah sesi- kayalıkların arkasındaki yerimden çıkmanın güvenli olacağına karar verdim. Ellerimle dizlerimin üstüne kalkabildiğimde kustum.

Titreyerek biraz bekledim.

İkinci kez denediğimde küçük, gizli yerimden emekleyerek çıkabildim. Tedbiri elden bırakmadan, izleyerek ve dinleyerek. Yılanın yaptığı gibi birkaç saniyede bir durup havayı koklayarak yavaşça hareket ettim. Hayatta olduğumu ilan etmeden önce neler olup bittiğine dair her ipucunu toplamak istiyordum. Tabii benden başka hayatta kalan varsa.

Kamyon, sürücü tarafına doğru yan yatmıştı ama üzeri düz bir toprak parçası sayesinde sabit duruyordu. Yolcu kapısı açıktı. Haydutlar burada çalabilecekleri her şeyi aramıştı. Ya da belki biri oradan dışarı çıkmıştı. Kamyonun halini, aldığı zararı görüp yaşayan kimse görmeyince bir kez daha kustum. O zaman kendimi biraz daha iyi hissettim ama çok susamıştım. Yola çıkmadan önce Segundo Mexia'da mataramdan bir şeyler içmiştim. Neredeyse on iki saat önce olmalıydı.

Bazı insanlar bir daha asla susamayacaktı.

Yaşça büyük ailenin on yedi yaşındaki, neredeyse yetişkin kızı ölmüştü. Ben vurulduktan sonra da ateş açılmış olmalıydı. Kız kaçmaya çalışmıştı. Çoğu aile, ele geçirildikten sonra başına gelecekler, sırtına yiyeceği bir kurşundan beter diye düşünüp kızlarına kaçmayı öğretirdi. Bence bazen haklıydılar.

Yarası sırtındaydı tabii ki. Çok çabuk ölmüştü. Çünkü fazla kan yoktu. Geldiğimiz yola geri kaçıyormuş gibi yolun ortasına serilmişti.

Birkaç metre ilerisinde, Tarken'ın onu kamyondan attığı yerde, bir tümseğin üstünde Martin'in bedenini görebiliyordum. Loş ışık ve başımdaki problem yüzünden çok iyi göremesem de onun birkaç metre ilerisinde uzun bir karartı seçebiliyordum. O da Galilee olmalıydı. Martin ve Galilee'nin pozisyonlarına bakılacak olursa ölmüşlerdi. Etraflarındaki kan da fazladan kanıttı. Gözlerini kapatmak için yanlarına gidecek gücü bulamadım. Ayrıca silahım da yoktu.

Biraz geride yatan biri daha vardı. Vurduğum hayduttu. Yolun kenarındaki çalılıklarda biri daha olmalıydı ama gidip cesedini aramaya ne mecalim ne de isteğim vardı.

Beş dakika emekleyip, sonra yere çöküp sonra tekrar emekledikten sonra kamyonun öbür tarafına ulaştım ve Tarken'ı buldum. İnleyen oydu. Bir kurşun bacağına, biri de omzuna isabet etmişti. Küçük bir kalibre. O yüzden hâlâ hayattaydı ve inliyordu. Daha hızlı gidebilmek için ayağa kalkmaya çalıştım ama başım döndü. Mümkün değildi. Aslında artık dizlerimin üstünde duracak halim de kalmamıştı. Karnımın üzerinde sürünüp ona ulaştım.

"Tarken," dedim orada olduğumu anlaması için. Ona bakabilmek için yan tarafıma yaslandım. Sevgili olalı çok olmamıştı, daha aynı çatıyı bile paylaşmıyorduk. Ama bu çok zordu.

"Lizbeth," dedi. "Yaşıyorsun." Mutluluğu sesinden anlaşılıyordu. Ayrıca ölmek üzere olduğu da.

"Evet. Şimdilik." Başım öyle kötüydü ki uzun süre yaşayacağımı sanmıyordum.

"Dediler ki ben... mermi harcamaya değmezmişim. Benim... yaşamayacağımı... anladılar. Müşterileri... aldılar." Derin nefesler arasında zorla konuşmuştu. Gözlerimin içine bakabilmek için başını çevirdi. "Kamyondan... atladım. Onları yakalayabileceğimi sandım."

Vücudunda iki mermiyle.

"En büyük kız ölmüş," dedim. "Sırtından vurulmuş."

"Annesi kaçmasını söyledi." Tarken derin bir nefes aldı, sonra da bıraktı. İnledi.

"Annesi akıllıymış."

"Ama biraz bağırdı. Kız ölünce..." Tarken'ın dudakları hafif kıvrıldı. İnsan doğasının aptallığına gülümsüyordu neredeyse. Onu çok iyi tanıyordum.

"Evet. Bazen insanın elinde olmuyor." Gözlerimi kapatıp mide bulantımın geçmesi için beklemek zorunda kaldım. Oysa gözlerimi kapamak istemiyordum. O, bana baktığı sürece ona bakabilmek istiyordum.

"Galilee ve Martin?"

Tekrar konuşana kadar hâlâ yaşadığından emin değildim. "Evet. Hızlı oldu." Belki de. Çok kan vardı.

"Hayatta kalmana sevindim," dedi Tarken daha cılız bir sesle. "Bir süre için de olsa seninle olduğuma sevindim. İyi bir kızsın. Ne yapman gerektiğini biliyorsun." Bunları aceleyle söylemişti. Sonra da son kez iç geçirip öldü. Bir daha nefes almadı.

Oracıkta durup ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Hayatta kalırsam yani. Belki de vurulmamıştım. Belki de kamyon devrilirken başımı bir yere çarpmıştım. Kırık kemiğim olmaması iyiydi. Bunları düşünüp taşındım.

Boğazım öyle kuruydu ki acıyordu. Suya ihtiyacım vardı. Kıpırdamalıydım.

Tarken'ın su şişesi hâlâ çantasındaydı. Çantası da hâlâ omzundaydı. Haydutların peşinden kamyondan çıkarken onu boynuna asmıştı. Onu kendisi için almıştı, hayatta olduğumu bilemezdi. Ama suyu içecek gücü bulamamıştı. Bedeninin altında kalmıştı.

Çantayı onun altından kurtardım. Bunu yaparken pek iyi hissetmedim ama suyu aldığımı bilse mutlu olurdu.

Su içtikten sonra kendimi daha iyi hissettim ama biraz dinlenmem gerekiyordu. Kalkıp yürüyebilecek hale geldiğimde sa-

bahın dokuzu ya da onu olmuştu herhalde. Elimden geldiğince etrafı araştırdım. Öldürdüğüm adamların cesetlerini yokladım. Arkadaşları işe yarar her şeylerini almıştı ama bir adamın çizmesinde gözden kaçırdıkları altın bir para buldum. Galilee ve Martin'in yakınına gitmedim. Onları zaten aramışlardı ve o hallerini yakından görmek istemiyordum. Tarken'ın son anlarında yanında olduğuma sevinsem de bu kadarı bana fazla gelmişti.

Bir silah bulmayı ummuştum ama şanslı değildim. Silah kemerim çivi yüzünden yırtılmıştı. Kamyonun arkasından düşerken de Kaya Matkabı'nı kim bilir nereye fırlatmıştım. Saklanmak için çalılara sürünmüş olmalıydım. Haydutlar kaç kişi olduğumuzu saymamıştı herhalde. Belki de çiftçilere sormak bile akıllarına gelmemişti. Saldırganlar bütün cephanemiz, iki aile ve yanlarında getirdikleri bütün eşyalarla birlikte gitmişti. Her şeyi almışlardı.

Haydutlar çok şanslı olduklarını düşünmüşlerdir. İki elemanlarını kaybetseler de ne kadar kolay oldu diye gülüşüyorlardı büyük ihtimalle. Bu düşünce canımı yaktı. Çok ama çok kızgındım.

Kamyonun ezilmiş yan taraflarını arayacak kadar ayakta durabildiğimde koltuğun altında Tarken'ın tabancasını buldum. Haydutlar onu karanlıkta görememişti. Tarken acaba onu aramış mıydı? Belki de bulamamıştı... Hemen bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Bu tabanca bana Tarken'dan büyük, muhteşem bir hediyeydi, onu elimde tutarken neredeyse ağlayacaktım. İçinde yedi mermi vardı. Demek ki yedi mermiyle işimi görmeliydim.

Yakınlarda kamyon ya da araba tekeri izi yoktu. Haydutlar aileleri yaya götürmüştü demek. Çocuklar hızlı hareket edemezdi. Onlara yetişme şansım vardı. Yola koyulmalıydım.

Birkaç dakika boyunca kamyona yaslandım. Çaresiz bir böcek gibi yan yatması sinirimi bozuyordu. Lastikler patlamış, kapılar göçmüş, camlar kırılmıştı. Bir aksın da değişmesi gerekecekti. Her şey paramparça, üzücü bir paçavra gibi görünüyordu. Yola çıkmadan önceki gün Martin'le Tarken'ın onunla nasıl ilgilendiğini hatırladım. Yanağımın iç tarafını ısırdım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Martin, Tarken ve Galilee de aynısını yapardı.

İz sürmeye başladım. Tarken'ın suyu yanımdaydı, çantasında bir de sandviç bulmuştum. Bu kadarı işimi görürdü. Sandviçi yedim ve acele etmedim. Kafam yüzünden yavaştım. Yere düşmenin şiddetinden bütün kaslarım ağrımaya başlamıştı. Ama devam ettim. Bunu yapacak başka kimse yoktu.

İz sürmek kolaydı. Yaya giden bir sürü insan. İki aile bütün eşyalarını yanlarına almıştı. Muhtemelen haydutlar öyle istemişti. Onlara kalsa çatışmanın ve en büyük kızlarını kaybetmenin şokundan sonra onca eşyayla yürümek istemezlerdi.

Ertesi sabah erken saatlerde bir kamp ateşinin yanında bebeği yatarken buldum. Ölmüştü. Neden bilmiyorum. Örtüsünü açmadım. Neden öldüğü fark etmezdi. Ona bakmak sadece öfkemi artırırdı. Ateşin ortasındaki küller hâlâ ılıktı. Kendi kendime gülümsedim galiba. Başım hâlâ öyle kötüydü ki yüzümün ne yaptığını bilmiyordum açıkçası. Onları çok geçmeden yakalayacağımı söyledim kendime.

Bir ayağımı öbürünün önüne attım. Aşırı uykum olduğunu düşünmemeye çalıştım. Zaten iki müşterimizi kaybetmiştik, daha fazla kaybetmek istemiyordum.

Birkaç saat sonra bir ağacın altında durdum. Biraz oturdum. İnanılmaz bir rahatlıktı. Yüzümü ovuşturduğumda elime kurumuş kan parçacıkları geldi. Dikkatlice uzanıp kafamı yokladım. Vurulmadığıma kendimi inandırmıştım. Kafamı çarpmıştım ya da kulağımın bir yerleri kesilmişti. Kan da buradan geliyordu. Her yerimi kontrol edecek cesaretim yoktu. Bütün yaraları ve çizikleri görmek istemiyordum. Görürsem kendimi daha kötü hissedecektim.

Bir şey içip ayağa kalktım.

O öğleden sonra haydutlara yetiştim çünkü kadınların ırzına geçmek için sabırsızlanıyorlardı. Daha genç olan anneyle başlamışlardı. Adı Martha'ydı galiba. Onları uzaktan duyabildiğim için sessizle yaklaşıp kocaman bir meşe ağacının arkasına saklan-

mak kolay oldu. Pislikler bir nöbetçi bile dikmemişlerdi. Hepimizin öldüğünü sanıyorlardı.

Dört haydut saydım. Kızıl kafalı olan, kadının üzerindeydi. Biri, kadının anlayamadığım kelimeler haykırıp duran kocasına silah tutuyordu, sakallı bir adam, Kaya Matkabı'nı tutuyor, kısa boylu bir adam da tecavüzü izlemekten öyle keyif alıyordu ki kendi aletini sıvazlıyordu.

Kızıl saçlı tecavüzcü kendi zevkine odaklanmıştı, ben de hızlı hareket edebilecek olanları öldürmekle başladım. Önce sakallı gitmeliydi. Elinde Kaya Matkabı vardı çünkü. Tarken'ın tüfeğini kaldırdığımda sakallı adam göz ucuyla hareketi sezdi ve arkasına dönmeye kalktı. Öldüğünden emin olmak için iki kez ateş etmek zorunda kaldım. Kaldı bana beş mermi.

Silahlı adam arkasına bile dönemeden gitti. Haykırıp duran kocayı da vuracağım diye korktum. Kendini tatmin eden üçüncü adam aletini bırakıp bir tüfek arandı. Ama silaha ulaşamadan onu indirdim. En sona, hemen kadının üzerinden kalkıp yalpalayan kalmıştı. Hareket halinde olduğu için öldürücü bir yara değildi ama yeterince yaralanmıştı. Birkaç saniye içinde hepsi yerdeydi. Fena değil.

Bir saniye sonra o kadar da sevinmemem gerektiğini anladım çünkü koruma, düşündüğüm kadar kötü durumda değildi. Dönüp bana doğru ateş etti. Son anda sıyırıp geçmişti. Tekrar ateş ettim. Bu sefer işi bitmişti.

Tecavüzcü hâlâ nefes alıyorsa diye tek mermim kalmıştı.

Çiftlik insanlarına bakıp yanlışlıkla kimseyi vurmadığımdan emin olmak istedim. Hiçbirinde kan yoktu. Ağızları açık halde oldukları yerde kalakalmışlardı. Özgür olduklarını henüz fark etmemişlerdi.

Lanet olsun, tecavüzcü hâlâ hareket ediyordu. Son kurşunumu ziyan etmek istemiyordum. Kızıl kafalı gidecek bir yer varmış gibi yerde sürünmeye başladı. Silahı tekrar kaldırdım. Ama son kurşunum bana kaldı.

Koca, öfkeyle kükreyerek ağır çizmeleriyle adamın tepesine çıktı ve kocaman bir kaya parçası alıp tecavüzcünün kafasını onunla tekrar tekrar ezdi. Adamın sinir krizinin geçmesini bekledim. Buna ihtiyacı vardı. Nefes nefese durdu, her yerine kanlar sıçramıştı. Gözlerimin içine baktı. Kafamla karısını işaret ettim. Kadın elbisesini kapatıp yan tarafına dönmüştü. Haykırarak ağlıyordu.

Adam, karısını kaldırıp ona sarıldı. Yaşı daha büyük olan adam, kendi karısıyla çocuklarının yanına gidip onlara sarıldı ve teselli vermeye çalıştı.

Herkes yan gözle bana bakıyordu. Beni gördüklerine çok şaşırmışlardı. Ve benden korkuyorlardı. Umurumda değildi. Ağlayıp bana sarılmalarından iyiydi.

Adam, çocuklara sarılırken, "Teşekkürler," dedi bana.

Bu hoşuma gitti. Gerekli değildi ama kendimi iyi hissettirdi. "Size Corbin'e kadar eşlik edeceğim," dedim. "Bir tek ben hayatta kaldım."

Adam kafasını salladı ama beni dikkatlice süzdü. "Durumun pek iyi görünmüyor," dedi.

"Oraya gitmek için bize ödeme yaptınız. Ben de sizi götüreceğim." Bunu yüce gönüllülüğümden yapmıyordum. Bir şeref meselesiydi. Tarken Ekibi güvenilirdi. O yüzden herkesten biraz fazla para alıyorduk. Biz hayattaysak müşterilerimizi ölüme terk etmezdik.

Haydutların üzerindeki her şeyi almalarını söylediğimde adamlar tiksindi. İşin çoğunu kendim yapmak zorunda kaldım. Minnetleri bu kadardı sanırım.

Martha hâlâ kendine gelmeye çalışıyor, Ruth onu teselli ediyordu. Ama onun da aklı başında değildi. Aklının bir kısmı arkamızdaki yolda, ölü kızında kalmıştı. Martha'nın omzunun üzerinden bana diktiği gözleri öyle söylüyordu. Soruları vardı.

Winchester'ımı ve Galilee'nin Krag'ini aldım. Kılıflarındaki tabancalarım yedek şarjörleriyle birlikte bir çuvala konmuştu.

Haydutlar tabancaları yırtık silah kemerimden çıkarmaya uğraşmamışlardı. Kemerim o çivi yüzünden yırtılmıştı sanırım. O çivi öyle ya da böyle hayatımı değiştirmişti.

Haydutlardan birinin oldukça iyi bir av tüfeği vardı. Onu görünce sevindim. Tarken'ın tüfeği için yedek cephanelikle Galilee ve Martin'in tabancalarını da buldum. Başka bir tüfek de vardı. O kadar pis ve kötü bakılmıştı ki ateş edince patlamamasına şaşmak gerekirdi. Bir tane de ucuz, uyduruk tüfek vardı, işe yaramazdı. Onu bıraktım. Başka bir tabancayla tüfek daha buldum. Ucuz ama iş görürdü. Şimdilik yanıma alacaktım. Haydutların mermileri azalmıştı, ama olanı aldık. Silah bakımından hazırdık.

Pek yiyecek bulamadık, fazla para da yoktu (şu durumda işe yaramasa da para her zaman iyiydi), haydutların giysileri de iyi değildi. O serserilerin üstleri başları kan içinde ve kurşun delikleriyle doluydu zaten.

Bizden aldıkları mataraları geri aldım ve çocuklardan onları yakındaki dereden doldurmalarını istedim. Haydutlar arzularını gidermek için o yüzden burada durmuşlardı herhalde. Çocuklar suları doldururken ben de akıntıda elimi, yüzümü, kollarımı yıkadım. Kendimi biraz daha iyi hissettim. Kafamı da yıkamak istedim ama canım öyle acıdı ki vazgeçtim.

Tecavüze uğrayan, bebeğini kamp ateşinin yanında bulduğum genç kadın Martha yine ağlıyordu. Kocası da çaresizce ona bakıyordu. Ama iki küçük çocuğu da onunla birlikte ağlamaya başlayınca Martha kendine çekidüzen verdi. Ruth, kadına giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken ona da gidip derede yıkanması için ısrar etti. Martha sonunda temizlendi ve farklı kıyafetler giydi. Adamın pisliğini yıkanıp üzerinden attıktan sonra daha iyi görünüyordu. Daha dik duruyordu.

Bu hoşuma gitti. Bu işi başarabileceğimize dair umudumu yeniledi. Onları zorla çekiştirecek olsam asla yapamazdık. Martha, çocuklarını da yıkarken ben adamların yardımıyla ceset-

leri derenin kenarında bir yığının üstüne çektim. Burası iyi bir kamp alanıydı. Orayı bozmak istemiyordum.

"Yürüme zamanı," diye seslendim. Yetişkinler eşyaları toparladı. Yaşı en fazla on olan en büyük oğlan bile yükünü almıştı.

Haydutlar bunca yol boyunca eşyaları onlara taşıtmıştı, o sayede onlara yetişmiştim. Ama şimdi bu eşyaları saklayacak bir yere ihtiyacımız olacaktı. Corbin'e ulaşmak zaten zor olacaktı. Bir de fazla yüke gerek yoktu.

Eşyalarının bir kısmını geride bırakmak için onları şimdi ikna etmeye çalışmayacaktım. Gereksiz bir tartışma olurdu. Zaten onca şey kaybetmişlerdi. Eşyaları bir süre taşıdıktan sonra beni dinleyeceklerdi. Bedenlerimiz ve akıllarımız yorgun halde yola koyulduk. Başta kimse tek kelime etmedi. Son otuz saattir olanlar yüzünden herkes dilini yutmuş gibiydi.

Bu, en sevdiğim zaman dilimiydi. Adamlar, karılarının ve çocuklarının önüne geçip bana yetişmeye çalıştığında bu mutluluğun bittiğini biliyordum.

Cevap veremeyeceğim sorular sormaya başladılar. Önce ağabey Jeremiah başladı. Adının Jacob olduğunu öğrendiğim küçük kardeş de ona katıldı. Corbin'e ulaşmak ne kadar vakit alırdı? Yolda ne yiyecektik? Peşimizden biri gelip bize yardım eder miydi? Ya da saldırır mıydı? Nerede uyuyacaktık?

Pazarlık sırasında Martin onlara Corbin'e varmanın iki gece süreceğini, havanın serin olduğu gün doğumu ve batımı saatlerinde gideceklerini, yolda bir gün kamp yapacaklarını söylemişti.

Bu yürüyüş çok daha uzun sürecekti elbette ve gün ışığında olacaktı. Bize doğru gelen herkesi ve her şeyi görecektik. Aynı şekilde onlar da bizi görecekti. Ve güçsüzdük.

"Neden yolu takip etmiyoruz?" diye sordu Jeremiah.

Sabırlı davranmaya çalışmıştım ama daha fazla devam edemeyecektim. "Çünkü yolda büyük ihtimalle haydutlar vardır. Ve koruma için sadece ben varım. Kamyonumuz varken yoldan gidiyorduk çünkü daha hızlı hareket ediyorduk ve iyi silahlılarımız

vardı. Şimdi kestirmeden tarlalardan gidiyoruz. Kuş uçuşu daha kısa bir yolculuk olacak ama yayayız. Yine de karşımıza zorluklar çıkabilir."

Jeremiah istemeye istemeye bunu kabul etti. Sözü geçen kişi o olmadığı için pek memnun değildi. Ama çiftçi, bu yolculukta bana güvenmesi gerektiğini bilecek kadar aklı başında bir adamdı.

Jacob başını salladı.

Onları benim tarafıma çekmeliydim. Elbette hayatta kaldığımıza şükrediyor, elbette hayatlarını ve özgürlüklerini geri verdiğim için seviniyorlardı. Onlar kendi dünyalarında söz sahibi olmaya alışkındı sadece ve bu dünyalarındaki herkes, onların sorumluluğundaydı. Özellikle de kadınlar. Özellikle de genç bir kadın.

Tartışacak halde değildim.

"Yemek için avlanmalıyız. Köpeklere dikkat etmeliyiz. Bu akşam için sığınacak bir yer bulmalıyız. Karşımıza çıkacak insanlara gelince. Ara sıra yerliler yaklaşacak cesareti bulur. Bizi öldürmek için nişan aldıklarını görmedikçe onlara ateş *etmeyin.*"

"Başkan öldüğünden beri dünya cehenneme döndü. Tanrı yardımcımız olsun," dedi Jeremiah. Kardeşi de başını salladı.

İnsanlar *başkan* derken Amerika Birleşik Devletleri'nin son seçilmiş başkanı Franklin Roosevelt'i kastediyordu. O daha görevine başlayamadan Florida'da bir yerde suikaste uğradığında hükümet tepetakla yuvarlanmaya başladı.

Beyaz hükümet çökünce bir grup savaşçı toplayan yerli kabileler, bir zamanlar kendilerine ait olan toprakları, gerektiğinde zorla ele geçirdiler. Şimdi de canları pahasına oraları koruyorlardı. Çoğu kabile, uzun kalmadıkları sürece beyazların topraklarından geçmelerine izin verse de bazıları vermeyebiliyordu.

Ve haydutlar her yerdeydi. Özellikle de Texoma, Yeni Amerika ve Dixie'de. Duyduğuma göre İngiltere'ye diz çöken ve Britannia denen bölgede öyle sıkı kanunlar varmış ki haydutlar yakalandık-

ları yerde asılıyormuş. Kuzey Amerika'nın büyük kısmına kadar yayılan Kanada için de aynısı geçerli. Kanada'da işinin ehli atlı polisler dolaşıyordu. Kutsal Rus İmparatorluğu'nda görevi otoyol soyguncularını yakalayıp ânında öldürmek olan ajanlar ve milisler vardı.

Ama Texoma ve Yeni·Amerika'da kanunlar pek sıkı uygulanmıyordu. İnsanlar yoksul, zaman kötüydü. Çiftçiler bu yüzden Corbin'e güvenle seyahat etmek için bize ihtiyaç duyuyordu.

Yine de olanlara bakın.

Şimdi benim otoritemi kabul etmiş olmaları beni hem şaşırtmış hem de rahatlatmıştı. Sadece kafaları karışık olduğu için bunu yaptıklarını da biliyordum.

Yürürken Jeremiah ve Jacob'ın durmadan konuşmasını dinlemek zorunda kaldım. Tahammülümün ötesinde de olsa dinliyor gibi yapmalıydım. Umurumdaymış gibi. Çöküş'le ilgili o kadar çok konuştular ki az kalsın imdat diye bağıracaktım. Belli ki normalde de sadece bunu konuşuyorlardı. Onlar için bildik bir sohbet konusuydu. Rahatlatıcıydı.

Benim bir şey söylememe gerek kalmıyordu bile.

Sonunda sakinleşip içlerine kapandıklarında onlara haydutların tabancalarından birer tane verdim.

"Ateş etmeyi biliyoruz," dedi Jeremiah. Jacob da kendinden emin başını salladı.

"Elbette biliyorsunuzdur," dedim. Samimiydim de. Çiftçiler yabani hayvanları avlamak ve hastalandıklarında kendi hayvanlarını vurmak zorundaydı. Ama bunun silahşorlukla uzaktan yakından alakası yoktu tabii. Onlara tekrar hatırlatma gereği duydum. "Bize nişan almadıkça yerlileri vurmayın."

Onları mantıksız bir şeye ikna etmeye çalışıyormuşum gibi yüzleri asıldı. "Neden?" diye sordu Jeremiah.

"Çünkü eğer vurursanız peşimize düşüp hepimizi öldürürler." Buna emindim. Chauncey Donegan adlı başka bir silahşor bunu bizzat yaşamıştı.

Bir duraksamadan sonra iki çiftçi başlarını salladı. Bu kez onlara inanıyordum. Şimdi onları başka bir konuda ikna etmeliydim. "Ama köpekler farklı. Onlar yanımıza yaklaşamadan ateş ederek onları korkutup uzaklaştırmalısınız. Bir kez ısırmaya başlayınca gözleri döner çünkü."

"Evet," dedi Jacob. "Onu duymuştuk." Jeremiah'yla ikisi tekrar başlarını salladı. Bu da hallolmuştu. Sözümü dikkate aldıklarını bilmek güzeldi.

Onlar böyle uyum sağlasa da en zor problemin üstesinden gelmem gerekiyordu. Yeterince yorgun görünüyorlardı. "Eşyalarınızı saklamak için bir yer aramalıyız. Corbin'e ulaşınca kalabalık bir grupla gelip onları alabilirsiniz. Yanınızda katırlar olur. Ve silahlar. Şu an yükümüz çok fazla. Daha hızlı ilerlemeliyiz."

Jeremiah ve Jacob bundan pek hoşlanmamıştı. Gözleri sessizce buluştu. Düşünüyorlardı. Jeremiah, yükleri altında zar zor ilerleyen kadınlarla çocuklara baktı. "Tamam," dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra. Jacob da başını salladı.

O kadar rahatlamıştım ki bunu pek belli etmemeye çalıştım.

İki adam, karılarıyla konuşup çocukları yatıştırmak için yanlarına gitti. Lider gibi davranıyorlardı. Çaresizlik dışında tutunacak bir şeye ihtiyaçları vardı çünkü. İkisi de bir çocuğunu kaybetmişti, Jacob'ın karısı gözlerinin önünde tecavüze uğramıştı. Bunları düşünmek dışında bir şey yapmaya ihtiyaçları vardı. En azından Corbin'e ulaşana kadar. Ondan sonra ne düşüneceklerini kendileri bilirdi.

O çocukların beyinlerindeki anılar konusunda bir şey yapamazdım. Çocuklara uygun olmayan -kimseye uygun olmayan- şeyler görmüşlerdi. Haydutların kamp yerinde onları su doldurmaya gönderdiğimde biraz olsun toparlanmışlardı.

Bu nedenle en büyük kızla oğlana gözlerini dört açmalarını, büyük eşyaları saklayacak bir yer aramalarını söyledim. Küçüklere de o akşam yakacağımız ateş için küçük çalı çırpı toplama

görevini verdim. Hayvan ya da insan, herhangi bir canlıya dair en ufak bir belirtiye karşı tetikte olmak hepsinin ortak göreviydi.

Ben bunları yaparken kısa bir mola vermiştik. Tek kelime daha edersem başım omuzlarımdan kopacaktı sanki. Bir an önce kalkmazsam yere çöküp bir daha kalkamayacağımı hissettim. Doğrulup "Hadi yürüyelim. Herkes görevini hatırlıyor mu?" diye seslendim.

Bütün çocuklar başlarını salladı. "Evet efendim," dedi en büyük kız. "Evet efendim," dedi en küçük olanı. Bir saniyeliğine Jacob, Jeremiah, Ruth ve Martha biraz daha az üzgün göründü. Birbirimizden ayrılmamaya çalışarak yeniden yürümeye koyulduk.

Adım adım yürümeye devam ettik. Kafam öyle acıyordu ki bazen acaba ölsem ağrım geçer mi diye düşündüğüm anlar oldu.

Sonunda hava kararmaya başladı. Durabilirdik. Daha doğrusu durmak zorundaydık. Kamp alanının karanlık olması daha güvenli olsa da ateş yakmalarına izin verdim. Hava akşam soğuktu. Hepsi çantalarındaki battaniyelere sarındı. Benim battaniyem yoktu. Ruth tek kelime etmeden bana bir tane uzattı. Galiba ölen kızının battaniyesiydi.

Yanlarında konserve yiyecekler vardı. Çoğu evde hazırlanmış, bazıları da hazır alınmış. Onları kutularında ısıttık. Küçük kâseleri ve kaşıkları vardı. Hazırlıklıydılar. Ama bunun için değil.

Yiyebildiğim kadar yedim ama kafam çok yememe izin vermiyordu. Çiftçilere o gece nöbeti bölüşmelerini söylediğimde şikâyet etmediler. Karşı çıksalar onların yararına olmazdı, bunu görebiliyorlardı. Biraz uyuyup dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Rüyamda hiçbir şey görmedim. Tarken'ın ölürkenki bakışını bile.

Ertesi sabah ayağa kalkabilmem beş dakikamı aldı. Her yanım ağrıyordu, tutulmuştu. Ama başım o kadar kötü değildi. Biri sanki kafatasımın içinde davul çalıyormuş gibi değil de hafifçe tıklatıyormuş gibiydi.

Bu iyiydi çünkü bugün, dünden de zor olacaktı. En azından bazı bakımlardan. Herkesi yola koymam gerekiyordu. Kuzeye,

Corbin'e doğru dönmüştük. Ama kimsenin başlayacak mecali yoktu. Herkes bu mucize olsa da oraya ışınlansak diye hayal ediyordu. İki kadın ve iki adam da gece boyunca ölen çocukları ve diğer kayıpları için ağlamıştı. Gözleri kırmızı ve şişti.

Yeterince ısrar ettiğimde herkes işini görmek, bir şeyler atıştırmak, biraz su içip ayılmak için çalıların arkasına gitti.

Çocuklardan kamp ateşinin üstüne toprak atmalarını istedim. Severek yapacakları bir işti.

O sabah tamamen dağılmış bir demiryolundan geçtik. Belki bozulduğu için terk edilmişti ya da belki terk edildikten sonra bu hale gelmişti. Keşke iyi durumda olsaydı diye düşünmeye zahmet etmemeye çalıştım. Bir tren olsaydı onu durdurup makinistten bize eşlik etmesi için Corbin'den birini göndermesini isterdik. Belki işe yarardı. Şu an doğru düzgün korumamız olmadan bütün tehlikelere açık haldeydik. Bugün görüşüm net olsa da şansımızın yaver gideceğini düşünmüyordum. Keşke yanılıyor olsam diye düşündüm.

Bir saat sonra en büyük kız Jael ters dönmüş bir vagonu işaret etti. Uzak görüşü harikaydı. Ondan başka kimse fark etmemişti.

Vagonun aksı kırıktı. Eski bir yolculuğumda onu gördüğümü hatırladım. Bütün sayılabilir durumdaydı.

Ruth ve Martha biraz konuştuktan sonra en gerekli şeyleri iki çantaya indirdi. Sonra iki kadın, Jeremiah'nın iki çocuğu ve ben vagonu itip kaldırırken Jeremiah ve Jacob da eşyaları onun altına itti. Vagonu yerine bıraktığımızda neyse ki eskisi gibi görünüyordu.

Eşyaları almaya gelecek kişiye tam koordinatları verebilmek için dikkatlice etrafıma bakındım. Vagonun etrafındaki ayak izlerini ortadan kaldırmak için herkesin çalı çırpı getirmesini istedim. Umarım işin gerisini rüzgâr yapıp izlerimizi silerdi.

Yetişkinler geriye kalan iki çantayı dönüşümlü olarak taşıyordu. Artık daha hızlı ilerliyorduk. Yolumu bulmak için gökyüzüne baktım. Masmavi ve öyle sonsuzdu ki. Daha bahar olsa da sıcaklık öğle vakti artmaya başlamıştı. Suyumuz az kalmıştı.

O gün ilerleyen saatlerde at üstündeki yerlilerle karşılaştık. Çiftçiler hemen panik oldu ama onlara çenelerini kapalı tutmalarını söyledim. "Dediklerimi unutmayın," derken sesim öyle sert çıkmıştı ki sanki benim yerime öğretmen olan annem konuşuyordu. Görüşüm biraz bulanıklaşsa da yerlilerden biri bana tanıdık geldi. Çiftçilerden ayrılıp atlılara doğru yaklaştım.

"Yardım mı lazım?" diye seslendi biri. Sesi tanıdıktı.

"Dik Duran?" dedim.

"Silahşor Rose," dedi o da. "Neden buradasın?"

"Pusuya düşürüldük. Bu insanları kuzeye, Corbin'e götürüyorum."

"Adamın nerede?"

"Öldü. Arkadaşı da."

"Koca saçlı esmer kadın?"

Galilee'nin saçları Kızılderililerin çok komiğine gidiyordu. "Öldü."

"Üzüldüm," dedi resmi bir sesle.

"Buralarda su var mı?"

"Evet, eski yerleşimde. Buradan kuzeydoğuda."

"Sağ ol. Ailene ve şefine saygılarımı ilet."

"Kolay ölümler, Silahşor Rose."

"İyi avlar, Dik Duran."

Batıya dönüp yollarına koyuldular.

Jeremiah ve Jacob gergin ve hazır olda bekliyordu. Ziyaretçilerimizin niyetini anlamadan önce onları uyardığım iyi olmuştu. Sözümü dinlemeleri ise daha da iyiydi. Kızılderililer giderken arkamda rahatladıklarını hissedebiliyordum.

"Hangi kabileden onlar?" diye sordu Jacob.

"Komançi," dedim. "Burası Komançi ve Kiyova'nın ortak alanı."

"Onları nereden tanıyorsun?"

"Birini tanıyorum. Dik Duran arada üvey babama yardım eder."

"Hangi konuda?" dedi Jeremiah şüpheyle. Kızılderililerle iş yapmak bütün ailemi şüpheli gösteriyordu.

"Üvey babamın oteli var. Dik Duran ara sıra mutfak için geyik getiriyor."

"Keşke bize de bir tane getirmiş olsa," diye mırıldandı Jacob.

Tabii, çünkü geyiğin derisini yüzmek, eti kesmek, pişirmek, kalanları da yanımıza almak için bol bol zamanımız vardı. Çünkü adamın haklı olarak bekleyeceği parayı ödeyecek nakitimiz vardı. Cevap vermedim. Nefesimi boşa harcamaya niyetim yoktu.

Yeniden yürümeye başladım.

İki adam birbiriyle konuşuyordu. Jacob'ın karısı Martha bana yetişti. "Kolay ölüm ne demek oluyor?" Bunu sorduğu için neredeyse utanmış görünüyordu.

"Yani diyor ki... Kibarlık ediyor. Silahşorlar birbirine iyi niyetle bunu diler. Kolay bir ölüm."

Martha bir an sessiz kaldı. Tam bir şey söylemeyeceğini ummuştum ki, "Zor bir hayatın var Silahşor Rose," dedi.

"Sizin de öyle. Hepimizin öyle." Martha'yla daha kişisel bir ilişki kurmak istemiyordum. Hiçbirini daha yakından tanımak istemiyordum.

Çocukların çoğunu görmezden gelmek kolaydı, benden korkuyorlardı. Ama on iki on üç yaşındaki en büyük kız Jael dibimden ayrılmıyordu. Tecavüzü durdurmamı, bunu yapan adamları öldürmemi, hepsini kaçırmamı görmüştü. İlgisi yersiz değildi. Ben de olsam beni merak ederdim. Ama Jael konuşmuyordu. Bu da benim adıma iyiydi.

Bu geceki nöbette ben de sıramı savacaktım. Kaçış yoktu. Şimdi öleceğimi sanmıyordum ama yaşamak isteyip istemediğime de emin değildim. Tek bir sesin bile duyulmadığı karanlık bir odanın hayalini kuruyordum. Belki bir köşede bir küvetle sabun da olurdu. Jael bu güzel resmi bozup yanıma oturdu. Bağdaş kurmuş, gözlerini bana dikmişti. Umursamayacak kadar yorgundum.

"Çok insan vurur musun?" diye sordu. Sesi biraz boğuktu.

"İşim bu."

"İyi iş çıkardın Silahşor Rose. Teşekkürler."

"Rica ederim."

"Arkadaşların için üzgünüm."

Başımı salladım. Bu konuda konuşmak istemiyordum.

Yana doğru uzanıp tedirginlikle bana sarıldı. "Benim adım Jael," dedi. "Biliyor musun emin olamadım. Seninki ne?"

"Lizbeth," dedim.

"Silahşor." Beni biraz sıkıca kucakladıktan sonra bıraktı ve annesinin yanına, battaniyesine döndü. Ruth'un gözlerinin, ateşin ışığında parıldadığını gördüm. Tek gözü kızındaydı. Güzel. Kızın adını İncil'den hatırladım. Jael, bir çadır kazığıyla mı ne, birini öldürmemiş miydi? Ailesi onun tuttuğunu koparan biri olduğunu düşünmüş olmalı. Ya da belki öyle umdular.

Ertesi gün kız, adının hakkını verdiğini kanıtlandı.

3. BÖLÜM

Öğleden sonra bize bir köpek sürüsü saldırdı ve Jael'i yakaladılar. Bize savunmamızın zayıf olduğu arkadan yaklaştılar. Aynı anda her yöne bakamam nihayetinde. Jael geride kaldığı için onu yakaladılar.

Çığlığı duyar duymaz döndüm. Silah kemerim koptuğundan tabancalardan birini belime sokmuştum. Hemen onu çıkarıp öldürmeye hazırlandım. Yetişkinler çoktan tekmeler ve çığlıklarla yetişmişlerdi. Ateş etmemişlerdi çünkü onların içgüdüsünde bu yoktu. Çekilmezlerse onları da haklayacaktım.

"Geri çekilin!" diye bağırdım sesimin son gücüyle ve mucize eseri beni dinlediler.

Jael hırıltıyla karşı koyuyor, tüm gücüyle savaşıyordu. Nişan aldım ve liderlerini, çenesini kızın sol koluna geçiren kocaman, sarı bir köpeği vurdum. Ânında öldü. Kızın eteğini yakalamış olan başka bir büyük köpek bırakıp dişlerini göstererek biraz geriledi. Sürü biraz afallamıştı ama çok sürmezdi. Jael'i kucakladım, bana doğru gelen başka bir köpeği vurdum. Köpekler dağıldı ama yeterince uzaklaşmamışlardı.

Gözlerimi onlardan ayırmadan yavaşça geri geri yürümeye başladım. Hepsi bir arada duruyordu, bu da işimi kolaylaştırdı.

Jael'le yeterince açığa geldiğimize karar verince, "Ateş edin!" diye bağırdım.

İki kardeş de zaten onlara verdiğim silahlarla hazır bekliyordu. Jacob'da haydutların tabancası, Jeremiah'da da tüfek vardı. Jacob üçüncü köpeği öldürdü, dördüncüyü yaraladı. Jeremiah üç tane daha vurdu, hepsi çabucak öldü. Ruth, Martha, hatta çocuklar da köpekleri taş yağmuruna tutmuştu.

"Uzaklaşın!" diye bağırdım. Bir yandan kanaması olan kızı taşırken, bir elimi de ateş etmeye hazır tutmakta zorlanıyordum. "Geri geri gidin." Köpek sürüsüne bir el daha ateş ettim. Tiz bir haykırış bir tane daha vurduğumu söyledi. Hatta belki birden fazla.

Sürünün, *bedava yemek, uğruna savaşacağın yemekten iyidir* diye karar verdiği ânı anlamıştım. Sürü arkadaşlarının leşlerinin üzerine üşüştüler. Ziyafette geride kalanlar, yaralı köpeklere saldırdı. Her şey çok hızlı gelişti.

Aceleyle uzaklaştık. Jael'in babası kızı benden aldı. "Koşmayın," diye seslendim. Kaçan av, bazı köpekleri yemeklerinden alıkoyacak kadar heyecan verici olabilirdi.

Jael sesini çıkarmamaya çalışsa da çok kanaması vardı. Acısı dayanılmaz olmalıydı. Yutkunarak güç nefes alıyor. Yüzünden aşağı çizgi çizgi gözyaşı, sümük ve kan lekeleri iniyordu. Annesi, babasının hemen yanında yürüyordu. Korku dolu yüzüyle bir an önce kızı temizlemeyi bekliyordu.

Sonunda sürüyü gözden kaybettik. Köpekler peşimizden gelmemişti, en azından şimdilik. Biraz durmak zorundaydık.

"Yanınızda alkol var mı?" diye sordum adamlara. Jacob bir matara uzattı.

Karısı ona ters ters baktı. Bunun hesabını sonra verecekti adam. Şu an önemli olan ısırık yerlerini, özellikle de kolundaki derin izleri temizlemekti. Jael'in babası kızı yere yatırdı. Ben de yanına diz çöktüm.

Jael'in bileğini ve omzunu tutup kolu sanki kızın bedenine bağlı değilmiş gibi uzatıp "Üstüne dök," dedim. Jacob derin bir

nefes alıp kapağı açtı. Dökmek için matarayı eğdi. Bunun ne kadar acı vereceğini biliyordu. Jael de ne kadar güçlü durmaya çalışsa da çırpınıp bağırdı. Annesi onu sabit tutmak için kıza sarıldı. Alkolün yaranın her yerine değmesini istiyordum.

Jael'in tenini çizen başka ısırıklar da vardı, onlarla da ilgilendik. Mataradaki sıvı azalıyordu. Jael viski kokusundan öğürdü.

"Bacağından da kan süzülüyor," dedi Jeremiah. "Kızım, bacağın yaralandı mı?"

"Eteğini kaldırın," dedim. Bir an tereddüt ettikten sonra dediğimi yaptı. Etinin yırtıldığını ve kanamaya devam ettiğini gördük. Neyse ki yarayı küçük köpeklerden biri yapmış gibi duruyordu.

"Kahretsin," dedim. Etrafımdaki herkes irkildi. "Jael, bu sonuncu. Gücünü topla kızım. Kolunu, bacağını ya da başka bir uzvunu kaybetmeni istemiyorum." İçkinin kalanını bu ısırığa kullandım. Bütün enfeksiyonun akan kanla birlikte gitmesini umdum.

Ayrıca köpeklerden hiçbirinin kuduz olmaması için dua ettim yoksa Jael'i çok kötü bir şekilde kaybederdik. Ruth çoktan parça parça kestiği bir gömlekle kızın kolunu ve bacağını sarmak için hazır bekliyordu. Bandajı kanaması durduracak kadar sıkı, ama kızın dolaşımını engellemeyecek kadar gevşek sardı.

Jael hıçkırıyor, sakinleşmek için çok çaba harcıyordu. Kız cidden cesurdu.

"Yola koyulmalıyız. Ne kadar uzaklaşırsak o kadar iyi," dedim. Mataranın kapağını kapatıp Jacob'a uzattım. İçinde sadece birkaç damla kalmıştı. "Onu sırayla taşımalıyız. Üstüne basarsa bacağı kanamaya devam eder. Bugün yürümemesi gerek. Hatta belki yarın da."

Yine yola koyulduk. Hızlıca, konuşmadan.

Şanslıysak sürü bizi takip etmezdi. Belki doydukları için hallerinden memnunlardı. Belki daha kolay avlar bulurlardı. Segundo Mexia'da bazı insanlar evlerinde köpek besliyordu. İyi hayvanlar gibi duruyorlardı. Ama bu vahşi hayattakiler sadece katildi.

Jael'i doğal olarak önce Jeremiah taşıdı. Sonra kızı annesine verdi. O da düşündüğümden daha uzun bir süre taşıdı. Sonra amcası aldı. Sonra da Martha.

En son sıra bana geldi. Jael benim kadar büyük olmasa da çok da küçük değildi. Ben kısa boylu bir kadınım. Kızın bacakları benimkilere çarpıp duruyordu. Ama en azından yola devam ediyorduk. Herkes de biraz dinlenmiş oluyordu.

Dik Duran, terk edilmiş kasabada su olduğunu söylemişti. Orayı daha önce batıdan görmüştüm ama hiç yakınına gelmemiştim. Son bir saattir orayı görmek için bakınıp duruyordum. Sonunda, saat beş gibi uzakta kasabayı seçtik.

Artık nerede olduğumuzu tam olarak biliyordum. Corbin'e düşündüğümden daha yakındık. Geceyi burada geçirmeliydik. Jael'i taşıyarak daha fazla devam edemezdik. Onun da bizim de biraz yatıp uyumaya ihtiyacımız vardı.

Boş kasaba yakından da uzaktan olduğu kadar ürkütücüydü. En iyi sığınak, eski bir marketti. Üç duvarı ve bir duvarın da yarısı hâlâ ayaktaydı. Jeremiah, Jacob ve ben boşluğu kapatmak için başka binalardan karton bulduk. İyi bir koruma değildi ama davetsiz misafirleri, ateş etmeme fırsat tanıyacak kadar yavaşlatacaktı. En azından pis zeminde ateş yakmamızı sağlayacak kuru odun parçaları vardı. Martha'ya hemen ateş yakmalarını söyledim. Hava daha birkaç saat kararmazdı ama sıcak bir şeyler yemeliydik. Bu görevi yetişkin kadınlara bıraktım.

Jeremiah, Jael'in yanından ancak yerine birini bırakırsa ayrılacağını söyledi. Bu kişi ben oldum. Tulumba, marketin hemen dışındaydı ve çalışıyordu. Eski bir kova buldum. İçindeki deliği bir taş ve bezle kapatıp Jael'i yıkamak için biraz su getirdim. Bana biraz olsun benziyorsa, kurumuş kanlardan kurtulunca kendini daha iyi hissedecekti.

Jeremiah o gün erken saatlerde bir tavşan vurmuştu. Bir tane de ben vurdum. O kadar kişiye yetmezdi tabii ama hiç yoktan iyiydi. Martha onları yüzüp doğradı ve hepsini yanımızdaki ten-

cereye koydu. Konserve sebzeleri de ekledi. Onlar da çok değildi çünkü ağır eşyaların çoğunu vagonun altına bırakmıştık. Biraz da su ekleyip tencereyi yaktığımız küçük ateşin üstüne yerleştirdik ve epeyce pişmeye bıraktık. Rüzgârın kuzeye doğru estiğinden emin oldum çünkü sürünün pişen yemek kokusunu almasını istemiyordum.

Tencere yeterince soğuyunca önce çocuklar kaşıklarıyla yemeğin başına toplandı. Çiftçi ailelerde normalde böyle değildi sanırım. Yetişkinler bütün fiziksel işleri yaptığından daha çok yemek yerdi. Ama bu gece durum değişmişti. Beşimiz ne kalırsa onu yiyecektik.

Herkesin midesine bir şeyler girdi; kimse doymadı.

Jael'in birkaç lokma bir şey yediğinden emin oldum ama daha yutkunurken uyuyakaldı. Sürü dönerse diye o gece diken üstünde nöbet tuttuk.

Corbin'e iki gün içinde ulaşmayı umuyordum. Jael yürümeyi denedi, sabah biraz yürüyebildi de. Ama öğlen topallıyordu. Elimi alnına koyduktan sonra özellikle annesine bakmadım. Jael'in ateşi vardı.

Onu taşıma sırası bana geldiğinde Jael konuşmak istedi. "Hiç Texoma'nın dışına çıktın mı Lizbeth?"

Nefesimi boşa harcamak istemesem de onun sesini duyunca rahatlamıştım. Uzun zamandır susuyordu çünkü. "Evet. Yeni Amerika'ya, yani şu an gittiğimiz yere daha önce gittim. Aslında galiba şu an zaten Yeni Amerika'dayız. İş için Meksika'ya da gittim."

"Ya KRİ?"

"Hayır, Kutsal Rus İmparatorluğu'na gitmedim."

"Sence imparator sürekli taç takıyordur mudur? Peki, ya kardeşleri?"

"Bilmem. Takmıyordur herhalde. O taçlar çok ağır oluyordur. İnsanın başı ağrır." Belki de benim baş ağrım kadar korkunçtur. Gerçi önceki günden daha iyiydim.

"Hepsi evli mi?"

"Grandüşesler mi? Sanmam." Rus kraliyet ailesiyle ilgili haberlere kulak asmazdım. Zaten Çar Alexei, okyanusun batısında, San Diego'da yaşıyordu. İstesem de bir yerlerde karşılaşacak halimiz yoktu. Kardeşleri de evliydi ve her biri farklı yerlerde yaşıyordu.

"Eminim düğünleri çok güzel olmuştur. Eminim hepsi çok güzeldir."

Aslında sürgünden sonra Alexei'nin babası Nicholas, kızlarının hayattaki yerlerini sağlamlaştırmak için onları evlendirmeyi öyle kafasına koymuş ki anlatırken *yangından mal kaçırır gibi* diye dalga geçerlerdi.

Rus kraliyet ailesiyle ilgili bir fikrim yoktu. İmparatorluklarını eski Birleşik Devletler'den kırparak kurmaları da umurumda değildi. Beni ilgilendiren tek yönleri, beraberlerinde *grigori*'leri getirmiş olmalarıydı. Onlar kötü ve tehlikeliydi.

Jael düşüncelerimi okumuş gibi, "Onlara neden *grigori* diyorsunuz?" dedi.

"Çünkü patronları, *Grigori* Rasputin adında bir büyücüydü. Bir tür papaz ya da kutsal biriydi işte. Katolik değildi."

"Hımmm."

Bir an omzumda uyuyakaldı sandım.

"Hepsi mi kötü?" diye sordu uykulu sesiyle.

"Bazıları." Bundan emindim.

"Lizbeth. Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ne güzel."

Bu kez gerçekten uyudu. Annesi onu devraldı, ben de hafifleyerek yürümeye devam ettim. Hepimiz durup bir yerde gecelemek istiyorduk.

Galiba küçük kızların hayallerinde artık bunlar vardı. Gösterişli uzun elbiseleri, parıltılı mücevherleri içindeki Rus düşeslerini görmek. Kaçarken yeterince mücevher alabilmişler miydi? Ülkenin dört bir yanında yabancılarla evlenip mutluluğu bulmuşlar mıydı?

Alexei bir taç takacak olsa başını dik tutacak kadar güçlü müydü bakalım? Kraliyet ailesi Kızıl Ordu'dan kaçtığında, gazeteler Alexei'nin çok ciddi hastalıkları olduğunu yazdı. Dediklerine göre *grigori*'ler, kraliyet ailesine böyle yamanmış; Çar'ın oğlunu hayatta tutarak.

Kraliyet ailesini aklımdan uzaklaştırdım. *Grigori*'leri düşünmeyi hiç istemiyordum zaten. Şu an önümde yeterince dert vardı.

Jael o gece boyunca uyudu. Onu ertesi gün de taşımamız gerekti. Biz de iki odun parçası ve bir battaniyeden, idareten bir sedye yaptık. Onu sürüklemek, kızı kucağımızda taşımaktan daha kolaydı.

Karşımıza başka köpek, Kızılderili ya da haydut çıkmadı ama çok acıkmıştık. Yiyeceğimizin çoğu tükenmişti. İdareli kullandığımızdan hâlâ biraz suyumuz vardı.

Köpek saldırısından üç gün sonra Jael tek başına yürümeye başladı, bizim de işimiz kolaylaştı. O gün öğleden önce Corbin'e ulaştık.

4. BÖLÜM

Corbin, Segunda Mexia'dan daha iyi konumda, kalabalık bir kasabaydı. Burada belki üç bin kişi yaşıyordu. Yolculuğumuzun masrafını ödeyen en büyük ağabeyleri umudunu kesip eve dönmemişti. Nerede olacağını biliyordum. Broadhurst Hanımlar ve Beyler Pansiyonu'na vardığımızda en büyük ağabeyleri Joshua, elinde bir fincan çayla verandada oturuyordu.

Joshua Beekins uzun boylu, yapılı, dinç bir adamdı. Ailesini gördüğüne çok ama çok sevindi. Herkese birkaç kez sarıldı, isimlerini haykırdı, sağ salim gelebildikleri için dua üstüne dua etti.

Sarılıp kucaklaşma ve dua faslı bitince onun dikkatini çektim.

"Siz?.." Uzattığım ele şaşkınlıkla baktı.

"Onları buraya getiren ekipten bir tek ben hayatta kaldım," dedim biraz sertçe. Yorgunluktan ayaklarımın üstünde sallanıyordum. Artık üzüntümü saklayabilecek halim de kalmamıştı.

Joshua, Martin'le anlaşmıştı, o yüzden ilk onu sordu.

"Öldü," dedim. Boşa harcayacak enerjim yoktu, lafı süsleyemeyecektim. "Haydutlar. İki çocuğu da öldürdüler."

Joshua oradaki çocukları saymamıştı. Şoka girdi. Ama kendine çekidüzen verdi. "Tarken öldü mü? Galilee?"

"Evet, hepsi öldü."

"Sen hayatta kaldın ve onları buraya getirdin." Bunun inanılmaz olduğunu düşünüyor gibiydi. Gerçekten akıl almaz bir şey olduğunu.

"İşim bu. Haydutların iki tüfeğini kardeşlerinize verdim, koruma için onları geri almak isterim. Ve de ücreti tabii."

Joshua'nın buna itiraz etmek için bir neden aradığı anlaşılıyordu, sonuçta diğer üç ekip üyesi ölmüştü. Ama bir neden bulamadı. Anlaşmada açık aramak huy olmuştu sadece. Joshua borçlu olduğu parayı sayıp verecek kadar nazikti.

Silahlarımı sakladığım yerlerden çıkarıp topladım. Onları koymak için bir çantayla ekstra yiyecek almalıydım. Bunlar eve benimle dönecekti.

İki aile, Joshua'ya haydut saldırısını, köpek saldırısını, Kızılderililer'le karşılaşmamızı anlatmaya koyuldu. Sonradan anlatınca kulağa heyecanlı geliyordu tabii. Bir an önce yatmalıydım ama bu pansiyonda kalmayacaktım. Çok fazla konuşma vardı.

Ona veda ettiğimde Joshua, "Bizimle Wheatlands'e gelebilirsin," dedi. Bana dürüst bir beğeniyle baktı. "Orada iyi bir kadınla evlenmek isteyecek bir sürü erkek var."

"O zaman umarım aradıklarını bulurlar," dedim. Başımı sallayıp gruptan ayrıldım. Artık hepsi mutlu görünüyordu. Konuşup planlar yapıyorlardı. Bir araya gelmenin heyecanı azalınca farklı olacaktı. Yakında kaybettikleri için rahat rahat yas tutabileceklerdi.

Çiftçi aileler hayatlarından memnundu. Bir süre sonra bu uzun, kâbus dolu yolculuk, sınırı aştıkları zamana dair sıradan bir anı olarak kalacaktı. Belki Jael hariç.

Yolun biraz ilerisinde Phillips Ana'nın Pansiyonu vardı. Son yolculuğumuzda Tarken'la orada kalmıştım. Temiz bir yer olduğunu biliyordum. Şu an da en çok istediğim şey temizlikti. Leş gibiydim. Edna Phillips'ten oda ve yiyecek istedim. Bana baktığı an Tarken'ı duyduğunu anladım. Aman ne güzel.

"Banyonun yanında bir odam var," dedi. "Sen çıkıp banyoya gir. Ben yiyecek bir şey getireyim."

"Sağ ol. Ne olursa fark etmez."

"Arkadaş ister misin?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Hiç istemiyorum," dedim. Broadhurst Hanımlar ve Beyler Pansiyonu ile Phillips Ana'nın yeri arasındaki fark, Edna'nın, işlerini vaktinde ve *sessiz* bitirmeleri koşuluyla fahişelere izin vermesiydi. Kurallara uymazsanız bir daha orada kalamazdınız. "Banyo, yemek ve bir yatak istiyorum. Üstümdeki bu giysileri de hemen yıkayabilirseniz fazladan para veririm." Bu büyük bir lükstü ama bu kadarını hak ediyordum bence.

Buna param yetiyordu çünkü herkesin payını almıştım. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp yukarı çıktım. Merdivenler buraya son gelişimden daha dik geldi. Odamın kapısını açmak için üç kez uğraştım. Çizmelerimi ayağımdan çıkarınca kokudan midem bulandı. Yorgunluğumdan daha keskin olan tek şey kokuydu. Çizmeleri daha sonra odadaki lavaboda yıkamaya karar verdim. Gece kururlardı ne de olsa.

Günün bu vaktinde koridordaki banyo açık ve boştu, sıcak su da çalışıyordu. Küveti doldurup içine girdim.

Ağrıyan, dökülen vücuduma değen sıcak suyla birlikte inledim. Suyun altındaki vücuduma baktım. Siyah, mavi bir insandım sanki. Sadece birkaç beyazlık vardı. Gözlerimi kapadım. Görünce daha kötü olmuştum.

Birkaç dakika boyunca sıcağın kaslarıma işlemesine izin verdim. Açık pencereden hafif bir rüzgâr geliyor, güzel kokular getiriyordu. Sesler de vardı, ama benimle konuşmuyorlardı ve uzaktan geliyordu. Her şey çok sessizdi. Sonunda... Yalnız olmanın rahatlığı müthişti.

Ağlamaya başladım.

Ağlarken bir yandan da otelin sabunuyla yıkandım. Tatlı bir kokusu olmasa da beni temizledi. Temizlik güzel kokuyordu. Günlerden beri kendi kokumdan tiksinmiştim. Şampuan da vardı. Pek saçım olmasa da kullandım. Parmaklarımın ucuyla yavaşça kafa derime masaj yaptım. Kafamın bir tarafındaki şişliği

buldum. Daha küçülmüştü sanki. Kulağım kabuk tutmuştu. Bir dakika dikkatlice yıkadıktan sonra kurumuş kanlar gitmişti.

Ağlamaya devam ediyordum. Bir türlü duramıyordum. Kollarımla dizlerime sarıldım.

Yavaş yavaş azaldı. Su artık pis ve soğuktu. İçinde oturmak istemedim. Boşalsın diye küvetin tıpasını çektim. Sonra üzerimden biraz daha sıcak su gezdirdim. Normalde bu kadar müsrif değilimdir ama kimse kapıyı çalıp banyoyu boşaltmamı istememişti.

Sert otel havlularıyla kurulanırken kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum. Ağlamam bitmişti. Temizdim, sağlamdım ve hafiflemek harikaydı. Sırtımı pencereye verip kollarımı kaldırdım ve ne kadar temiz olduğumu hissedebilmek için kendi etrafımda döndüm. Ama sonra sendeledim. Güçsüzdüm. Uyumam gerekiyordu.

Nemli havlulara sarınıp kirli giysilerimi aldım ve boş koridora çıktım. Odama yürüyüp kapıyı açtım. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Ama fikrimi değiştirip giysileri odanın önüne attım ve haber vermek için aşağıya, Edna'ya bağırdım. Odama yemek bırakmıştı. Et çiğnenemeyecek kadar sertti. Uğraşırken bile başım ağrıyordu. Ben de patatesi, kabağı, kremalı turtayı yedim. Midem günlerdir bu kadar mutlu olmamıştı. Tepsiyi kapının önüne koyarken giysilerimin alındığını gördüm.

Edna, Martin'i çok severdi. Onun annesini de tanırmış. Bu nazik ağırlanmamın nedeni buydu sanırım ve buna minnettardım.

Şönil nevresimi kaldırıp temiz çarşaflara sokuldum. Kilitli bir kapının ardında. Tek başıma. Temiz, tok ve sorumluluğum olmadan.

Anında uyudum.

Ama gecenin bir yarısı kalkıp Tarken için, Martin için ve belki de en çok Galilee için ağladım. Sonra tekrar uyudum.

Uyandığımda güneş yüzüme hücum etmişti. Yatağa girmeden perdeleri ya da panjuru kapatmamıştım. Penceremin altından kasabanın sesleri geliyordu. Edna tabakları düzgün yıkamadı

diye hizmetçiyi azarlıyordu. Yolun karşısındaki adam dün gelenleri anlatıyor, nerede yaşayacaklarını ve evlenme çağında kızları olup olmadığını merak ediyordu.

Daha birkaç yıl yok, dostum. En büyük kız öldü çünkü. Onun, o pisliğin içinde sırtındaki delikle yerde yatışı gözlerimin önüne gelince, içime yine perişanlık, öfke, suçluluk hücum etti, kötü oldum. Onları daha iyi nasıl koruyabilirdim bilmem. Kızın ailesiyle, kız kardeşiyle, küçük erkek kardeşiyle konuşmamış olsam onu bu kadar dert etmezdim belki. Çünkü devir kötüydü. Güçsüz ve kötü olduğundan bunlar sık yaşanırdı.

Kendimi biraz toparlayınca temiz giysilerimle aşağı indim. Hepsi katlanıp kapımın önüne konmuştu. Çizmelerim bile temizlenmişti. Onları kapının önüne bıraktığımı sanmıyordum ama Edna'nın içeri girip onları almasına minnettardım.

Edna bana biraz bisküvi, sosis, tereyağı ve yabanmersini reçeli ayırmıştı. Bir fincan kahve içtim, pek alışık değildim. Segundo Mexia'da pek bulunmazdı.

"Çok güzelmiş," dedim kadına.

"Beğenmene sevindim. Karnını doyurman lazım," dedi Edna hızlı ve sade konuşmasıyla.

Borcumu ödedikten sonra Edna bana hızlı ve sertçe sarıldı. Bütün silahlarımı ve erzağımı yolun karşısındaki markete götürdüm. Oradan bir tüfeğin sığabileceği uzunlukta deri bir çanta satın aldım. Tüfeğin yanına yeni bir battaniye koydum ve birkaç bez daha aldım. Bütün silahları beze sarıp öyle yerleştirdim. Silahların birbirine sürtünüp ateş almasını falan istemezdim ne de olsa. İçinde mermi olmadıktan sonra da bir işe yaramazlardı. Yedek mataralardan ikisini yol için doldurdum. Çantanın üstüne en son biraz kuru meyve, et, bir somun ekmek koyup kapattım. Hayduttan aldığım kayışı iyice ovup adamın terinin gitmesini sağlamıştım. Böylece Kaya Matkabı'nı sırtıma asabilecektim. Ve büyük bir şans eseri bana uygun küçük bir tabanca vardı. Biraz basitti gerçi, dükkân sahibi onun küçük bir oğlan için olduğunu

söyledi ama ne fark eder? Elimin altında, alışkın olduğum yerde bir tabancam vardı ya.

Artık Corbin'den gitmeye hazırdım.

Kasabadan çıkarken Beekin'lerle karşılaşmayayım diye ana caddenin arkasından dolandım. Uzaktan Jael'i gördüm ama. Sağlam eliyle beş taş oyunu oynuyordu. Hareket ederken ağrısı yok gibiydi. Kendi kendime başımı sallayıp eve doğru yola koyuldum.

Şimdi tek başıma olduğumdan daha da dikkatli olmalıydım. Sadece kendi gözlerim vardı. Diğer taraftan dikkatimi dağıtacak konuşmalar da yoktu.

Corbin'den sonra peşime sadece bir adam takıldı. Üzerimde para olduğunu biliyordu. İlk gün öğleden sonra onun icabına baktım.

Sonrasında kolay bir yolculuk oldu.

Yüküm ağır olsa da -altı matara, Kaya Matkabı, Colt'larım, iki tüfek (biri Galilee'nin Krag'ı), üç tabanca (Martin'in, Tarken'ın ve Galilee'nin)- Segundo Mexia'ya üç günde vardım. Dördüncü tüfeği satmaya kalkmadan önce onu iyice temizlemem gerekiyordu. Rezil durumdaydı.

Önceki gece yeni battaniyemi kullanmıştım ama kasabaya girerken hava güzel bir bahar gününe yaraşır şekilde ılıktı. Doğruca Takasçı Army'ye gittim. Army, tezgâhın arkasında rafları düzenliyordu. Kapı zili çalınca arkasına döndü.

"Ah, kızım," dedi beni tanıyınca. "Çok üzüldüm." Yüzünün elverdiği ölçüde üzgün görünüyordu. Army'nin yüzünde eski bir kazadan kalma iz vardı ve sağ gözünün üstünde kocaman, beyaz bir alanı kaplıyordu. Yüzünün o tarafı pek kıpırdamıyordu. Yedi yıllık çarpışmadan ona kalan kötü anıların hatırlatıcısı... "Thomas seninkileri Corbin yolunda bulduğunu söyledi," dedi Army. "Seni bulamamış. Ben de nerede olduğunu tahmin ettim."

"Thomas onları gömmüş mü?" Martin'in kardeşi Thomas, en sevmediğim adamlardan biriydi. Onların gömülmesine se-

vinirken, bunun için Thomas'a teşekkür borçlu olduğuma üzülüyordum.

"Evet."

"Ya Galilee?"

"Thomas, oğluna söyledi. Bununla Freedom'ın ilgilenmek isteyeceğini düşünmüş."

Bu sabah erken saatlerde saldırı yerinde durmuştum. Ölülerin kalktığını görünce rahatlamıştım. En azından Tarken, Martin ve Galilee'nin bedenlerinin. (Haydutlarınki de çoktan yok olmak üzereydi.)

"Bana ne getirdin?" diye sordu Army yüzümdeki ifadeyi değiştirmeye çalışarak.

"Bir tüfek, bir tabanca ve dört matara var," dedim onları çıkararak. Galilee'nin Krag'ini oğluna teklif etmeliydim. Haydutların pis tüfeğini kendime saklayabilirdim, temizlenene kadar karar vermeyecektim. Ekstra tüfeği ve mataralardan ikisini satmam gerekiyordu. Uzun bir süre iş yapmak istemiyordum ne de olsa.

Biraz gönülsüzce pazarlık ettik. Çoğu pazarlıklar gibi son buldu. İki taraf da istediğini alamadı ama herkes anlaşmadan memnundu.

"Eleman arayan var mı?" Yola çıkmaya hazırdım. Ama geleceği de düşünmem gerekiyordu ve Army kasabada olup biten her şeyi bilirdi.

"Lavanta'nın birine ihtiyacı var," dedi Army. Üç tırtıl uzunluğundaki tek kaşı, bu konuda ne düşündüğünü gösterircesine yukarı kalktı. "Adamı dört hafta önce ayrıldı."

"Koca Taşak için çalışmayı tercih ederim," dedim. Army ağzını tek köşeye doğru açarak güldü. *Koca Taşak,* kasabın domuzuydu. Herkes Frank Hacker'ın Koca Taşak'ı keseceği günü bekliyordu. Lanet olası bir domuzdu.

"Şu an eleman arayan tek ekip lideri Lavanta." Mataraları bir bez parçasıyla silen Army durdu. "Ama Antelope'da tuhaf bir çift var. Burada dolanıp duruyorlar. Birini istiyorlar."

"Elsie'nin yerinde fahişe isteyenlere benzemesin?"

Army güldü. "Kadın *becerikli* dedi. Ama hangi konuda becerikli diye sorduğumda cevap vermedi."

Army'yle ben, Segundo Mexia'da aklınıza gelebilecek her konuda becerikli birini bulabileceğinizi biliyorduk. Zavallı insanların çok seçeneği yoktu.

Yan tarafa döndü. Benim olmadığım tarafa. "*Grigori* işindeki insanlara benziyorlar."

Bu konuda ne düşündüğümü biliyordu.

"Biraz beklerim. Bakalım, belki biri çıkar," dedim.

"Fazla bekleyemezsin Lizbeth." Söylediği, gerçeğin ta kendisiydi. Army yeni mallarını raflara yerleştirmeye başladı. "Bir daha gelirlerse seni söylerim."

Ona çenesini kapalı tutmasını söyleyecektim ama birden enerjim olmadığını hissettim. Konuşmanın bir zararı olmazdı, belki ilginç bir şey öğrenirdim. "Tamam madem," dedim. Paramı cebime koydum. "Clarita'ya selam söyle."

"Söylerim. Bu akşamüstü geliyor. Daha fazla evde oturamayacakmış."

Army'nin karısı Clarita, dükkân yeterince para kazanmaya başlayınca evde oturabilecek diye çok sevinmişti. Ama ev kadını olmaya pek alışamamıştı.

"O çalışırken sen ne yapacaksın?"

"Bilmem. Balığa çıkarım belki."

Army'yi elinde bir oltayla teknede hayal edip güldüm. On dakikada sıkılırdı. "Görüşürüz," dedim. Yürüdüğüm onca kilometre yol birden omuzlarıma çöktü. Banyo yapmak istiyordum. Markete uğramam ve sonra hızlıca anneme görünmem gerekiyordu.

Elimdeki silah çantasıyla market poşetini güçlükle taşımaya çalışarak annemlere doğru yürüdüm. Bir yandan da Martin'in kardeşi Thomas'a, onunla yatmadan teşekkür etmenin bir yolunu düşünüyordum. Çünkü Thomas'ın asıl istediği oydu. O tür bir teşekkür etmeyecektim. Kendimi Elsie'nin yerinde yaşayan

kızlar ya da oğlanlar gibi hissederdim. Onların mesleği kendilerine uygun olabilirdi ama bana uygun değildi.

Annemin kapısını çalmak için kendimi zorlamam gerekti. Bana bakmak istediğini biliyordum. Beni sevdiği için kendimi hep şanslı hissetmiştim. Nasıl dünyaya geldiğim düşünülürse... Bir keresinde bir *grigori* gelmiş, çocuklar için bir sihirbazlık gösterisi yapıyormuş. Sonrasında kendi gösterisini de yapmış. Annem, Candle, henüz bir çocukmuş ve çok güzelmiş, adam kendisiyle ilgilendi diye gururu okşanmış. Adam, annemin iradesini elinden alıp amacına ulaşmış. Abrakadabra... Dokuz ay sonra bir bebek ortaya çıkmış. Bir sürü laf olmuş. Annem eğitim, zekâ, görünüş açısından birçok insandan şanslı olduğundan yorumların çoğu acımasızmış.

Kızların hamile kalması görülmedik bir şey değilmiş elbette. Ama annem birçok açıdan sıradan kızlardan daha iyiymiş ki... insanlar kıskanmış işte.

Annem uzun süre erkeklerle hiç ilgilenmedi, şaşırtıcı bir şey değildi elbette. Ama hâlâ güzeldi, onurluydu ve çalışkandı. Onu isteyen çok erkek oldu. Ben on iki yaşındayken Jackson Skidder onun gönlünü çeldi. Birbirlerine çok yakışmıyorlardı belki ama adamın özellikleri anneme uygundu.

Jackson akıllıydı. Okumuş etmiş anlamında değil, ki öyle de olabilirdi. Ticari kafası vardı. Gösteriş olsun diye değil, gerçekten iş yapmaya zaman harcardı. İnsanları çok doğru değerlendirirdi. Ve kendisine ait olanı korumak için gerekirse canını verirdi.

Candle Rose, Candle Skidder olduktan sonra kimse onun karşısına çıkmaya cüret edemezdi.

Jackson'ın, Antelope Hotel'in yanı sıra birkaç iş yeri daha vardı. Bir buldoga benziyordu ve ondan daha da korkutucuydu. Ama anneme karşı çok nazikti. Her zaman benim yanımda olmuştu. Bu da bir bonustu.

Jackson evdeydi. Kapıyı çaldığımda içeri girmemi söyleyen oydu. Onu gördüğüme sevinmiştim. Üvey babamla ben sarıl-

mayı seven tipler değildik. Gazetesini kaldırıp okuma gözlüklerinin üzerinden baktı ve başıyla selam verdi. Ben de ona başımı salladım.

"Candle, gel bak kim gelmiş," dedi Jackson.

Annem öğle yemeği hazırlıyordu. Demek ki hafta sonuydu. Haftanın günlerini iyice şaşırmıştım artık. Hafta içi annem okulda öğretmenlik yapıyor, kocasına öğle yemeğini hazır bırakıyordu. Beni görünce annemin yüzü aydınlandı.

"Lizbeth," dedi, beni kendisine çekip sıkıca sarılarak. "Seni gördüğüme çok sevindim. Zor bir şey yaşamışsınız. Tarken için üzüldüm. Galilee için de." Annem beni kendinden uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı. Nasıl olduğumu tartıyordu.

Annem kendisi gibi öğretmen olmamı istemişti. Tuvalet temizlemek bana ne kadar uzaksa öğretmen olmak da o kadar uzaktı. Silahşor olduğuma seviniyordum. Artık ona kötü davranan herkesi vurabilirdim. Bir an başımı onun omzuna yasladım.

Annem, Martin için üzüldüğünü söylememişti. Ne de olsa ona pek bayılmıyordu. Beni işe o almıştı çünkü.

Jackson gazetenin arkasından, "Çiftçiler Corbin'e sağ salim vardı mı?" diye sordu. Duygusallığa son vermeye hazırdı.

"Bir bebekle kız dışında. Ben yanlarına gittiğimde çoktan ölmüşlerdi," dedim. Yaradılış olarak annemdense Jackson'a benziyordum. Küçükken onun gerçek babam olmasını ne kadar çok isterdim.

Jackson gazetesini indirdi. Gözlerimiz buluştu. Beni başıyla sertçe onayladı. Davranışımı beğendiğini söyleme yoluydu bu. "Aferin," dedi. Sonra da sıradan bir şey gibi, "Thomas'a bir fıçı turşu verdim," dedi. *Texoma Gazetesi*'ni kaldırıp yüzünü örttü.

İçim çok rahatlamıştı. Ekibimi gömdüğü için artık Thomas'a bir şey borçlu değildim. Üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Heyecanımı sesime yansıtmamaya çalışarak "Teşekkürler," dedim.

Gazetesinin sayfasını çevirdi. Jackson böyleydi işte.

"Şimdi ne yapacaksın?" dedi annem. Ocağa dönüp tavukları çevirdi. Başını geri atıp saçının omuzlarının arkasında kalmasını sağladı. Saçları siyah, gür, dümdüzdü ve beline kadar iniyordu.

Benim kısa boyum ve siyah saçlarım ona benziyordu ama benzerliğimiz bu kadardı. Uzun bir süre babamla ilgili tek bildiğim, bütün orijinal *grigori*'ler gibi Tanrısız Rusya'dan kaçtığı ve aksanı olduğuydu. Şimdi ise orta boylu, altın rengi, kıvırcık saçları ve mavi gözleri olduğunu biliyordum. Annemin ondan neden hoşlandığını anlıyordum. Benim gözlerim mavi, tenim anneminkinden çok daha açık, saçlarım da kıvırcık. Kuruyunca lüle lüle oluyor. Çok güzel gerçekten. Onları kesmesi için Chrissie'ye para vermemin nedenlerinden biri de bu.

Annem bana bakmadan, "Maude, markette çalışacak birini arıyor," dedi.

"Anne. Market mi?" Ben alışveriş yaparken Maude bir şey dememişti. İyi bir market kasiyeri olmayacağımı düşündüğünün bir kanıtı bence.

Annem güldü. "Biliyorum. Çılgınca bir hayaldi," dedi. "Ama seni elinde o tabancayla değil de bir tezgâhın arkasında görmek hoş olurdu."

Birkaç dakika daha oturduktan sonra annemin yemeğe kalmam için ısrarına rağmen ayrıldım. Jackson'la aramın iyi olmasının bir nedeni, ne zaman gideceğimi bilmemdi. Eve yürürken, beni Thomas derdinden kurtardığı için üvey babama bir güzellik yapmam gerektiğini hatırlattım kendime.

Alışveriş poşetim ve silahlarımla birlikte evimin yolunu tırmandım. Kasabanın sınırlarında ama tam köşede. Segundo Mexia'nın doğusunda yükselen bir tepe vardır. Bunun ortasından da iki yanında dik yamaçların olduğu bir nehir akar. Nehir yazın varla yok arasındadır ama şimdi bahar olduğundan su gayet bol. Her iki tarafında da yaşayabilmek için nehrin üzerine bir köprü yaptık. Tepenin benim olduğum tarafında dört aile daha yaşıyor. Dostça bir ortam var.

Kendime ait küçük bir evim var. İşe başladığım ilk bir buçuk yıl, Galilee'nin misafir odasında kalıp para biriktirdim. Oğlu Freedom evden ayrıldığı için oda boştu. Oda epey küçüktü ama tepenin yukarısındaki boş arazide kendime bir yer yapmaya yetecek kadar para biriktirdiğim için orada yaşamaya değerdi. Araziyi bana Jackson'la annem vermişti. Binayı yaparken arkadaşlarım yardıma gelmişti.

Su ve elektrik tesisatına para verdim. Geri kalanı kendi ellerimizden çıktı. Şansıma Jackson'ın kardeşi Cedric iyi bir planlamacı ve marangozdu. Bize ne yapacağımızı söylemek hoşuna gidiyordu. Sonunda kendi evime kavuştum.

Yatak odam, mutfağım, yemek odam ve geri kalan her şeyim olan tek bir odam var. En büyük lüksüm küçük, (ufacık) kapalı banyom. Jackson ve bazı diğer hali vakti yerinde vatandaşların Çöküş öncesi sistemi sürdürmesi sayesinde, Segundo Mexia'nın bir su sistemi var, ben de belediyeyi kim bilir kaç defa ziyaret ettikten sonra ona bağlandım. Bazen elektriğim de oluyor. Neye bağlı, ben de kesin olarak bilmiyorum. Ama biz tepede yaşayan insanların ne olur ne olmaz diye dışarıda da bir tuvaletimiz ve mumlarımız var.

Corbin'e vardığım zamanki kadar ter kokuyordum. Kirli giysilerimi çıkarıp küvete girmek istiyordum. Suyun aktığını umdum. Dünyayla aramda kapalı bir kapı istiyordum. Evde olmak istiyordum. Tek başıma.

Ön kapımın yanındaki bankta oturmuş iki yabancıyı görmek o kadar yanlış ve kötü geldi ki gerçek olduklarına inanmak için gözlerimi kapatıp açtım.

5. BÖLÜM

Ziyaretçilerim, bir kadın ve bir adamdı. İkisi de uzun boylu, açık tenliydi. Kadın daha uzun boyluydu, bir seksen vardı herhalde. Kulübeye yaklaştığımı görünce ayağa kalktılar.

Gitmelerini istediğim için onlara doğru düzgün bakmadım. Ama insanları görmezden gelmeniz bir şey değiştirmiyordu.

"Lizbeth Rose?"

Başımı salladım. İnkâr etmenin anlamı yoktu.

İkisi de bir şey söylememi bekliyor gibiydi ama ağzımı açmadım. Bekledim. Ne vaktimi ne de kelimelerimi onlara harcamak istemiyordum.

Bu ikisinin, Army'nin bahsettiği *grigori*'ler olduğundan emindim. Onlara adımı vermesini söylemem hataydı. Düşündüğümden daha erken görmüştü onları. Markete ya da annemlere uğramadan doğruca eve gelmeliydim.

Adam, kadından daha gençti. Geniş bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri, büyükçe bir ağzı, arkadan örülmüş uzun, açık kahverengi saçları vardı. Gömleğinin yakasından boynundaki dövmeler az çok görünüyordu. Gömleğinin üstüne bir sürü cebi olan bir yelek giymişti. *Grigori*'lerin yeleklerinde otlar, büyüler falan oluyordu. Ya da ben öyle duymuştum.

Otuzlarının sonlarındaki kadın sarışındı. Daha önce bu kadar uzun boylu bir kadın görmemiştim. Kadının dövmeleri adamı bile sade gösteriyordu. Yüzündeki semboller yanaklarına kadar çıkıyordu. Onlara bakınca bile irkildim. Kadının üstünde de yelek vardı.

Kesin *grigori*'ydiler. Gerçi Kutsal Rus İmparatorluğu'ndan gelen hiçbir büyü kullanıcısı kendisine *grigori* denmesinden hoşlanmazdı. Onlar *büyücü* kelimesini tercih ediyordu.

Temiz oldukları ve kokmadıkları için büyücülere daha da sinirlendim. İkisi de dinlenmiş görünüyordu. Bense öyle yorgundum ki kemiklerim sızlıyordu.

Sonunda uzun boylu kadın, "Tarken Ekibi'yle mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Beş gün öncesine kadar evet," dedim.

"Ayrıldın mı?" Kadın umursuyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Tarkan Ekibi bu dünyadan ayrıldı. Benim dışımda hepsi." Bilmemelerine şaşırmıştım. Army'yle yeterince uzun konuşmamışlardı belki de.

Grigori'ler hayretle birbirlerine baktı ama şaşkınlıkları bir saniyeden uzun sürmedi. "Seninle konuşmamız lazım," dedi kadın.

Belki de adam beni daha dikkatli incelemişti çünkü sonunda konuştu. "Sabah gelebiliriz," dedi alçak ve düz bir sesle.

Kadın bir şey söylemek için adama döndü ama adam küçük bir el işaret yaptı. Kadın ağzını kapadı. Başkasının dediğini yapmaya alışkın değildi. Patron oydu.

"Şu an olabilecek en kötü zaman. Gerçi büyük ihtimalle istediğiniz neyse yapmayacağım," dedim.

"Neden?" Kadın kendine engel olamamıştı.

En basit nedeni seçtim. "Sizinle alakalı hiçbir şeyim olmasını istemiyorum," dedim. Annem olsa bozuk cümlem karşısında gözlerini deviridi ama yanımda değildi, ben de iki lafı bir araya getirecek halde değildim.

Kadın tekrar ağzını açtı ama genç adam -benden belki beş yaş büyüktü- güçlü bir dur hareketi yaptı. Kadını daha önce de çok

kez susturmak zorunda kalmıştı anlaşılan. "Yarın," dedi adam. "Sabah. O zaman geliriz."

İkisi dar yolda yanımdan geçtiler. Fazla yakınıma gelmemeye dikkat ettiler. Akıllıca.

Sonunda evime girip kapımı kapatabildim. Ve kilitledim. Temizlenmem gerekiyordu ama enerjim ve isteğim kalmamıştı. Musluğu çevirdiğimde su akıyordu. Yüzümü ve kollarımı yıkadım. Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa devrildim. Başka kimse gelip kapıyı çaldı mı bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla rüya falan da görmedim.

Ertesi sabah uyandığımda Corbin yolunda yaşanan felakete değil, geleceğe bakmaya karar verdim. Hayattaydım. Ne yapacağımı planlamam gerekiyordu. Para kazanmalıydım. Tepeden tırnağa keselenerek banyo yaptım. Odun sobasını yaktım. Sonbahara kadar bunu son bir iki kullanışımdan biriydi herhalde. Hava ısınınca daha çok dışarıda yemek pişirirdim. Kendime kocaman bir porsiyon yemek hazırladım; kavun, yulaf ezmesi, pastırma. Sonrasında kendimi çok daha iyi hissettim. Çok çok daha iyi.

Bulaşıkları yıkamaya başladığımda kendimi harika hissediyordum. Sonra o uğursuz anlardan biri geldi ve keder, bıçak gibi aniden kalbime saplandı. Savaşmalıydım. Tarken, Martin ve Galilee şerefleriyle ölmüşlerdi. Tek başıma olsam da güçlü olmalıydım. Pencereden dışarı, yamacın sükunetine baktım. Bir vireo kuşu, yakındaki çalıya tünemiş şakıyordu. Derin bir nefes alıp verdim ve işime döndüm.

Yulaf ezmesi tenceresini ovarken güzel kadınlar, sadık erkekler ve çiçeklerle bezeli çayırlarla ilgili bir kovboy şarkısı söyledim. Kötü sesim kuştan başka kimseyi rahatsız etmezdi. Yamaçtaki küçük evler birbirine fazla yakın değildi. Zaten günün bu vaktinde çoğu boş olurdu. Belki Chrissie'yle küçük oğlanları hariç. Diğer yetişkinler işte, çocuklar yaşları yetiyorsa annemle okuldaydı. Segundo Mexia'da herkesin yapacak bir işi vardı.

Ben okuldan on altı yaşında ayrılmıştım; hâlâ sınıfta olmak için biraz geç bir yaştı. Aynı zamanda öğretmenim olan annem bana elinden geldiğince çok şey öğretmeye çalışmıştı. Kendisi daha on altı yaşında, öğretmenlik eğitiminin yarısında bana sahip olduğu için zor olmuştu. Annem eğitimini bitirmek için otobüsle Little Bend'e giderken bana büyükannemler bakmıştı. O otobüs beş yıldır çalışmıyor ama o zamanlar her gün büyük kasabaya gidip geliyordu. Büyükannemle büyükbabam ben altı yaşındayken öldü. Onlara dair hatıralarım çok bulanık. Yıpranmış, kırışık yüzler, nazik sesler, katı disiplin. Gripten öldüler, ama arkalarında kendine ve çocuğuna bakabilen bir kız bıraktılar.

Annem iyi bir öğretmen ve iyi bir anneydi. Cehaletin mutluluk getirdiğine inanmazdı. Tam tersini savunurdu. Çoğu insan üzücü olduğundan geçmişten bahsetmek istemezdi. Oysa annem her şeyin nasıl olduğunu anlamamı isterdi: Ölen başkan (grip), batan bankalar, kuraklık... Ve tekrar grip.

Nüfus azalmıştı, hükümet kendini koruyamıyordu, diğer ülkeler de Amerika'yı parça parça ele geçirdi.

"ABD'nin büyük parçaları koparıldı: Kanada kuzeyden, Meksika güneyden, Kutsal Rus İmparatorluğu batıdan. (Rus Çarı kendi ülkesinden kaçıp buraya yerleşmişti.) Doğuda on üç esas koloni -Georgia hariç hepsi- Kanada'nın parçası olmamak için İngiltere'yle anlaşma yapmaya yanaştı. Britannia adını seçtiler. Güney eyaletler Dixie adı altında birleşti. Georgia onlara katıldı." Haritadaki yeni ülkeleri işaret ediyordu.

"Peki ya biz?" diye sormuştum eski haritaya bakıp. Yaşadığımız yeri işaret etti. "Teksas, Oklahoma, New Mexico ve Colorado'nun bir kısmı Texoma oldu. Biz Texoma'da, Segundo Mexia'da yaşıyoruz. Kuzeyimizdeki kocaman araziler, çayırlar Yeni Amerika."

Annem ayrıca Rus Hıristiyanlar, Tanrı'ya inanmayan insanlar tarafından kendi ülkelerinden kovuluncaya kadar gerçek büyüyü hiç duymadığını söylemişti. Bu insanlar Batı Kıyısı'na yerleştiler.

Film endüstrisi onlara kollarını açtı ama sonra çatışma çıktı. Çar'ın ordusu California ve Oregon'u kendi hükmü altına aldı.

Rus kraliyet ailesi yanlarında *grigori*'leri getirmişti. California güneşi de *grigori*'lerin hoşuna gitmişti. Şimdi Kutsal Rus İmparatorluğu bir sürü gösteri ve mistik saçmalıkla yönetiliyordu. Dünyada böyle açık açık büyüye hayranlık duyan tek ülkeydi.

Annem bana haritayı anlatırken aklımdan tek şey geçiyordu: *Şimdi bir sürü pislik etrafta gezinip çocuklar için sihir gösterileri düzenliyor, büyüler satıyor. Biri de annemi büyüleyip benim dünyaya gelmeme neden oldu işte.* Belki de annem de aynı şeyi düşünüyordu, kim bilir.

Bir *grigori* buraya ikinci kez gelme hatasına düşmüştü. Onu düşününce gülümsedim ama mutlu ânım kapının çalınmasıyla yok oldu. Ellerimi kurulayıp silahıma uzandım. Kapıyı çabucak açıp kenara çekildim.

Kullandığım kokulu sabunun kokusu -Corbin'de kokulu sabun bulmuştum- çok yakına gelmedikleri sürece *grigori* kokusunu bastırdığını fark etmiştim. Küçük yeteneğim buraya kadardı işte.

Adamla kadın dünkü gibi görünüyordu: Uzun boylu, iyi beslenmiş, iyi giyimli, dinlenmiş. Bugün biraz daha endişeliydiler.

Artık temiz olduğuma, gece uyuduğuma ve mideme bir şeyler girdiğine göre onlarla başa çıkabilirdim.

Tabancalarımdan birini temizlemiştim bile. Diğer silahlar eski gazetelerin üstünde masaya yayılmışlardı. Yanlarında da ihtiyacım olan her şey vardı. Temiz bez parçaları, silah temizleme sıvıları, yumuşak fırçalar. İşe hazırdım.

Onlara iyi bir hatırlatıcıydı.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu kadın. Konuşmasında Rus aksanı yoktu. Dün çok yorgun olduğumdan fark etmemiştim herhalde. Kadının İngiliz olduğunu tahmin ettim.

Onlar içeri girerken başımı uzattım. Masanın bir kenarındaki bankı işaret ettim, oturdular. Ben bir tabure çekip sırtımı duvara

verdim. Açık bıraktığım kapıdan dışarısını görebilecektim. Ilık bir sabahtı. Hafif esinti hoşuma gidiyordu.

Kendimi sohbeti başlatmaya mecbur hissetmedim. Bir şey isteyen onlardı, ben değil.

Önce Kaya Matkabı'nı ayırdım. Büyükbabamın Winchester'ı elimde öyle tanıdıktı ki. Temizleme bezinin hissi, fırçalar, temizleyicinin kokusu, geçim kaynağım olan malzemelerle ilgilenmek bana çok iyi ve rahatlatıcı geldi. Ayrıca haydutların tüfeğini elden geçirmeliydim. Fena görünmüyordu. Biraz uğraşırsam iyi bir fiyata elden çıkarabilirdim.

"Ben Paulina Coopersmith," dedi kadın. Evet, aksanı vardı. Filmlerde duyduklarımdan. "Bütün bu silahlar senin mi?"

"Evet, hepsi benim," dedim. "Çoğunu ekibimi öldüren haydutlardan aldım."

"Hepsini öldürdün," dedi adam.

Başımı salladım. Bu konuda bir süre bir şey demediler.

"Ben Ilya Savarov," dedi adam sonunda. "Lütfen bana Eli de." Adam kesin Rus'tu. Hafif bir aksanı vardı. Adını istediği kadar Amerikalı yapsın, bahse girerim 1918'de Tanrı'sız Ruslardan kaçarken Çar'ı ve ailesini batı kıyılarına getiren o gemilerdeydi. Gerçi şimdi yirmilerinin ortalarında olduğuna göre Eli o zamanlar küçük bir çocuk olmalıydı.

"Lizbeth Rose," dedim. Ama bunu zaten biliyorlardı. Bana hiçbir şekilde seslenmemelerini söyleseydim daha iyiydi.

Paulina, Eli ve Lizbeth. Artık arkadaştık demek.

Temizlemeyi bitirince Kaya Matkabı'nı toparlayıp kapadım. Temizleme malzemelerimi ağır bir desteğin üzerine düzgünce yerleştirdim.

Yaptığım işten memnun halde, "Ne istiyorsunuz?" diye sordum. Yeterince susmuştum. Artık konuşmayı hızlandırmanın ve nereye varacaksak sonlandırmanın zamanı gelmişti. Böylece bir an önce gidebilirlerdi.

Elimi Kaya Matkabı'nın ceviz gövdesinde son bir kez gez-

dirdikten sonra tüfeği yerine koydum. Doğruca *grigori*'lerin gözlerine baktım. Paulina'nın gözleri buz mavisiydi ve kötü olmayan bir ifadeyle bana kilitlenmişti. İngiliz aksanı vardı. KRİ'nin büyücülüğe ne kadar kol kanat gerdiğini duyan bir sürü İngiliz büyücü California'ya göçmüştü. Kendi ülkelerinde göz ardı edilmekten sıkılmışlardı. Anlaşılan saray onları sıcak karşılamıştı.

"Bir korumaya ve rehbere ihtiyacımız var," dedi Eli Savarov. "Senin ikisi de olmanı umuyoruz."

Onun gözlerine baktım. Gözleri yeşildi. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim, etkileyiciydi. "Ne kadar süre boyunca?" dedim. Onları geri çevirecektim ama önce Segundo Mexia'da ne yaptıklarını öğrenecektim.

"En az bir hafta, belki üçü bulabilir."

"O sırada ne yapıyor olacaksınız?"

Haydutların tüfeklerinden birinin küçük parçalarını temizlemeye başladım. Orada durup bir ona, bir ötekine bakamazdım. Ellerime konsantre olmalıydım ama birbirlerine attıkları bakışı görmeyecek kadar da meşgul değildim.

"Bir adamı arıyoruz," dedi Paulina. Kelimelerini tek tek seçiyordu. "Onunla ilgili son ipucunu bu bölgede bulduk."

"Hah. Buraya yakın zamanda yabancı biri gelmedi. Sizin gibi birinden mi bahsediyorsunuz? Bir *grigori* mi?"

"Onun izini bir süre önce kaybettik," dedi Paulina. "Ve o bir büyücü, evet." Ama ona bu unvanı verirken bile dudakları gergince seğirdi.

Eli, "O bizim için utanç kaynağı," dedi sessizce.

"Öyle mi?" Gurur duydukları biriyle tanışmak istemezdim doğrusu. "Eee, kimmiş bu adam?"

"Bir Rus büyücü. Oleg Karkarov."

Onlar ayağa kalkamadan Kaya Maktabı onlara doğruldu.

"Hemen ellerinizi kaldırın!"

Ellerini kaldırırken şaşkınlık ve korkuyla dolu ifadeleri vardı.

Grigori'lerin elleri gözünüzün önünde olmalıydı. Elleriyle büyüler yapmalarını ya da yelek ceplerine uzanmalarını istemezdiniz.

"Ne dedik ki?" dedi Paulina. Çok kızmıştı.

"Onun öldüğünü biliyorsunuz."

Ama bilmiyorlardı. Şaşırdıklarını ben bile itiraf etmeliydim.

"Ama... Ama nerede? Ne zaman?" Eli konuşurken kekeledi. Dehşete düşmüş gibiydi. Sanki dünya korkunç bir yöne sapmış gibiydi.

Kaya Matkabı'nı indirmeden, "Yedi sekiz kilometre ötede, Cactus Flats'te," dedim. "Sekiz ay önce. Akrabanız mıydı?"

"Hayır," dedi Paulina Coopersmith, bu düşünce midesini bulandırmış gibi.

Eli hemen onun peşinden, "Nasıl öldü?" diye sordu.

"Vuruldu," dedim bir ona, bir ötekine bakarak.

"Çar'ın başı üstüne yemin ederim ki bilmiyorduk," dedi Paulina. Bilmemelerinin benim için gerçekten önemli olduğunu anlayacak kadar zekiydi.

Ondan sonra şüphem kalmadı. Bu, kutsal Ruslar için büyük bir yemindi. I. Alexei, geride bıraktıkları her şeyin sembolüydü, onların gelecek umuduydu.

Eli ve Paulina ben düşünürken çenelerini kapalı tutacak kadar zekiydi. Bir dakika sonra tüfeği indirdim, ama yakınımda tuttum.

Sırayla ikisinin gözlerinin içine bakıp ellerini indirmeleri için başımı salladım. Daha fazla şey öğrenmeden onları vurmayacaktım. Onlar da aynısını yapmadan beni büyülemeyecekti.

Tabureme oturdum ama gevşemedim. Haydutların kirli tüfekleriyle uğraşmaya devam ettim. Parmaklarımı meşgul tutmalıydım çünkü ateş etmek için kaşınıyorlardı. "Artık onun öldüğünü bildiğinize göre büyük aramanızda bana ihtiyacınız yok," dedim. Belki konuşma böylece biterdi.

Sonraki sessizlikte ellerimin yaptığı işe odaklanıp sakinleştim ve ne yapacağımı planlamaya koyuldum. Bu tüfeği bitirince, ki

uzun sürecekti, Tarken'ın silahına geçecektim. Belki de silahı oğluna vermeliydim. Oğlanın annesi Leisel'e bayılmıyordum, o da benimle konuşmak istemezdi. Ama en azından teklif etmem gerekiyordu. Galilee'nin tabakhanede çalışan oğlu Freedom'la da konuşmam gerekiyordu. O annesinin yanından ayrıldıktan sonra odasını kiraladığım çocuk hani.

Grigori'ler hareketlerine dikkat ederek Rusça mırıldanıyorlardı. Uzun bir konuşma oldu. Bir sürü işimi hallettim.

Tek öğrendiğim, birbirlerinin zihnini okuyamadıkları oldu. Bunu öğrenmek güzeldi. Ayrıca işin ilginç ve önemli yanı, Paulina, Rusçayı akıcı konuşacak kadar uzun bir süredir KRİ'deydi.

Konuşmayı bitirdiler. Bir anlaşmaya varmışlardı.

"Oleg öldüyse," dedi Eli, "kardeşini bulmamız gerek."

İyi ki yere bakıyordum da yüzümdeki ifadeyi görmediler. Hayrete düşmüştüm. Oleg Karkarov'un bir ailesi olduğunu hiç bilmiyordum. Bunu öğrenmek hoşuma gitmedi. Ellerim bir süre durdu. "Kardeşi nerede olabilir ki?" dedim dikkatlice.

"Oleg'le birlikte seyahat ettiğini biliyoruz," dedi Eli. Paulina başını salladı.

Hoşlanmadığım bir haber daha.

"Onunla konuşmanız mı gerekiyor? Hangi konuda?"

"Öz kardeş olup olmadıklarını öğrenmeliyiz," dedi Paulina. "Öz kardeşlerse kanına ihtiyacımız var."

Ona gerçek bir gülümsemeyle baktım. "İşte bana göre bir *tahkikat*," dedim.

Paulina ve Eli az kullanılan bir kelimeyi benden duyduklarına şaşırmıştı. Canları cehenneme. "Annem öğretmen," dedim onlar kibarca bir şey sormaya zahmet etmeden.

"Hep Segundo Mexia'da mı yaşadın?" dedi Eli. Benim gevşememi, onlardan hoşlanmamı ya da en azından onlara sorun çıkarmamamı sağlamaya çalışıyordu. Bu Paulina'nın umurunda değildi, kadının bakış açısına saygı duydum.

"Evet," dedim tüfeğin gövdesinden bakarak. Ruslar konuşurken ellerim işliyordu. Gövde tertemiz olmuştu. Parçaları yerine takıp tüfeği doldurdum. Bir iş daha bitmişti. Onu istemiyordum ama en azından artık satılabilirdi.

Temizleme yağının tanıdık kokusu beni sakinleştiriyordu. Tarken'ın tüfeği yerine Galilee'nin kurmalı Krag'ini aldım. İçinde Galilee'nin ateşleyemediği mermiler vardı. Bu düşünce birden içimi sızlattı. Krag'i bırakıp başımı eğdim. Tarken'ın silahıyla ilgilenmeyi Galilee'ninkinden kolay bulmam tuhaftı, biliyorum. Ama Galilee'nin kocaman gülümsemesi gözümün önünden gitmiyordu.

Ve bu yanlıştı. Evimde iki büyücü vardı ve dikkatimi onlardan ayırmamalıydım.

Eli boğazını temizledi. Bana bir soru sordu. "Ailen de burada mı yaşıyor?" dedi tekrar. Segundo Mexia'da yaşayıp yaşamadıklarını soruyordu. Bu evde benimle kimsenin yaşamadığı belliydi.

"Neden?" Bilerek her ikisinin de gözlerine baktım. Paulina'nın mavi gözleriyle Eli'ın yeşil gözleri, ailemle ilgili sorulara cevap vermeme konusundaki ciddiyetimi anlasın istiyordum. Başımı kaldırdığımda bir gölge gördüm. Biri kapıya yanaşmıştı. O elinde tüfeğiyle tamamen görününce ben Kaya Matkabı'nı hazır tutarak ayağa fırlamıştım bile. Kurşunum *grigori*'lerin kafasına gelmesin diye ayağa kalkarken bir saniyemi boşuna harcadığımdan diğer silahlı ateş etmişti. Sırtımın duvara çarptığını hissettim ve taburenin arkasına kaydım.

"Aman Tanrım, bu Tatar," dedi Paulina uzaktan.

"Bir zamanlar öyleydi," dedi Eli çok daha yakından. "Buraya gel."

"Yaşıyor mu?"

"Evet."

Bir sürü patırtı kütürtü oldu. Masamla taburеyi yoldan çekiyorlardı. Duvara yaslanmıştım. Eli'ın yüzünü gördüm. Geniş, sakin ama mutsuz.

Uzaktan birinin bağırdığını duyabiliyordum. Chrissie. Tabii ya, ateş sesi Chrissie'nin de dikkatini çekmiş olmalıydı. İyi ki o vardı... Bu ikisinin benimle ilgilenmesini istemiyordum.

Uyandığımda annem yanı başımda oturuyordu. Yatağımdaydım. Annem yatağın yanına gelmiş, taburede oturuyordu.

"Güzel," dedi annem. "Bilincin yerinde." Yarı üzgün, yarı kızgın gibiydi.

"Adam onların peşindeydi." Rahat konuşamıyordum. Ama bunun benim hatam olmadığını bilmesini istiyordum.

"Evet," dedi annem. "Senin gibi bir silahşormuş. Josip bilmemne. Cebinden kâğıtlar çıktı."

Onu duymuştum. "Tatar Josip. Tanınmış biri."

"Artık sen daha tanınmışsın. Onu öldürdün." Yüzünü öbür tarafa çevirdi. *Onun yerinde sen de olabilirdin* cümlesini söylememek için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

Kaslarımı biraz esnettikten sonra, "İyi miyim?" diye sordum. İyi olduğumdan emindim ama tam olarak neyim olduğunu sormalıydım. Kafamdaki ağrı daha geçmemişti. Şimdi de başım yine zonkluyordu.

"Kurşun kafatasını sıyırmış," dedi. "Bütün saçlarını kestiğin için yarayı görmek kolay. Fena bir... çizik olmuş. Ben geldiğimde o iki büyücü pansuman yapmıştı." Yüz ifadesine zor hâkim olduğu belli oluyordu. "Bütün kanı temizledim," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Kafa yaralanmaları deli gibi kanardı. "Onların ikisi hâlâ burada mı?"

"O ikisi," diye düzeltti.

"O ikisi hâlâ burada mı?"

"Dışarıda oturuyorlar. Jackson sana bakmaya geldi. Biraz onlarla konuştu. Onları önceden Antelope'da görmüş."

"İnanmayacaksın. Onlar..." Annemi uyaracaktım. Ama sonra yine kendimden geçmişim. Daha sonra kendime geldiğimde anneme az kalsın bilmemesi gereken bir şeyi söyleyeceğimi fark

ettim. Neyse ki söyleyemeden sızmıştım. Sanki uyku, rüya ve acı dolu saatler süren bir boşluğun içinde yüzdüm. Kendime gelince nerede olduğumu, vurulduğumu fark ediyor, sonra tekrar sızıyordum.

Gerçekten uyandığımda başım hâlâ ağrıyordu ama beklediğim kadar değil. Belki de başımın acımasına alışmıştım. Annem hâlâ oradaydı.

"Daha iyi misin?" dedi. "Sen uyurken çorba yaptım. Chrissie benim için markete gitti. Tek başına banyoya gidebiliyorsan eve gitmeliyim."

"Gidebilirim," dedim. Kanıtlamak için doğruldum. Bir an kendimden şüphe etsem de bayılmadım. Bir kafa yaralanması daha, iyi olmamıştı. Ama -bir an düşündüm de- olmamam gerektiği kadar iyi hissediyordum.

Kendimi zorlayarak anneme sakince baktım. İrkilirsem ya da gözlerimi kapatırsam beni bıraktığı için kendini kötü hissedecekti. Zaten burada yeterince zaman harcamıştı. Pencerenin dışındaki gökyüzü yalan söylemiyorsa neredeyse akşam olmuştu. Uykuyla uyanıklık arasında neredeyse bir günü kaybetmiştim.

Annem banyo demişken acilen oraya gitmem gerekiyordu. Biraz sendeleyerek kalktım ve çabucak küçük banyoya ilerledim. Kapıyı kapatmadım. Kapıyı kapatır da bayılırsam annem içeri giremezdi çünkü vücudum kapının açılmasına engel olurdu.

Ben işime bakarken annem, "*Grigori*'ler Antelope'a gitti. Yarın geleceklerini söylediler. Sen zorlanırsan Chrissie'yi gönder, beni çağırsın," dedi. Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı ama söylemedi.

"Tamam anne." Chrissie'ye parası verilecekti, markete giderken de verilmişti. Kadının ne den olsa para kazanması gerekiyordu. Annem içi rahat gidebilsin diye ona gülümsedim. Annem bana şüpheyle baktı. Çok üzüldüğünü görebiliyordum. İyi olduğumu göstermek için başımı salladım. Biraz tereddüt ettikten sonra elimi okşayıp ayrıldı.

Elbette ocağın üstünde dumanı tüten bir tencere vardı. Masaya benim için bir kâseyle kaşık koymuştu. Bisküviler de kâsenin yanındaydı. Koku, ayaklarımı harekete geçirdi. Yemek yiyene kadar yatmamaya kararlıydım. Kâseyi tencereden doldurmak için odanın öbür ucuna yürürken bir iki kez küfrettim.

Önümde çorbayla oturup kokuyu içime çekince bunu yemem gerektiğini biliyordum. Annem çok iyi bir aşçıdır, elinin lezzeti inanılmazdır. Çorbanın içinde tavuk, sebze ve hamur vardı. Bisküviler ağızda dağılıyordu. Yavaşça yemeye çalıştım, her lokmada kendimi daha iyi hissettim.

İlk erkek arkadaşımdan ayrıldığımda -onu ihmal ettiğimi düşünüyordu, galiba haklıydı- anneme Jackson'la nasıl bu kadar uzun süredir birlikte olduğunu sormuştum. Şöyle demişti: "Benim tarafımdan bakınca şöyle görünüyor. Ben en yakın arkadaşını zehirlesem bile Jackson benim tarafımı tutar. Asla aldatmaz. Çok çalışır, çok vericidir. Aynı zamanda şu da çok önemli ki sana karşı gerçekten iyiydi. Benim açımdan böyle. Onun açısından bakarsak da... Sadık olduğumu biliyor, onun yaptıklarıyla ilgili dırdır etmem, seks harika, yemekler daha da harika. Bu ikisi iyi olunca insan daha ne ister." Genç bir kız gibi bana sırıtmıştı.

Bu yüzden eve Jackson'ın yanına gidecek olmasına kızmamıştım. Onu ilk sıraya koyan birine sahip olmasına seviniyordum.

Çorbayı yavaşça bitirmek müthiş bir keyifti. Kâseyi bitirince kendimi yeni biri gibi hissettim. Bulaşıkları lavaboya götürüp yıkadım, bulaşıklığa koydum. Ocaktaki küçük ateşi söndürdüm. Çorbayı yarın bitirmem gerekecekti. Buzdolabım yoktu. Zaten pek kimsenin yoktu, özellikle de tepede yaşayanlarda.

Kendime yatağa gitmek için izin verdim.

Ertesi sabah aynadaki yansımama bakacak kadar cesaretimi toplamıştım. İşlerimizden birinde, kamp yaptığımız bir yerdeki evin birinden sağlam bir ayna bulmuştum. Onu eve getirip banyoya asmıştım. Bugün elektrik vardı. Zincire asıldım. Çıplak ampul banyomdaki her şeyi aydınlattı. Derin bir nefes alıp baktım.

Keşke elektrikler olmasaydı.

Bu işe başladığımdan beri yaralanıyordum. Ama bugünkü halimi aynada görünce içim çekildi. Tam olarak kafasından vurulmuş biri gibi görünüyordum. Yarayı temizlemek için dikkatlice küçük bandajı açtım. İçimden, "Iyyy," dedim. Kafa derimin sol tarafında derisi soyulmuş bir kısım vardı. Bayağı ustaca dikiş atılmıştı. Bunu yapanın becerikliliğine biraz şaşırdım. Annem mi yapmıştı acaba? Bu konuda bir şeyler söylemişti ama hatırlamıyordum.

Kafamdaki yaranın çirkinliğine alışınca yüzümün sol tarafındaki şişliği ve çürüğü gördüm. Şaşırmadım tabii.

Kendime yeterince baktıktan sonra acı gerçekleri kendime söyledim.

Tatar'ın kurşunu kulağımı koparabilirdi ya da kafamın tepesini.

Koparmamıştı. Ah vah edeceğime halime şükretmeliydim.

Annem yaramı temizleyip üzerine yoğun, pembe bir merhem sürmüş, dikişlerin üzerini de yapış yapış bir sargı beziyle kapamıştı. Yıkanırken bandajı çıkarmak zorunda kalmıştım.

Aynaya yaklaşıp dikişlere dikkatlice baktım. Annem böyle düzgün bir iş çıkarmış olamazdı. Bundan emindim, bandaj da aklıma takıldı. Yaranın üzerine merhem sürüp öylesine kapatılmış bez parçası değildi. Özel yapılmıştı. Değiştirmek için yenileri de vardı.

Grigori'ler benimle ilgilenmişti.

Bandajları yapanın Eli olduğundan emindim. Adamın bana dokunduğunu düşünmek hoşuma gitmese de kadının yaptığını düşünmekten iyiydi.

Kahretsin. Artık onlara borçluydum.

Grigori'leri düşünce gücüyle çağırmışım gibi yaklaştıklarını duyabiliyordum. Yavaş ve kibarca kapıyı çaldılar.

"Girin," dedim ama silahımı kapıya doğrultmuştum çünkü birden kızmıştım. Eli beni görür görmez olduğu yerde kaldı. Ki yaptığı akıllıcaydı.

"Annen burada olur sanmıştım," dedi rahat görünmeye çalışarak.

"Yok."

"Girebilir miyiz?"

"Yalnız mısın?"

"Paulina ve ben varız," dedi.

"Bu sefer peşinizde kimse yok mu?"

"Yok." Eli'ın sesi biraz mahcup, biraz da sinirli çıkıyordu.

"İyi o zaman."

Eli geride durup Paulina'nın önden girmesine izin verdi. Önceki gibi masanın ucundaki banka oturdular. Paulina'nın bakışı... boştu. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Birinin konuşmaya başlamasını bekledim.

"Bir haftadır burada onu görmemiştik. Pes ettiğini düşündük," dedi Eli açıklamaya kalkarak.

"Onun peşinde kimse var mıdır? Josip'in bir ortağı var mıydı?"

"Bildiğimiz kadarıyla Tatar Josip hep tek başına çalışır," dedi Paulina. Ellerine baktı. "Ateş ederken çok çabuk karar verdin. Düşman olduğunu nereden bildin?"

"*Sizin* düşmanınız," dedim konunun altını çizmek için. "Burada dostlarımız kapıyı çalar. Özellikle de misafirin olduğunu duyduklarında."

Gözleri sürekli başımdaki yaraya kayıyordu. "Acıyor mu?" diye sordu. Bunu sormak için zor durduğu anlaşılıyordu.

"Sence?" *Herhalde acıyor kaltak. Biri seni kafandan vursun da gör bakalım acıyor muymuş!*

"Nasıl olduğunu görmek için uğradık," dedi Eli. "Ve Oleg Karkarov'un kardeşini ararken bize katılır mısın diye bir kez daha sormak istedik."

"Adı neydi?"

"Sergei."

Tabii ki. Ya Sergei olacaktı ya da Dmitri. Kutsal Rus İmparatorluğu'ndaki en yaygın isimlerdi bunlar.

"Onu ne için istiyorsunuz?"

Birbirlerine baktılar. Eli, "Dediğimiz gibi, onun kanına ihtiyacımız var," diye açıkladı.

"Yerde mi? Bardakta mı? Adak sofrasında mı?" Ne bileyim, aklıma bütün dini ritüeller geliyordu. Büyük Bunalım zamanında insanlar inancın onları açlık ve fakirlikten korumayacağını anlayınca eski kilise yara almıştı. Özellikle de Meksika'da çoğu inanan ona sırtını dönmüştü. Kutsal Rus İmparatorluğu'nda farklı bir Hıristiyanlığın olduğunu duymuştum.

Eli, "Hayır, ona diri ihtiyacımız var," dedi.

Paulina, Eli'a ters ters baktı. Adam sustu. Bu ikisi sırayla birbirlerini susturup duruyordu.

Çar'ın nesi var, diye sormayı düşündüm. Ama o zaman beni öldürmeleri gerekirdi. En azından denerlerdi. Kendimden çok emindim. *Grigori*'ler bu işin ardında ne yattığını düşünebileceğime ihtimal vermezdi. Şöyle akıl yürütüyordum: Ölü mü, diri mi olduğunu bilmedikleri bir adamın peşinden KRİ'den iki *grigori* göndermek pahalı bir işti. *Grigori*'ler Oleg'in öldüğünü öğrendikten sonra kanı için Sergei'e ihtiyaç duyuyorlarsa... Hem bu kadar zengin hem de bir kan hastalığı olan tek tanıdığım kişi Kutsal Rus Çarı I. Alexei'di.

Benim gibi basit bir silahşor için bile çözmesi zor bir bulmaca değildi.

Sergei'in kanının, Çar'ı kurtarmaya ne faydası olacaktı, bilmiyorum ama işin içinde *grigori*'ler varsa büyüler falan söz konusu olmalıydı.

Bunları düşünürken kafam zonklamaya başladı. Tekrar uyumalıydım.

"Bize yardım etmen için para teklif etsek, adamı ne için istediğimiz fark eder mi?" diye sordu Eli.

Cevap verebileceğim bir soruydu ama doğruyu söylemek zorunda değildim. "Hayır," dedim. "Bana ne kadar ihtiyacınız olacak? Ve ne kadar teklif ediyorsunuz?"

"Seni işinden alıkoymayacağımızı düşünürsek," dedi Paulina hafif alaycılıkla, "haftada şu kadar diyoruz." Bir fiyat söyledi. Kutsal Rus para biriminde. Bunu Texoma-Yeni Amerika para birimine çevirince çok avantajlı oluyordum.

Teklif ettikleri para beni iki ay idare ederdi. Onu harcayacak kadar yaşarsam tabii. Şu an param vardı ama hepsini elimde tutmayacaktım. Ve bir zulaya ihtiyacım vardı. Zor zamanlar her zaman kapıdaydı.

"Ne kadar süre olduğuna gelirsek," dedi Eli, "onu bulamayacağımıza karar verene kadar arayacağız... Ya da onu bulana kadar."

"En az üç hafta garanti isterim." Çünkü tam zamanlı olarak onları koruyup kollayacaksam kalıcı bir iş arayamayacaktım ve esas ihtiyacım olan oydu.

"Saçma," dedi Paulina.

Bu kadına gıcık oluyordum.

"Sırtınızdan vurulmanızı engelledim. Hem de bedavaya." *Grigori*'lere gülümsedim ama güzel bir şekilde değil. "Bir teşekkür bile etmediniz."

Eli'ın ağzı açıldı. Konuşmayı aklından geçiriyordu ama diyecek bir şey bulamadı. Aferin. *Yani*, der gibi kaşlarımı kaldırdım.

Adam utanmıştı ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu. Kadınsa bana borçlu olduklarını kabul etmeyecek kadar kibirliydi.

"Sen kendi hayatını kurtardın," dedi burnunu havaya dikerek.

"Ah, siz burada olmasanız kapımı açıp beni vurur muydu sanıyorsunuz?" Josip ben kalkıp karşı koyunca bana nişan almıştı.

Paulina sustu. Uzun bir süre sonra Eli, "Teşekkürler silahşor," dedi. Zorla söylenmiş ama içten bir teşekkürdü.

"Rica ederim büyücü. Ve başımla ilgilendiğiniz için teşekkürler. Dikişler iyi. Ve kendimi o kadar da kötü hissetmediğim için de başka bir şeyler yaptığınızı tahmin ediyorum." Bunu nasıl

yaptı, ya da yaptılar bilmiyordum ama yardımlarına karşı nankörlük edemezdim.

Hiç olmazsa kibarlıktan zarar gelmezdi. Josip'in cesedinden kurtulmuşlardı, o da bir şeydi. Tam onu ne yaptıklarını soracaktım ama sonra umurumda olmadığını fark ettim.

"Bu gizemli kardeşi aramaya nereden başlamak istersiniz?" dedim. Evet ya da hayır demediğim dikkatlerinden kaçmamıştı tabii. Mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyordum. Gündemlerindeki ilk madde, Oleg Karkarov'un vurulduğu Cactus Flats'e gitmek olacaktı. (Ölümü haftalık yerel gazetede çıkmıştı. Büyük bir sır değildi. *Grigori*'ler bunu bilmeme şaşıramazdı.)

"Oleg'in öldüğü yere gitmeliyiz," dedi Eli. "Cactus Flats'e giden yollar iyi mi?"

"Hayır," dedim. "Oraya ancak at sırtında gidebiliriz. İkiniz de at biniyor musunuz?"

"Evet, elbette," diye burun kıvırdı Paulina. "Ne kadar sürer?"

"Günübirlik gider geliriz," dedim. "Sabah erken yola çıkarsak öğlene dönmüş oluruz. Ne bulduğumuza bağlı tabii."

"Sabah ilk iş yola koyuluruz," dedi bana. "Bizi ahırda bekle." Eli ve Paulina başka bir şey demeden çıktılar. Eli bana *hoşça kal* dedi. Paulina ise vedasını kendine sakladı.

Öğleden sonram bana ait olduğundan gitmem gereken yerlere gittim. Başım ağrısa da yürüyüp konuşabiliyordum ve işlerimi ertelememeliydim. *Grigori*'lerle bir yere gideceksem geri dönemeyebilirdim.

Freedom'ın küçük evine gittim ama çalışmaya çıkmıştı. Ona Galilee'nin parasının yarısını ve Krag'i verdim. Bana sarıldı. Parayı aldı ama tüfeği istemedi. Onun yerine haydudun temizlediğim silahını aldı.

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi Freedom. Başımı salladım. Daha fazla ağlamayacaktım ama bu kararıma uymak zor oluyordu. Neyse ki yanımızda bir yabancının oluşu işimi kolaylaştırdı. Daha önce tanımadığım utangaç, güzel kız, Freedom'ın kız ar-

kadaşıymış. Kız hamileydi. "Kız olursa adını Galilee koyacağız," dedi Freedom.

Daha sonra kasabanın daha eski kısmına, farklı nedenlerle daha da korktuğum ziyarete doğru yürüdüm.

Tarken'ın oğlunun annesi Leisel benden hiç hoşlanmıyordu. O ve Tarken en az üç yıldır ayrı yaşıyordu. Tarken'la birlikte olmadan önce onun başka kadınlarla birlikte olduğunu biliyordum ama anlaşılan Leisel'ın tek itiraz ettiği ben olmuştum. O benimle ilgili ne hissederse hissetsin Tarken iyi bir babaydı ve oğlunu ziyaret ederek onu onurlandırmalıydım.

"Demek sen geldin," dedi Leisel kapıyı açınca. "Geleceğinden haberim yoktu." Kızıl saçlı, ufak bir kadındı ve güçlü bir sağ kroşesi vardı. Bir gece ben Tarken'dayken geldiğinde öğrenmiştim bunu.

Bugün Leisel öfkeli değildi. On iki yaşında, annesi ve babası gibi ufak tefek olan James Lee çok üzgündü. Bana öfkeyle baktı.

"Babam onu koruman için neden sana güvendi?" Sesi titriyordu. Normalde sessiz bir çocuktu. Tarken'ın yanındayken bana hep saygılı davranmıştı. Artık öyle değildi.

"Çünkü en iyilerden biriyim," dedim. "Ama bize ateş eden çok fazla kişi vardı. Ben tek kaldım. Peşlerinden gidip hepsini öldürdüm." Çocuğa verebileceğim tek şey buydu. James Lee dışarı koşup kapıyı arkasından çarptı.

Onun peşinden gitmeyi düşündüm ama Leisel, "Biraz zamana ihtiyacı var. Her şeyi içine atar. Zamanla anlayacaktır," dedi.

Tarken'ın payının tamamını James Lee için Leisel'a verdim. Bu yaptığım normal değildi aslında. Freedom'a annesinin payının bir kısmını vermiştim. Bütün parayı kendim alsam bile kimse bir şey diyemezdi. Ama bence Tarken bunu yapmamı isterdi. Âşık değildik belki ama ona şiddetli bir sevgi besliyordum.

Leisel'la başka konuşacak şeyim yoktu. Tarken'ın nereye gömüldüğünü biliyordu ama mezarlığa gideceğimi sanmıyordum. En azından şimdilik. Bana göre Tarken orada değildi.

Martin'ın karısı ve kızı yıllar önce bir grup Meksikalı isyancı tarafından öldürülmüştü. Kardeşi Thomas'ın bir hakkı yoktu. Ben de Martin'in payını almakta bir sakınca görmedim. Bir ziyaret daha yapmayacağıma seviniyordum.

Ertesi sabah erkenden paramın çoğunu annemlere götürdüm. Kimse Jackson Skidder'ın evine girip hırsızlık yapmaya cesaret edemezdi. Annem okulda, Jackson da bir iş için dışarıdaydı. Parayı büyüdüğüm odada yatağın arkasındaki duvarda yaptığım bir bölmeye sakladım. Annem bana bir şey olursa orayı kontrol etmesi gerektiğini biliyordu.

Ona güney Dixie'den kaçak gelmiş bir poşet portakalı bıraktım. Poşeti Army bulmuştu (nasıl bulduğunu falan sormadım) ben de herkesten önce onu satın aldım. Annem portakalların bazılarını okuldaki çocuklara bölüştürürdü kesin, belki Jackson'la ikisi de birer parça yerdi. Ona *grigori*'leri koruyacağımı ve gittiğimiz yeri bildiren bir not bıraktım. Geri dönmezsem Jackson peşlerine düşerdi. Belki.

Ama beni alt ederlerse yaşamayı hak ediyorlar demekti.

İhtiyacım olan eşyaları toplamam beş dakikamı almadı. Cactus Flats'e gidiyorsak çok kalmayacaktık. Ata binmeyi seviyordum ve araziyi görerek yavaş yavaş gitmek de hoşuma gidiyordu ama yol, arabayla gidecek kadar iyi olsaydı yolculuk daha ilginç olabilirdi. Belli ki *grigori*'lerin arabası vardı. Daha önce kamyona çok kez binmeme rağmen arabaya ya da trene sadece birer kez binmiştim. Onlar da önemli olaylardı.

Büyükanneme göre bu kocaman alan tek bir ülkeyken çoğu ailenin kendi arabası varmış.

Tarken ve Martin kamyon için para biriktirmiş, onu parça parça almış, hurdacıları gezmiş, eski kitapçıkları bulmuşlardı. Eski parçaları, yeni parçaları ve hayal güçlerini birleştirip onu dişleriyle tırnaklarıyla yapmışlardı. Ekibimizin kamyonu yarı Ford, yarı Kenworth, derdi Martin.

Kamyonu yaparken harcadıkları saatleri, kendileriyle ne ka-

dar gurur duyduklarını hatırlıyorum. Pusuya düştüğümüz günün ertesi sabahı kamyonun nasıl göründüğünü hatırlayınca yine sinirlendim. Kamyonun gidişine üzülmenin başka bir tarafı daha vardı. Hurdaya dönmemiş olsaydı onu satabilirdim. Kazanacağım para da neredeyse beni emekli etmeye yeterdi. Ya da kendi ekibimi kurardım. Hem korkutucu hem de heyecan verici bir düşünceydi bu.

Tam şu anda Segundo Mexia'daki tamirciler bizim kamyonun parçalarını kendi araçlarına takıyordu kesin. Kamyonun çoğu parçası yeniden yollara düşecekti.

Buna diyecek lafım yoktu. Ölü bedenlerin bir sahibi olurdu ama olay yerinde hayatta kimse yoksa araçlar, bulanındı.

Neyse, çok uzattım, *grigori*'lerle ahırın önünde buluştuğumda ahırın sahibi John Seahorse'la konuşuyorlardı. John'dan bize en az sorun çıkaracak üç at tavsiye etmesini istiyorlardı. Konuşmalarından, *grigori*'lerin, arabalarını ahırın kullanılmayan bir kısmında bıraktıklarını öğrendim.

Saat sekiz buçuk gibi Briar, Star ve Birdie'nin üzerinde yola çıktık. Yanımızda çok eşya yoktu. Biraz acil durum yiyeceği, silahlarımı (tabii ki) ve su dolu bir matara almıştım. Paulina ve Eli'ın yanında sadece matara vardı. Hava açık, güneşli, gökyüzü bulutsuzdu. Sohbet ise... şey, pek etmedik. Ara sıra Eli arazinin özellikleriyle ilgili bir iki çift laf etti, o kadar. İki saat içinde, öğleden önce Cactus Flats'in düzensiz eteklerine varmıştık.

Eli ve Paulina onları önce şerifin yerine götürmemi istediler. Bu, şerif, kasaba sakinleri ve benim için bayağı ilginç olacaktı. Cactus Flats'in insanlarının bunu sorun etmemesini umuyordum.

İçeri girdiğimizde Şerif Cal Trujillo, öndeki odada oturuyordu. Elinde bir kalem vardı. Şerif yardımcısı Maria Hannigan çok yavaşça bir form dolduruyordu. Onun masası daha küçüktü ve Cal'inkinin yanındaydı.

Cal ve Maria bayağı meraklı görünüyordu. Masalarındaki evrak işiyle ilgiliydi herhalde.

Cal ve Maria beni tanıdığından, beni işe alan bu iki kişiyi takdim edip onların amacını anlatmak bana düşerdi. Ben de öyle yapmak için ağzımı açtım. Ama nafile. Paulina ve Eli bana fırsat vermediler. Hemen benim önüme geçtiler. İhtiyaçları olursa diye arkalarında olmama güveniyorlardı sanırım. Oldu olacak beni de atlar gibi dışarı bağlasalardı bari.

Cal, *Bu insanlar ne halt ediyor burada* demeye gelen bir bakış fırlattı bana.

Onların arkasından omuz silkip avuçlarımı kaldırdım. *Bir fikrim yok. Ben paraya bakarım.*

Şerifin hangisi olduğunu doğru tahmin eden Eli, "Şerif, ben Eli Savarov. Bu da ortağım Paulina Coopersmith," dedi.

Beni tanıştırmadı. Odada olduğuma dair bir şey söyleme ihtiyacı bile duymadı.

"Evet," dedi Cal biraz duraksadıktan sonra. Yavaş düşünmezdi ama insanların böyle düşünmesini isterdi. "Cactus Flats'e hoş geldiniz. Ben Cal Trujillo, kasabanın seçilmiş şerifi. Bu da yardımcım Maria Hannigan."

Maria, Paulina'nın arkasından kafamdaki sargı bezine baktı. Tek kaşını kaldırdı. Yine ellerimi kaldırdım.

Maria, işverenlerim beni yok saydığına göre kendisinin de aynısını yapabileceğine karar verip "Bu güzel sabahta siz ikinize nasıl yardımcı olabiliriz?" dedi. Evli ve üç çocuk annesi olan Maria, Cal'dan daha dediğim dedikti. Ama Cal da daha iyi bir iz sürücüydü. İkisi iyi bir ekip oluşturuyordu.

Doğal olarak Paulina ve Eli, şerifin masasının önündeki iki iyi sandalyeye oturdu. Ben yerime oturdum mu oturmadım mı bakmadılar bile. İç çektim ama çok sessizce. Engebeli arazide at binmek bana iyi gelmemişti. Kafam sabah daha iyiydi, çok daha iyi ama şu an o kadar da harika olduğum söylenemezdi. Geri kalan tek sandalyeyi buldum. Bacakları titrediği için uzakta bir kenara çekilmişti. Sol gözümle kapıyı, sağ gözümle insanları görebileceğim şekilde çevirip ona oturdum.

"Burada gerçekleşen bir çatışmayla ilgili bazı sorular sormak istiyorduk," dedi Eli.

"Öyle mi?" Cal bana bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Paulina sözü aldı. "Duyduğumuza göre birkaç ay önce burada Oleg Karkarov adında biri öldürülmüş. Alt seviye bir büyü uygulayıcısıydı. Siz *grigori* diyorsunuz."

"Burada çok ölümlü vuruşma olmuyor," dedi Maria. "Daha çok bir sürü bar kavgası, bıçaklı kavga falan olur." O da bana doğru bakmamak için çaba harcadı.

"Öyleyse iyi hatırlıyorsunuzdur." Eli sakin ve ilgili görünme konusunda iyi iş çıkarıyordu. Üstüne vazife olmayan bir işe burnunu sokuyormuş gibi değildi.

"Hatırlıyorum." Cal eski dönen sandalyesini gıcırdatarak kalktı ve Maria'nın masasına geçti. Hiç acelesi yokmuş gibi ağır hareketlerle kalçasını masaya dayadı.

Maria ona çekilmesini söylemek için ağzını açtı ama sonra bir kez daha düşündü ve kâğıt işlerine döndü. Kaleminin pek de hareket etmediği gözümden kaçmadı.

"Bize Karkarov'un nasıl öldürüldüğünden bahseder misiniz?" Bunu öyle nazik sormuştu ki duyan da Cal'ın hatırlarında korkunç anıları canlandırmaktan korktuğunu sanırdı.

Cal bir an eliyle ağzını kapattı. "Bunu yapabilirim," dedi ağır ağır. "Oleg Karkarov, Texoma'nın bu kısmından on sekiz on dokuz yıl önce geçmişti. O zaman epey dikkat çekmiş. O geri gelince insanların çok ilgisini çekti. Kasabada tuhaf sorular sormaya başladı. Sonra, buraya geleli üç gün falan olmuşken Skelly'nin yerinin arkasında, burada bir bar olur, adı Eller Havaya, biri Oleg'e ateş etmiş."

"Hemen öldü mü?"

Cal güldü. "Evet hanımefendi. Yere düşmeden önce dört el ateş edilmiş. O yüzden kesinlikle hemen öldü."

Paulina gözlerini kısıp Eli'a döndü. Hikâyenin devamı olduğunu anlamıştı. "Karkarov yalnız mıydı?" diye sordu daha heyecanlı bir sesle.

"Ne zaman?"

Grigori'ler boş boş Cal'e baktı.

"Ölürken yalnızdı," dedi Cal. "Ateş eden dışında tabii."

"Buraya geldiğinde yanında kimse var mıydı?" dedi Eli.

"Evet," dedi Cal. "İki kişi vardı."

Orada dik oturdum çünkü hikâyenin bu kısmını ben de ilk defa duyuyordum.

"Oleg bir fahişeyle otele giriş yapmış. Adı Mavi Gözlü Becky. Ah, Oleg'in yanında bir adam da varmış. Oleg, otel sahibine adamın kardeşi olduğunu söylemiş. Ama kardeşi, adı Sergei'di galiba, otelde oda tutmamış. Arabada uyuyormuş. Orada yatmazsa hırsızların gece arabayı çalacağından korkuyormuş."

"Bu doğru mu?" diye sordu Eli.

"Büyük ihtimalle," dedi Cal. "Buradakilerin çoğu iyi insanlardır ama arada kendine ait olmayan şeyleri isteyenler çıkabiliyor."

"Bu Sergei denen adamla siz konuştunuz mu?"

"Ben diğer insanların anlattıklarını biliyorum," dedi Cal. "Konuşmuşluğum yoktu. Sokakta gördüysem başımla bir selam vermişimdir. İkisiyle de öyle. Kim olduklarını başkalarından duydum. Oleg'i az çok hatırlıyordum. Silah seslerini duyup barın arkasına koştuğumda Oleg'in öldüğünü gördüm. Ben Oleg'in cesedini incelerken kardeşi Sergei arabayla tüydü."

Bundan da haberim yoktu.

"Öyleyse Oleg, Cactus Flats'e geldikten üç gün sonra öldürüldü?" Paulina olayları kafasında sıraya koyuyordu. Böyle bir insandı.

"Evet."

"Biri onun peşinden buraya gelmiş."

"Ya da otele kayıt yaptırınca biri burada olduğunu öğrendi," dedi Maria kendini hatırlatmaya karar vermiş gibi.

"Şu Mavi Gözlü Becky buralı mı?" dedi Paulina.

"Artık öyle." Cal gülümsedi.

"Ne? Neden?"

"Gidecek bir yeri yok," dedi adam.

İşte o kadar.

Mavi Gözlü Becky, yolun karşısındaki Eller Havaya barının arkasındaki odada, Maria'nın deyimiyle ticaretini yapıyordu. Kasabadaki adamların çoğu yeni bir fahişe gelmesinden memnundu. Ne de olsa Miranda Redhead düşük yüzünden ölmüştü, Harvey Sweetcheeks de yaşlanıyordu.

Paulina ve Eli, Eller Havaya'nın kapısından daha içeri girmeden, birazdan bir lağım çukuruna gireceklermiş gibi dudaklarını büzmüşlerdi. Onları huzursuz eden bir fahişeyle konuşma ihtimali mi, yoksa bir işçi barına girecek olmak mıydı bilemiyorum.

İçerisi karanlıktı. Bir kasetçalardan ölü kovboylarla ilgili İspanyolca feryat eden Meksikalı bir grubun şarkısı çalıyordu. Saat içmek için erken olduğundan barda sadece bir kişi vardı; kemiklerinde et namına bir şey bulunmayan uzun boylu bir adam. Adam resmen canlı bir kadavraydı, zaten kasabadakiler de ona İskeletor anlamında Skelly diyordu. Ama yanımda yerliler olmadığı için onu patronlarıma Jorge Maldonado olarak tanıştırdım. Anne babası o zaman verdikleri isimle onu vaftiz etmeye zahmet etmişlerse tabii.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Jorge barın arkasından tezgâha geçerek. "Güne sert bir şeyle başlamıyorsanız çayım ya da limonatam da var." Jorge'nin buzdolabı vardı. Onu kıskandım. Günün birinde ben de buzdolabı alacak kadar para biriktirecektim. O zamana kadar Segundo Mexia'da elektrik daha güvenilir olurdu zaten.

Ben özlemle buzdolabına bakarken Eli ve Paulina limonata sipariş edecek kadar kibar davrandılar. Ya da belki sadece susamışlardı, bilmiyorum. Bu sefer Eli benim de insan olduğumu hatırlayıp bana da teklif etti. Kabul ettim. Soğuk bir şey başıma iyi gelebilirdi.

Skelly bana sarılmak için barın arkasından uzandı. O uzun, bense kısayım. Uzun bar taburelerinden destek almak zorunda kaldım. Sarılma, görünmez sanılmanın acısını azaltıp beni ısıtmıştı.

"Siz ikiniz tanışıyorsunuz," dedi Paulina.

Senden de bir şey kaçmıyor canım.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Skelly. Tam devam edecekti ki gözümdeki uyarı işaretini gördü. "Şey... Lizbeth, bütün Texoma'nın en tanınan silahşorlarından biridir. Başın sağ olsun," dedi bana bakıp. "Yaptığını duydum. Tarken gurur duyardı. Hepsini indirmişsin."

Nazik sözleri içimi ısıttı.

"Burada çalışan Becky diye bir fahişe varmış," dedi Eli.

"Becky uyanmıştır," dedi Skelly. "Ama ikinizle de ilgilenecekse ona bir saat daha verseniz iyi olur."

Boyum yeterince uzun olsaydı Skelly'yi öperdim. Tek yapabildiğim, içimden kıskıs gülmek oldu.

"Hayır," dedi Paulina, biri sanki onu boğuyormuş gibi. "Onunla sadece konuşacağız."

O sırada barın sağındaki kapı açıldı ve Becky göründü. Onunla daha önce tanışmamıştım ama geldiği an onu daha önce gördüğümü hatırladım. Barın ahşap eşyalarının arasına gömülüp görünmemeyi umdum. Becky beni görünce donakaldı. İki elimi de açıp hafifçe el salladım. Gevşeyip *grigori*'lere gülümsedi ama artık tek gözü bendeydi.

"Becky, bunlar Kutsal Rus İmparatorluğu'ndan Eli ve Paulina. Sana birlikte geldiğin bir adamla ilgili birkaç şey sormak istiyorlar," dedi Skelly.

Adım gibi biliyordum ki biz şerifin ofisinden çıkar çıkmaz Cal, barı aramıştı. Skelly de iki saniye sonra Becky'nin kapısını çalmıştı. Becky'nin parlak kahverengi saçları topluydu. Makyajı tamdı. Üzerine de diz altında, puantiyeli bir etek giymişti. Kırmızı bluzunun kocaman yakası, göğüslerini göstermek için olması gerekenden daha genişti. Ve ayağında topuklu ayakkabıları vardı. Bizim dünyamızda birçok kadın topuklu giymezdi. Bulması zordu, pahalıydı ve onlarla koşmak imkânsızdı. Bayağı büyük bir işti yani.

"Ah, ne gibi şeyler öğrenmek istiyorsunuz?" dedi Becky. Sesi flörtöz çıksa da gözü endişeyle bendeydi. Paulina ve Eli bana bakmadığı için kadına göz kırptım. Becky'nin gülümsemesi büyüdü. "Hımmm. Bir bakalım. Eskiden sizin Kutsal Rus İmparatorluğu'nuzda rahibe olmak istiyordum, ama şansıma bakın ki çok dua ettiğim için babacık popoma şaplak atıp beni cezalandırdı. Sonra da bu hoşuma gitmeye başladı. Yaptığım kötülükler için cezalandırılmayı seviyorum."

Eli kıpkırmızı olsa da gülmemeye çalışıyordu. Paulina gördüğüm kadarıyla taş kesilmişti.

"Sizin şeyinizle ilgili değil... geçiminizle ilgili yani..." dedi Eli. "Oleg Karkarov'la ilgili."

"Cehennem varsa orada çürüsün," deyip yere tükürdü Becky.

Barın zemini daha kötülerine de alışıktı ama Skelly yine de mutsuz oldu.

"Neden?" Paulina bu konuşmanın gerekli olduğuna karar vermişti.

"Beni buraya Juárez'den getirdi. Orada, şey... tatildeydim. Duyduğu bir söylentinin peşine düşeceğini, bu lanet kasabada sadece bir hafta kalacağımızı söyledi. Kendi çıkarına çevirebileceği bir laf duymuş. Sonra beni eve götürecekti," dedi Becky. Ev sahibine döndü. "Kusura bakma Skelly. Ben onun yalancısıyım. Neredeyse yirmi yıldır buraya gelmediğini söyledi. Tekrar ziyaret etme vakti gelmişmiş. Onu eskilerden kimsenin hatırlamayacağına emindi."

Skelly'yle ben gülümsedik.

"İşte buradayım. Güzel Cactus Flats'te sıkışıp kaldım. Oleg de mezarda sanırım. Onu nereye koyduklarına bakmadım." Skelly'ye tek kaşını kaldırdı.

"Yolcular köşesi," dedi adam.

"Ve Juárez'e ya da yakınlarında bir yere gitmek için para biriktiriyorum," diye bitirdi kadın. "Burada işlerim iyi. Meksikalılara değişik geldim."

"Peki, ya arabayı süren adam?" dedi Eli. Belki de Cactus Flats insanlarından duymadığı kısımlar olduğundan şüphelenmişti.

Becky ağzı ikiye ayrılacakmış gibi esnerken arkada bazı dişlerinin eksik olduğunu görebilirdiniz. "Aslında ikisiyle de pek konuşmadım. Benim sohbetim onları açmıyordu."

"Adamın adını hatırlıyor musun?" Paulina'nın sesi sertti.

"Oleg," dedi Becky, *grigori*'ye şaşkınlıkla.

"Hayır, şoförün adını!" diye çıkıştı Paulina.

"Benim tepemin tasını attırma kaltak! Bana bir kuruş ödediğiniz yok, bütün zamanım sizin değil." Bir masaya kurulmuş olan Becky, önündeki alana vurdu. Skelly ona bir bardak çay getirdi. Bir rutinleri vardı anlaşılan.

Özür dilemeden önce Paulina'nın dudaklarının kıvrıldığını görmek hoşuma gitti. "Üzgünüm. Şoförün adını çok merak ediyorduk," dedi medeni bir tavırla.

"Hımmm." Becky büyük bir gösteriyle hatırlamaya çalışıyor numarası yaptı. "Rus adı," dedi düşünceli düşünceli. "Galiba Dmitri'ydi. Hayır, Sergei." Bir alkış bekliyormuş gibi onlara baktı.

"Teşekkürler Becky," dedi Eli. "Bu Sergei'in nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı? Ya da onun, Oleg'in kardeşi olup olmadığını biliyor musun?" Sesi çok iyimser değildi.

Becky odadaki herkesi şaşırtan bir cevap verdi. "Sergei'in Juárez'e gittiğini hatırlıyorum çünkü Oleg'le ikisi orada bir çocuğa bakıyordu."

Bunu duyan iki *grigori* sandalyelerinden ok gibi fırladı. Paulina ve Eli nefes almadan soru soruyordu. Cumartesi gecesi spor salonundaki bir kavga gibiydi. Becky'nin sahip olduğu tüm bilgiyi ve birkaç da tahmini kadından söküp aldılar.

Ama ufak detaylar hariç sonuç aynıydı. Mavi Gözlü Becky'nin dediğine göre, Sergei ya da Oleg'in Juárez'de bir kız çocuğu vardı. Hangisinin baba, hangisinin amca olduğunu bilmiyordu. Çocuğun kaç yaşında olduğunu da bilmiyordu ama bebek değildi. Adamlar yokken çocuğa anneannesi bakıyordu. Kızın annesi ölmüştü.

"Şimdi düşünüyorum da," dedi Becky iki büyücüye yakından bakarak, "bence Sergei kızın amcası gibiydi. Bence babası Oleg'di," dedi.

"Oleg ve Sergei'in anne babası aynı mıydı?" diye sordu Paulina.

"Farklı bir şey dediklerini duymadım," dedi Becky. "Kim bilir?"

İki *grigori* yine ayaklandı. Becky'yi soru yağmuruna tuttular. "Kardeşi ölünce Sergei neden öyle aceleyle gitsin ki?" dedi Paulina. "Kalıp intikam almak istemez miydi? Sence kardeşini öldüren adamı tanıyor muydu?"

Becky düşünceli göründü. "Sanmam," dedi bana doğru bakmadan.

Baba Oleg'se, bir kız kardeşim var demekti.

Ve ikimizin başı da beladaydı.

"Mezarı görmek ister misiniz?" diye sordu Skelly. Aynı zamanda cenazeciydi.

Paulina tiksinmiş gibiydi. "Bunun ne faydası olacak ki," dedi. Eli'a dönüp mırıldandı. "Kan bağı olan bir akrabaya ihtiyacımız var, bir cesede değil."

Bu kez Skelly'nin bakışı bana döndü. Ama ben barın çizik yüzeyi uzun zamandır hayatımda gördüğüm en ilginç şeymiş gibi başımı önüme eğdim.

Paulina ve Eli, bar taburelerinden kalkıp Rusça bir şeyler konuştular. Peşlerinden gelmemi beklemelerine alışıyordum. Ama kapıdan çıkan ilk kişi olmama izin vermemelerine *alışmıyordum*. Bizi bekleyen biri olup olmadığını görmek benim işimdi. Bu konuda bir konuşma yapmamız gerekiyordu, o kesin. Ama bu seferlik ilk önce onların çıkması sorun değildi. Onlar dışarı çıkınca, "Sağ ol Skelly," dedim.

Skelly başını salladı. "Önemli değil. Bu *grigori*'ler büyüyle ilgili çok şey biliyor olabilir ama insanlarla ilgili bir bok bildikleri yok."

"Katılıyorum."

"Oleg'e gelince... Sen olmasan o orospu çocuğunu başkası öldürürdü. Hepimiz onu tanıyorduk. Herkes yediği haltları biliyor. Candle'ı büyülemek onlardan sadece biriydi."

Mavi gözlü Becky boğazını imalı imalı temizledi. "Onlara bir şey anlatmadım. Her şeyi görmeme rağmen." Ona teşekkür etmek için masaya bir demir para koydum. Kendisine verilen selamı kabul eden bir kraliçe gibi başını salladı. "Aramızda kalsın tatlı çocuk, Sergei'in annesinin Oleg'le aynı olduğunu sanmıyorum."

"Ama babaları aynı?"

Becky omuz silkti. "Oleg'e pek benzemiyordu. Bu kanıt sayılmaz tabii. Ben de kardeşime pek benzemem."

"Sağ ol Becky." Masaya biraz daha para koydum.

Skelly'ye bir kez daha sarıldım ve buzdolabına bir kez daha özlemle baktıktan sonra *grigori*'lerin peşinden atlara doğru yürüdüm. İçim sıkılmıştı. Kafamda bin tane düşünce vardı. Anlaşılan Juárez'e gidiyorduk.

Cephanemi artırsam iyi olurdu.

Segundo Mexia'ya dönerken çoğunlukla sessizdik. *Grigori*'ler gerçek düşüncelerini benimle paylaşmak istemiyordu. Bu da işime gelirdi. Ben de düşüncelerimi onlarla paylaşmıyordum. Oleg (ya da Sergei) Karkarov'un (muhtemelen) küçük kızına ne yapmayı düşündüklerini er geç öğrenecektim. Peşinde oldukları düşük seviye *grigori*'nin kesinlikle öz kızı olduğumu öğrendiklerinde bana ne yaparlardı acaba? Onları iyi tanımıyordum ama her ne yapacaklarsa bunun hoş bir şey olmayacağından emindim. O yüzden bu küçük bilgiyi kendime saklıyordum.

Paulina atları ahıra götürüp John Seahorse'la anlaştıktan sonra Antelope'a gitti. Eli da ahırda, arabayı koydukları yere yöneldi. Ben de onun peşinden gittim.

Ahırın hemen yanındaki yerel garaj hâlâ çalışıyordu. Benzin satıyor, eski araçları tamir ediyordu. Ayrıca ziyaretçilerin güvenlik açısından araçlarını bıraktıkları bir alanı da vardı. Eli da oraya gitmişti. Kilidi çevirip kapıyı açınca nefesimi tuttum.

Hiç bu kadar gösterişli bir araba görmemiştim. Sadece bir iki yaşındaydı. Parlak, koyu kırmızı tamponu olan siyah bir arabaydı. Kaportasında gümüş harflerle CELEBRITY TOURER yazıyordu.

Tarken bu arabanın hayalini kurardı. Karşımıza çıkan birkaç araba dergisinde bunun resimlerini incelemişti. Onu bütün güzelliğiyle karşımda görmek içimi acıttı. Tarken görse bayılırdı. Motorunu İncil'e bakar gibi incelerdi.

Üreticisi (Şimdi Kanada'ya ait olan Michigan'da) parası yetenler için inanılmaz dayanıklı otomobiller yapıyordu. Bu yeni yapılmış ve ultra lüks bir modeldi.

Texoma'da derme çatma tamircilerde segman, karbüratör ve piston koluyla ilgili bitmez tükenmez muhabbetler dönerdi. Kamyoneti yürür vaziyette tutmak tam zamanlı bir işti. Ama Eli, Celebrity Tourer'ın sorunu olmadığına emindi. Kaportayı açmadı bile. Paulina yanımıza geldi. "Burada ne diye boş boş dikiliyorsunuz?" dedi sabırsızca. "Kimse arabaya dokunmamış."

"Hiçbir şey ellenmemiş," dedi ama aklı başka bir şeydeydi sanki. "Büyülerime de dokunulmamış."

Arabaya bubi tuzağı kurmuşlardı. Öyle şok olmuştum ki onlara saldırmamak için kendimi zor tuttum. Kontrolümü elimden geldiğince toplamaya çalışarak "Umarım arabaya dokunan birine zarar vermeyi planlamamışsınızdır," dedim. "Buralarda böyle gösterişli bir şey her zaman dikkat çeker. Kim olsa şöyle bir bakmak ister. Ona zarar vermek ya da bir şeyini çalmak için değil. Sadece bakmak, motorunu görmek, altına girmek, nasıl çalıştığını anlamak isterler."

"Sorulara cevap veremezdik," dedi Paulina sesinde hiç utanma olmadan.

"Eli bile mi?" Hayretimin sesime yansımamasına çalıştım. Lavender gibi bazı kadın tamirciler vardı tabii. Ben de motorun parçalarından az çok anlardım. Ama genelde araba parçalarına deli olan erkeklerdi.

"Eli bile," dedi adam ciddiyetle. Ama neredeyse gülümsediğini görebiliyordum.

Segundo Mexia'dakilerin şerefine, arabayı alıcı gözüyle süzdüm.

Celebrity Tourer'ın tavanında kare şeklinde bir kısım vardı. Oraya sert bir panel yerleştirmişlerdi ve havanın durumuna göre açılıp kapanabiliyordu. Nisan ayıydı, toz ve güneş sezonunun başıydı. Bubi tuzakları için duyduğum öfkeyi bastırmaya çalıştım. Hem bu bubi tuzakları başka kasabalarda işimize yarayabilirdi.

Sadece tanıdığım birinin sırf merakından zarar görmesini istemiyordum.

Eli'ın benzin ve yağ seviyesine baktıktan sonra kulübenin kapısını kilitlemesine sevindim. En azından bu kadarını biliyordu. Kendimi daha iyi hissettim.

Antelope'a gideceklerken onlara bir iki şey söylemek için doğru zaman olduğuna karar verdim. "Size yol göstermem ve sizi korumam için beni işe aldınız," dedim. "İkinizin kocaman kötü büyücüler olduğunuzu biliyorum ama işimi yapmama izin vermeniz gerek."

İkisi de ifadesizce bana baktı. Bir soru sormalarını bekledim. Sormadılar.

"Şimdi, şöyle yaparım. Biri yolun karşısında ya da bir çatının tepesinde bekliyorsa diye binadan ilk ben çıkarım. Aynı nedenle içeri de ilk ben girerim. Size yere yatın dersem yere yatarsınız. Koşun dersem koşarsınız. Anlaşıldı mı?"

Dik bakışlar devam etti.

"Sabah," dedi Paulina, "Ciudad Juárez'e gidiyoruz. Lütfen sekizi geçirmeden burada ol."

"Olacağım," dedim. Konuşmamız bitti.

Grigori'lerin günün kalanında bana ihtiyaçları yoktu anlaşılan. Onlardan ayrıldığıma sevindim.

Eve gittim. Arkadaşım Dan Brick uğradı. Atış yapmaya çöle gittik. Bu beni hep sakinleştirir. Birkaç pirzola getirmişti. Koca Taşak'tan değil ne yazık ki. Biraz soğan ve biberle onları pişir-

dim. Biraz bisküvi yaptım, bir portakal dilimleyip birkaç da çilek koydum. İyi bir akşam yemeğiydi. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Attan indiğimden beri kafam da normal insan kafası gibiydi. Yemek ve arkadaşımla iki çift laf etmek hoşuma gitmişti. Anladığım biriyle olmak güzeldi.

Bulaşıkları halledince Dan gitti. Tekrar eşyalarımı hazırladım. Bu sefer daha dikkatliydim. Fazla giysim yoktu ama alabildiğimi almalıydım. Eve ne zaman döneceğimi ya da giysilerimi ne zaman yıkayabileceğimi bilmiyordum.

En önemlisi bütün cephanemi ve silahlarımı aldım. Tabancalarım için ikişer fazladan şarjör aldım. Şu an silah bakımından bayağı zengindim.

Her şeyin üstünden iki kez geçtikten sonra Chrissie'ye biraz çilek götürdüm. Zaten bir iki güne bozulurlardı. Gelince kendi yatağımda son gecenin tadını çıkarmak istedim. Kasabadan böyle çabuk ayrılacağımı düşünmemiştim.

Ertesi sabah giderken küçük kulübeme dönüp bir kez daha baktım. İçimde burayı çok yakında göremeyeceğime dair kötü bir his vardı. Elbette bir daha hiç dönememe ihtimalim de her zaman geçerliydi.

Ben silahlarım ve cephanemle dolu kocaman deri çantamı arka koltuğa koyunca Paulina ve Eli şaşırdı. Paulina azarlar gibi söylendi. "Giysiden çok silah getirmişsin."

"Ben sizin silahşorunuz değil miyim?" Giysilerimle diğer eşyalarımı koyduğum küçük çantamı bagaja attım. Onların iki valizi çoktan yerleştirilmişti. Daha önce de çok yolculuğa çıkmıştım elbette, ama Segundo Mexia'dan iki geceden fazla uzak kaldığım pek olmamıştı. Kendime bunun bir macera olacağını söyledim. Sadece fazla büyük bir macera olmamasını umdum. En azından yanımıza kocaman şişelerde su ve yiyecek almıştık. Gerçi sıcak arabanın içinde yiyecekler uzun süre dayanmazdı.

Kasabanın güney çıkışında okul binasının önünden geçiliyordu. Annem çocuklarla dışarıdaydı. Ona el salladım. O da çocuk-

ları sıraya dizip bana el salladı. Beni bir arabanın içinde görmek ilginç bir andı tabii.

"O yanından geçtiğimiz annen miydi?" Arabayı kullanan Eli her şeyi merak ediyor gibiydi.

Annem vurulduğum günden farklı görünüyordu. Saçları açıktı. Çocuklarla birlikteydi ki bu onu hep mutlu ederdi. "Evet," dedim.

"Adının Candle olduğunu söylemişti. Genç biri." Eli dikiz aynasından bana baktı.

"Ben doğduğumda on altı yaşındaymış."

"Genç evlenmiş," dedi Paulina. Gerçi pek umurunda gibi görünmüyordu.

"Tecavüze uğrayacak kadar büyükmüş." Bu, çenelerini kapattı.

Daha önce dediğim gibi Eli ve Paulina planlarını paylaşmaya gönüllü değildi. Ama gün ilerledikçe yanımda konuşmak konusunda daha rahatladılar. Sonuçta ben sadece parayla kiraladıkları biriydim ve onların pisi pisine öldürülmesini engellemek için oradaydım. Konuşmalardan anladıklarım kadarıyla hikâyelerini bir araya getirmeye başladım.

Paulina en az on yıl önce, genç bir kadınken İngiltere'den ayrılmıştı, Kutsal Rus İmparatorluğu'na gitmek istiyordu. Tek başına. Bu da zor bir şeydi. Büyücülerin Kutsal Rus İmparatorluğu'nda iyi karşılandığını duymuştu; hatta büyücülere hayranlardı.

Eli, Rusya'da doğmuştu ama ülkemize -bir zamanlar bizim olan ülkeye- gelmişti. 1918'de büyük kaçış sırasında kraliyet ailesini, geriye kalan asilleri, hayatta kalan hizmetçilerini, ordudan bir sürü kişiyi taşıyan donanma gemilerinden biriyle gelmişti. Tabii Eli o zaman çocuktu. Anne babası ve en az bir erkek kardeşi hayattaydı.

Dinledim, izledim ve bekledim.

Kırsalda yol aldığımız ilk gün sakin ama yoğundu. Başka arabalar, kamyonlar, at üstünde ve yayan insanlar gördük. Gördüklerimizin yarısı Texoma'lı, yarısı Meksikalıydı. Gerçi aralarındaki farkı anlamak kolay değildi. Gözüm hep olası tehlike-

lerdeydi. Bir yandan da Eli ve Paulina'yı, birbirlerine davranışlarını izliyordum.

Tarken, Galilee ve Martin'i hatırlamaktan ya da eve dönünce ne yapacağımı düşünmekten iyiydi.

Daha önce hiç gerçek büyücülerin yanında olmamıştım. Sadece anneme tecavüz eden adam gibi az yetenekli pisliklerle konuşmuşluğum vardı. Eli ve Paulina'dan ise gücün kokusunu alabiliyordum. Beni tam olarak korkutmasa da daha dikkatli olmamı sağlıyordu. Paulina yaşça daha büyüktü ve bu gezinin şüphesiz lideriydi ama Eli da neredeyse ona eşit gibi görünüyordu. Kadın bir anlaşmazlık sırasında tam çıkışacak olduğunda Eli ona haddini bildirebiliyordu. Tam olarak durumlarını çözemedim.

Gece olduğunda bir kasabaya yakın değildik. Bu nedenle kamp kurduk. Hava iyiydi, yanımızda yiyecek vardı. Anteleope'da hazırlanan yemekler, yanlarındaki bir parça buz sayesinde serindi. Akşam gayet rahattı yani. Tam olarak *grigori*'lerin yanında oturmadım ama onlardan çok uzak da değildim. Peşimize kimse takılmamıştı ama çölde nereden kimin çıkacağı belli olmazdı. Her an tetikteydim.

Uykuya dalmadan önce Eli kamp alanımızın etrafına bir ayıyı bile uzak tutacak kadar güçlü olduğunu söylediği bir büyü yaptı. Elleri ve dudakları oynadı. Onu izledim. Paulina bakmadı bile. Onun işini doğru yapacağına güveniyordu.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Eli güçle dolup taşıyor gibiydi.

"Bu büyünüz ayıları bile uzak tutuyorsa bana neden ihtiyacınız var?" dedim.

"Kurşunları uzak tutmuyor," dedi.

İyi bir cevaptı. "Bu gece nöbet bende," dedim.

"Bu gece gerek yok bence," dedi Paulina. "Hava yarayı görecek kadar aydınlıkken bandajını kontrol edeyim." Kalkıp bekledi. Çok sabırlı değildi.

Kendimi bir çocuk gibi hissederek onun yanına gittim. Nazikçe eski bandajı çıkarıp baktı. "Güzel iyileşmiş," dedi Eli'a. "Bir haftalık gibi görünüyor."

Eli da baktı. Çok sinir bozucuydu. Ama şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu artık biliyordum. Kendimi gerekenden daha iyi hissetmemin tek nedeni bana pansuman yapmaları değildi. İyileşmeyi de hızlandırmışlardı. Onları nankörlükle suçlamıştım, oysa borçlarını ödemek için gayet işe yarar bir şey yapmışlardı.

"Artık bandaja ihtiyacın olmayacak," dedi Eli.

"Güzel. Yardımınız için teşekkürler," dedim kendimi zorlayarak.

Bir bardak suyu iyileşen yaranın üstüne döktüm. Yaraya doğrudan değdiği için biraz sızlar gibi oldu.

Biraz daha su harcayıp dişlerimi fırçaladım. Artık daha kendim gibi hissediyordum. Bana fazla temiz olmamla ilgili takılırlardı (özellikle Tarken) ama bu iki *grigori*, bakımlarına tanıdığım bütün yetişkinlerden çok zaman harcıyorlardı.

O gece Paulina saçlarını fırçaladı, değerli suyumuzla yüzünü yıkadı ve uyku tulumuna girdi. Eli sabah ilk iş tıraş oldu. Gerçi yüz tüyleri seyrek olduğundan ertesi günü bekleyebilirdi. O da saçlarını uzun uzun fırçaladı. Omuzlarında bir perde gibi uzanan saçlarını sıkıca bağladı. Daha önce yerliler dışında saçları o kadar uzun bir erkek görmemiştim.

Elimi kafama götürmeden önce kendimi durdurdum. Aynadaki son görüntümü hatırlamıştım. Saçlarım biraz uzamıştı bile. Yakında kıvırcık olmaya başlardı. Sonra da lanet lüleler uzardı. O zaman çocuk gibi görünüyordum. Gerçi saçlarım gür olduğu için şanslıydım. Saçım uzayınca yara izim görünmezdi belki. Karşımda bunca zorluk varken böyle şekilsel şeyleri düşünmem saçmaydı tabii. Kullandığımız birkaç şeyi toplayarak kendimi oyalamaya çalıştım.

Yapacak başka şey olmadığından yola erken koyulduk. Arazinin bu taraflarına çok aşina değildim ama ekibimin önceki

yolculuklarından yolun daha da bozulacağını hatırlıyordum. O gece, oteli olacak kadar büyük bir kasabaya ulaşmak için zamanı iyi kullanmalıydık. Terk edilmiş bir garajda benzin doldurduk. Oradaki en büyük iş lastik değiştirip fazla ısınan motorlara bakım yapmaktı herhalde.

Gün ilerledikçe insanları daha az görmeye başladık. Gördüğümüzde de hep yalınayak oluyorlardı ve yolun üstünden değil de yanından yürüyorlardı. Texoma-Meksika sınırına yaklaşmıştık. Bazen yolu daha iyi görebilmek için arka koltukta dikilip başımı o hava çatısından ya da ona her ne deniyorsa oradan, çıkarıp bakıyordum. Paulina buna sinir olsa da umurumda değildi. Tehlike benim göbek adımdı ne de olsa.

Vakit öğleni geçtikten bir saat kadar sonra çabucak öğle yemeğimizi yedik ve alçak, kayalıklı tepelerde kıvrılan toprak yolda gitmeye devam ettik. Yolun iki yanında kocaman kayalar ve meşe ağaçları vardı. Harika bir saklanma yeri. Corbin yolundaki son pusuyu düşündüm. Sinirlerim gerilmişti. Havaya baktığımda kocaman bir şahin, kanatlarını açmış, masmavi gökte süzülüyordu. O sırada bir virajı dönüyorduk. Paulina frene basınca biraz öne fırladım.

Yolun ortasında yaprakları hâlâ yeşil bir ağaç yatıyordu. Gövdesindeki taze kesiği görebiliyordum.

"Pusu!" diye bağırdım ve geldiler. Arka koltukta ayağa kalkmış, daha lafımı bitirmeden hava çatısından ateş ediyordum. Kaya Matkabı'yla ikisini vurdum. Kum çuvalı gibi devrildiler. İki kişi kaldı. Araba sallandığı için sadece birini vurdum. Adam yere çöktü. İkinci el ateş ettiğimde öldü. Son haydudu da vurmak için döndüğümde Eli delikten yanıma çıktı. Yeleğinin cebinden bir taş çıkardı. Birkaç kelime söyledi.

Ben yolumdan çekilmesi için onu itemeden Eli adamın kanının vücudunu terk etmesini sağladı.

Birini öldürmek için inanılmaz bir yoldu kesinlikle.

Eli, ayakları bedeninin altından yok olmuş gibi arabaya düşüverdi. Ödüm koptu. Bir an vuruldu sandım. Anlaşılan ölüm bü-

yüleri insanın gücünü çok tüketiyormuş ve bazı *grigori*'ler bunu diğerlerinden daha çabuk hissediyormuş. Eli da çabuk hissedenlerdendi.

Bir kayanın arkasından beşinci bir haydut çıkıp koşmaya başladı. Eli yüzünden dikkatim öyle dağılmıştı ki ateş ettiğimde haydudu sadece omzundan vurabildim. Paulina yolcu kapısından fırladı ve çarpacak bir beden arayan bir kurşun gibi kadın haydudun üstüne atıldı. Paulina, kadını yere yatırmıştı. Kadın göremediğim bir nedenden inliyordu. Belki de Paulina onu fazla sert tutmuştu. Sonra Paulina arabanın motorunu durdurmak için öbür tarafa yürüdü.

Ben de dışarı çıktım. Sürpriz yüzünden hâlâ ellerim titrese de saldırganları haklamıştım. Paulina ve Eli'ın yardımı da iyi olmuştu tabii ama hepsini tek başıma alt edebilirdim. Corbin yolundaki felaketten sonra şu an inanılmaz rahatlamıştım. Derin, titrek bir nefes verip Paulina'ya gülümsedim. Beni şaşırtıp o da bana gülümsedi.

Eli'ı arabadan çıkarıp bir ağacın gölgesine yatırdık. On on beş dakika sonra kendine geldiğinde sırtımı ağacın gövdesine dayamış, onun yanında oturuyordum. Eli'ın geniş yüzü grimsi, tuhaf bir renkti. Yeşil gözleri kim olduğumu anlamak için bana doğru baktı. Beni tanımıştı.

"Dinle büyücü," dedim. "Bir daha benimle hedefim arasına kafanı sokma. Kafanı uçurabilirdim."

"Üzgünüm," dedi ama sesi pek de üzgün çıkmıyordu. O da neredeyse gülümseyecekti. "Büyüyü denemek istedim."

"İyi, tamam." Kapağını açtığım matarayı ona uzattım. Güçlükle kafasını kaldırıp bir yudum aldı. Matarayı ondan alınca ben de bir yudum içtim. "Bunun için bir taşa mı ihtiyacın vardı?"

"Büyüyü taşa yapmıştım. Taşın içinde bekliyordu yani, onu aktif hale getirmek için bazı sözler söyledim."

"Etkili bir büyümüş."

"Acayip," dedi.

Parlak güneşten uzakta, gölgedeydik. Silah sesleri sustuğundan beri etrafımızdaki manzara uyanmıştı sanki. Böceklerin hareket ettiğini, kuşların usulca sesler çıkardığını duyabiliyordum. Birkaç metre ötede hızlı bir hareket fark ettim. Kocaman bir örümcek hızla bizden uzaklaşıp batıya doğru gidiyordu. Düşmanlarımız ölü, biz diri olduğumuza göre her şey huzur doluydu.

Bir süre sonra Eli, "Paulina nerede?" diye sordu.

"Sağ kalan tek kişiyi *sorguya* çekiyor." Sorguya çekmenin, işkence için söylenen yeni bir ifade olduğunu öğrenmiştim.

"Sadece bir haydut, değil mi? Özellikle peşimizde olan biri değil?" Paulina'yı ararmış gibi başını yana çevirip baktı.

"Evet, öyle. Paulina emin olmak istedi herhalde."

Bir çocuk sesine benzer bir ses yükseldi.

"Şu konuşan mı?" Eli bana baktı.

"Herhalde kız, Paulina'ya beş yıl önce yemekte yediklerini anlatıyordur. Arkadaşın adam konuşturmayı biliyor."

"Seni konuşturamadı ama."

"Söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşurum. Biraz daha su ister misin?" dedim.

"Lütfen." Eli biraz başını kaldırdı. Mataranın kapağını tekrar açtım. Bu kez dirseğinin üstünde doğrulup daha çok içti. Sonra da iç çekip arkasına yaslandı.

Bir an önce arabaya binmeye can atmıyordum ama, "Daha ne kadar yatman gerekecek?" diye sordum.

"Biraz daha." Eli'ın gözleri kapalıydı. Ben de sustum.

Bir süre sonra, "Güneşin ne kadar parlak olduğunu görüyor musun?" dedi.

"Evet."

"Ama biz şu an gölgedeyiz. Sadece ağacın gölgesinde değil, üstümüzdeki bulutun da gölgesindeyiz."

"Evet. Ne olmuş?"

"Bazen böyle hissediyorum," dedi neredeyse uykulu bir sesle. "Çar'a hizmet ediyorum. O, güneşin kendisi. Onun altında

kendi politikaları için dönüp duran insanlar da bulutlar. Biz de gölgede kalanlarız."

"Hiçbir şey anlamadım," dedim ama ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. *Onların da yapmaları gerekenler var*, diye düşündüm sıkıntıyla. Benim de kendi görevim vardı. Gerçek babamın kim olduğu konusunda onları kandırdığımı fark ederlerse ne olacaktı acaba?

Eli bir süre sessiz kaldı. Rüzgâr bir tutam saçını havalandırıp yüzüne çarptı. Bir anlık tereddütten sonra saçını kenara çektim. Eli kıpırdamadı. Güzel.

Toprağın kendine has sesleri sadece haydudun arada duyulan sesiyle bölünüyordu. İspanyolcasına bakılırsa Meksika sınırından gelmişti. Diğerlerinin ceplerini kontrol etmiştim. Birinde Meksika kâğıtları vardı, diğerleri Texomalı'ydı.

Tekrar baktığımda Eli'ın gözleri açıktı.

"Bunu sık yapmak zorunda kalıyor musunuz?" dedim.

"Haydutları durdurmak mı? Sadece bir iki kez. Sen işini iyi yaptın."

"Benim işim bu," dedim.

"Ne zamandır?"

"Ne zamandır mı silahşorum? Okulu bıraktığımdan beri. Önce kimin yardıma ihtiyacı varsa ona gittim. Sonra da Tarken, Martin ve Galilee'yle."

"Annenin senin için başka planları yok muydu?"

"Seninkilerin senin için başka planları mı vardı?" dedim.

Biraz güldü, sonra irkildi. "Bu değildi tabii," diye itiraf etti. "Ama benim yeteneğim bu. Çarıma verebileceğim en büyük hizmet."

Bir çığlık yükseldi, sonra aniden kesildi. Biraz sonra Paulina geldi. Bir bıçağı, en son yaralı kadının boynunda gördüğüm bir beze siliyordu. Galiba artık *yaralı* sözü geçerli değildi.

"Sıradan bir haydut," dedi. "Özel bir hedef vardıysa da bunu bilmiyor."

Bizi, sadece *bizi* bekliyor olmaları düşüncesi... Ben de bunu merak etmiştim. Issızlığın ortasında, etrafta şahit yokken pusu kurmak için iyi bir yerdi. Hırsız olsaydım ben de burayı seçerdim. Ama iyi bir hedefin geçmesi için günlerce beklemeniz gerekebilirdi. Diğer taraftan burası Juárez'e giden en bariz yol olduğu için birinin buradan geçeceğini biliyorsanız...

Oleg Karkarov'un ölümüyle ilgili Mavi Gözlü Becky'yle konuşan sadece biz olmayabilirdik. Bu, ona sormayı düşünemediğim bir soruydu.

Paulina o haydut kadını sorgularken, Eli da bilinçsiz yatıyorken bir ipi yerdeki ağaca, sonra da arabanın arkasına bağlamıştım. Arabayı dikkatlice yoldan çekmiştim. Paulina yolu açılmış görünce çok şaşırdı.

"Bunu sen mi yaptın?" dedi bana bakarak.

Başımı salladım. Başka kim yapacak sanki?

"Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Kaçakçılık ekibi üyesiydim," diye hatırlattım ona.

"Öyleyse şimdi sürebilirsin."

"Aynı zamanda arabaı kullanıp ateş edemem Paulina. Beni ateş etmem için tuttunuz."

Tartışmak istiyordu. Söylediklerimin doğru olması hoşuna gitmemişti. Ağzı büzüldü.

"Silahşor haklı," dedi Eli. Oturmaya çalışıyordu. Paulina ânında yere çöküp koluyla onu destekledi. Sevgili olduklarını sanmıyordum ama Paulina'nın önünde Eli'a dokunmanın hata olacağını biliyordum.

Arabaya gidip yolcu kapısını açtım. Eli arabayı kullanacak kadar iyi olmayacaktı henüz.

Paulina onu arabaya bindirip şoför koltuğuna geçti. Ben arkaya bindim. Bu yolda bir saatten fazla zaman harcamıştık. Sabahtan önce ulaşmayı umduğumuz büyük kasabaya varamayacaktık.

Tekrar kamp yapmak istemiyorsak, ki ben istemiyordum, gece için haritadaki en yakın küçük yerleşim yerinde durma-

lıydık. İki saatlik bir mesafedeydi ve adı Mil Flores'ti, yani Bin Çiçek. Oraya beş gibi ulaştık. Bir otel, restoran ve benzinci gördüm. Bu, Paulina'yı Mil Flores'te duraklamamıza ikna etti.

Eli bu kadar perişan olmasa biraz daha gidip daha büyük bir kasaba arardık. Ama hâlâ biraz güçsüzdü. Paulina bunu fark eder etmez durmaya karar verdi. Belli ki Eli onun evreninin merkeziydi. Bana sorsanız Paulina'nın, "Seni öldürmeyen şey güçlendirir" tarzı laflar edecek acımasız bir patron olacağını sanırdım.

İki katlı, ahşap, eski bir bina olan otele gidip odalara bakmak istedik. Arabayı da verandanın hemen yanına park edebilmiştik.

Comstock Oteli'nin içinde görülecek pek bir şey yoktu. Paulina ve Eli'ın burnunu sokmasını bekledim ama yapmadılar. Ahşap biraz eski ve kıymıklı, halılar da lime lime olsa da içerisi en azından temizdi. Resepsiyondaki adamın, tezgâhın üzerinde bir silahının olmaması da iyiye işaretti. Paulina'nın dövmelerini ve Eli'ın *grigori* yeleğini fark etse de ters ters bakmaması da bir şeydi.

Beni ise görmezden geldi. Buna alışmıştım.

Boşta iki oda vardı. Paulina ikimizin bir odada kalabileceğimizi söyledi. Eli da diğerinde kalabilirdi. Bu beni şaşırttı. Eli'la ikisinin birlikte kalacağını düşünmüştüm. Paulina ödemeyi yapıp anahtarları alınca otelin yemekhanesinin akşam yemeği ve kahvaltı için açık olup olmadığını sordu. Açıktı.

O arkasını dönünce otel sahibi bana, "Kuzeyden mi geliyorsunuz?" diye sordu.

"Öyle sayılır," dedim.

"Yolculuk iyi miydi?" diye sordu.

Biraz fazla meraklıydı anlaşılan. "Bir çakal, bir şahin, birkaç yüz de yılan gördük," dedim. "Neden ki?"

"Şu arkadaşınız bir kavgaya mı karıştı diye merak ettim," dedi adam. Eli bir duvara yaslanmış, bir an önce yatması gerekiyormuş gibi duruyordu. "Bu arada ben Jim Comstock."

"Jim, arkadaşım kötü bir şey yedi," dedim gülerek. "Yapacak bir şey yok. Arabadan inip midesini dinlendirmesi gerekiyordu, o kadar."

Paulina ve Eli çantalarını aldılar. Ben de silah çantamı ve diğer eşyalarımın olduğu çantayı alıp ahşap ve gürültülü merdivenlerden yukarı çıktım. Buradan sessizce kaçamazdınız. Diğer yandan kimse de size sessizce yaklaşamazdı.

Önce Eli'ın odasına geldik. Kapıyı açınca çift kişilik bir yatakla bir duş gördüm. Yanındaki oda bizimdi, ondan sonraki odanın üzerinde de BANYO yazıyordu. İçeriye baktım. Temizdi. Kocaman beyaz bir küvetle bir klozet vardı. Eli doğruca yatağa gitti, botlarını çıkarıp kendini yüzükoyun yatağa bıraktı. Kapıyı kapatmamı söyledi. Paulina ve ben odamıza gittik. İçindeki iki tek kişilik yatak haricinde Eli'ın odasına benziyordu. Çok daha kötülerini görmüştüm.

Paulina, Eli gibi gözlerini kapatıp uzanınca ben temiz kıyafetlerimi, havlumu ve sabunumu alıp banyoya gittim. Pencere açıktı, içeri hafif bir rüzgâr giriyordu. Otelin bu kısmı gölgede kaldığından içerisi korkunç sıcak değildi. Tek başıma kalmaya ihtiyacım olsa da oyalanamazdım. Birinin buraya ihtiyacı olabilirdi. Çabucak yıkandım, sonra üstümdeki her şeyi yıkadım. Temiz bir Levi's kotla üstüne kolsuz bir bluz giydim. Silah kemerimi kapatması için onun üstüne daha bol bir tişört daha geçirdim.

Yıkanıp temiz kıyafetler giyince kendimi daha iyi hissettim. Odaya girince giysilerimi asmak için camı açtım. Kuru sıcakta, hafif de rüzgârla birlikte çok geçmeden kururlardı.

Ben yatar yatmaz Paulina kalktı. Çok iyi bir fikir verdiğimi düşünüp aynısını yapmaya karar vermişti. O banyodayken ben biraz kestirdim. On on beş dakika sonra uyandım. Oda arkadaşım elinde kıyafetleri, havluya sarınmış halde içeri geldi. Çantasından temiz kıyafetler çıkarıp giyinmeye başladı.

Ben konuşunca hafif yerinden sıçradı.

"Otel sahibi, Jim... Yoldakiler belki de onun tanıdığıdır."

Yatağa oturup uzun, solgun saçlarını tararken bana baktı. "Neden öyle düşündün?"

"Kasabanın o tarafından birinin arabayla gelmesini beklemiyordu. Başka bir sebebi de olabilir. Olmayabilir de." Yoldaki bu küçük deliğin, oteli ve hemen yanındaki genelevi doyuracak kadar misafir çekmediğinden adım gibi emindim.

Yani Jim Comstock ya yolda haydutlar olduğunu biliyordu ya da onları alt edip ona müşteri olduk diye sevinmişti. Belki de buraya gelmeden önce vurulacağımızı düşündüğü için bizi Mil Flores'te görünce şaşırmıştı.

"Cesetleri daha iyi saklamalıydık." Paulina'nın ağzı büzüldü.

Başımı salladım. "Üç şey umabiliriz. Birincisi, Jim Comstock, ölü adamları tanımıyordu. İki, eğer biri cesetleri bulursa Jim onları bizim öldürdüğümüze inanmayabilir çünkü o kadar korkutucu görünmüyoruz." Gerçi biri, Paulina'yla beş dakikadan fazla konuşsa bu ihtimal ortadan kalkardı. Ayrıca dövmeler de var.

"Diğeri ne?"

"Üçüncüsü, Jim bu işin içindeyse başka kimsenin olmamasını umabiliriz. Eğer *herkes* biliyorsa..."

Grigori bana baksa da aslında beni görmüyordu. "Bütün kasaba," dedi yavaşça. Paulina ne yapacağımıza iyice kafa yoruyordu. Buna sevindim.

"Ya da bir kısmı bile olsa," dedim.

Kasabanın haydutlardan haberi varsa -Mil Flores'teki insanların yarısının Willy amcası, kuzen Bart'ı ya da Freda teyzesiysebiz gitmeden cesetler bulunursa ölmüşüz demekti.

"Odaların parasını ödedikten sonra şimdi gitmeye kalksak *Biz Yaptık* diye tabela asmaya benzer." Şaka yapmıyordum.

"Ben Eli'a söyleyeceğim," dedi Paulina. Odalarımızın arasında içeriden bir kapı vardı. Yavaşça kapıyı tıklattı. Biraz sonra Eli cevap verdi. Biraz temizlenmişti. Kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyordu. Paulina onu bizim odaya çağırdı. Paulina durumu

açıklarken sessizce konuşabilsin diye kadının yatağına oturdular. "Silahşor diyor ki," diye anlatmaya başladı. Kendisi şüpheyle yaklaşıyormuş gibi değil de söylediklerime önem veriyormuş gibi anlatmıştı. Bu da beni şaşırttı.

"Bu gece kalalım, sabah da mümkün olduğunca erken kalkalım," dedi Eli emin olmayarak.

"Bu gece," dedim, "yemek yedikten sonra buraya gelelim. Sırayla uyuyalım. Ya da ben arabada uyuyayım, kimsenin bu gece lastikleri indirmediğine emin olayım. Bizim için gelirlerse diye."

Eli bana baktı. Aklından ne geçtiğini anlamamıştım. Ama Paulina lafı dolandırmadı. "Ya sen bağıramadan seni öldürürlerse, üstüne de lastikleri indirirlerse?"

"Sanırım ondan sonra olanlar çok umurumda olmaz," dedim. Kadının yanakları mavi dövmelerin ardından kızardı.

Eli kendine engel olamayıp gülümsedi.

"Kasabadaki herkesin burada olduğumuzu bilmesini sağlayabiliriz," dedi. "Harika bir fikir değil ama hiç yoktan iyidir. Haydutları bilmeyen kasabalılar varsa başımıza bir şey gelirse bize yardım edebilirler. En azından kaybolursak arkamızdan geleceklere yol gösterirler."

"Hepsini habersiz yakalayıp öldürebilirim," dedim. "Bence bu hata olur ama patron sizsiniz."

Paulina bir taşın altından çıkmışım gibi hayretle bana baktı.

"Bence hata olur dedim," diye tekrarladım huzursuzca. Bu öğleden sonra bir hayduda işkence yapıp öldüren sanki babamdı.

"Belki de sadece aşağıdaki adamı, Jim Comstock'ı öldürmeliyiz," dedi Eli.

Yapmamı ister misiniz der gibi ellerimi açtım.

"Hadi yemeğe inelim," dedi Eli. "Bakalım Jim'den ne kokular geliyor."

Bir saniye sonra yemekten bahsetmediğini anladım. Bir insanın kokusundan ne anlayabiliyordu acaba? Ben büyünün kokusunu alma yeteneğimi özel sanıyordum. *Grigori* kanından olan

herkesin insanlarla ilgili kokular alabilmesi fikri hoşuma gitmemişti. Bu, beni doğruca *grigori* kampına sokuyordu.

Yemeğe inerken yanımda Kaya Matkabı'nı götürmem dikkat çekerdi. Kamuflaj olarak tabancalarımı aldım.

Aşağıda tavan pervaneleri havayı gönülsüzce dağıtıyordu. Arkadaki mutfaktan kızarmış tavuk kokusu geliyordu. Öncesinde karnım açtı ama o an daha çok içim tetikte, kıpır kıpırdı. Jim, üzerinde bir önlükle göründü ve elini savurarak istediğimiz yere oturmamızı işaret etti. İçeride bizden başka iki kişi daha vardı. Muhafazakâr bir elbise giymiş, kırklarında bir kadın ve geçimini tırnak kemirerek sağlıyor gibi görünen bir adam.

Bütün masalar piknik tipiydi. İki tarafında uzun banklar vardı. Hızlıca kalkamıyordunuz, bu iyi değildi. Ben yüzüm mutfak kapısına gelecek şekilde oturdum. *Grigori*'ler de karşıma geçti. Ahşap masayı kaplayan masa örtüleri yeniyken mavi yeşil çizgileri güzel görünüyor olmalıydı. Şimdi örtüler temiz olsa da sayısız leke ve delikle kaplıydı. Annem olsa onları toz bezi olarak bile kullanmazdı.

Sarkık örtü hiç olmazsa bizi gizliyordu. Sağ elimde tabancamı hazır vaziyette tuttum. Onu dikkatlice bankta sağ tarafıma koydum. Böylece ellerim görünür ve boş olacaktı.

Jim mutfak kapılarını açınca gerildim ama adamın elinde sadece bir tabak kızarmış tavukla bir kâse patates püresi vardı. Bir kez daha gidip sosla bezelyeleri getirdi. Üçüncüsünde bisküvileri. Üç masaya da aynı şekilde servis yaptı. Sadece tek oturan adamla kadın daha küçük kâseler aldı.

Kendimi zorlayıp yedim. Yemek güzeldi. Önünüze güzel yemek kondu mu yiyecektiniz. Büyücüler tavuklarını bıçaklarıyla kesip çatallarıyla yediler. Ben elimle iyiydim.

Jim arada gelip yemeği, odalarımızı sorup çene çaldı. Araya nereden gelip nereye gittiğimizle ilgili sorular sıkıştırdı. Dikkatini tamamen Paulina ve Eli'a vermişti. Beni kesinlikle paralı işçi olarak görüyordu.

Jim yapı itibariyle meraklı bir tip olabilirdi. Belki de ortadan kaybolursak kaç kişinin haberinin olacağını hesaplıyordu, kim bilir.

Yemeğimiz bitince Paulina ona kadın kıyafetleri satan bir yer olup olmadığını sordu.

"Yolun karşısında, kuzeye doğru Godley'nin Dükkânı var. Orada tişörtler falan vardır," dedi. "Biraz daha açık olması gerekiyor."

"Oraya gidelim," dedi Paulina. Daha önceden çalışmışız gibi aynı anda kalktık. Kalktığım anda silahım kılıfındaydı.

Ahşap kaldırıma çıkıp Celebrity Tourer'ın hemen sağına baktığımızda Godley'nin Dükkânı tabelasını gördük. Tozlu yolda aylak aylak yürürken sessiz sokağa alıcı gözüyle baktık. Çatıların tepesini kontrol ettim. Pencerelere baktım.

Kocaman bir camekânı olan berbere geldik. Mil Flores'te gördüğümüz en büyük kalabalıktı. Dört adam umutla bize bakıyordu.

"Galiba tıraş olacağım," dedi Eli, akşam akşam tıraş olmak harika bir fikirmiş gibi. Ayrılmamızı istemiyordum ama ben daha bir şey diyemeden Eli kapıyı itti. Adamlara baş selamı verdi. Adamlar da gülümseyerek onu selamladı. Bir yabancıyla konuşma ihtimali onları epey heyecanlandırmış gibiydi. Üstelik epey ilginç bir yabancıydı bu.

Paulina ve ben, Godley'nin Dükkânı'na gittik. Dar bir girişi olsa da epey uzun bir dükkândı. Aradığınız her şeyi satıyor gibi görünüyordu. Baktığım her yer satılık mallarla doluydu. Yürümek için ayrılan alan dışında her alan raflar, sıralar, variller, kutularla doluydu. Godley, giysiden tabak çanağa, bulaşık deterjanından mandala kadar her şeyi satıyordu.

Paulina heyecanlanmıştı. Daha önce bir kasaba dükkânına girmemişti anlaşılan. O, tişörtlerin, kadın iç çamaşırlarının, tavaların arasında dolaşırken ben Godley'nin Manda adındaki kızıyla havadan sudan sohbet etmeye koyuldum. Kız bayağı flörtözdü, benimle de fört etmeye başladı. Şaşırmıştım. Karşılığında ben de kibar davrandım. Neden olmasın ki? Paulina birkaç parçayla tezgâha geldi ve ödemesini yaptı.

Paulina para üstünü sayarken Manda, kadının dövmelerine baktı. Belli ki daha önce hiç *grigori* görmemişti. Keşke Paulina büyücü olmaktan bu kadar gurur duyup yüzüne dövme yaptırmamış olsaydı. Bunu dilediğim ne ilk ne de son andı.

Paulina kapıdan çıkınca, "Onun yanında korkmuyor musun?" diye fısıldadı Manda, bana. Paulina *yine* önce kendisi çıkmıştı. Ben etrafı kontrol edemeden.

"Alışıyorum," dedim. "İyi para veriyorlar." Manda'yla konuşmak hoşuma gitmiş gibi veda ettim. Ki gitmişti de gerçekten.

"Arkadaş canlısı kız," dedi Paulina otele dönüş yolunda.

Başımı salladım. "İyi görünüyordu," dedim. "Paulina, o dövmeleri yaptırmak zorunda mıydın? İşin bir parçası mı yani?"

Paulina bir an cevap verip vermemeyi düşündü. Sonunda bana doğruyu söylemeye karar verdi. "Loncamın kuralları bana hangi dövmeleri ve ne sırayla yaptırmam gerektiğini söyler," dedi. "En azından kısmen. Hepsinin büyü açısından önemi var. Bazılarını yüzüme yaptırmak benim kararımdı. Ben kendimi işime adadım."

Bayağı cesurca bir adanmışlıktı. "Lonca. Dernek gibi bir şey mi? Büyücüler için kaç tane var?" Paulina kendisine göre sohbet havasında olduğu için sormadan edemedim.

"Toprak, Hava, Su, Ateş, İyileştirme, Ölüm," dedi. "Ama bir ölüm büyücüsü bebek doğurabilir ve küçük yaraları iyileştirebilir. Toprak büyücüsü de seni okyanusun öbür tarafına götürecek rüzgârı yaratabilir. Ya da rüzgârı yok eder. Diğer alanlardaki gücün kaybolmaz ama en güçlü yeteneğin neyse onda uzmanlaşırsın."

Bu, Paulina'nın benim yanımda yaptığı en uzun konuşmaydı.

"Öyleyse senin locan..."

"Bu sembolü görürsen," Paulina yüzüne dokundu. Sivri, dağ zirvesine benzeyen şekli işaret etti. "O kişinin ateş büyücüsü olduğunu anlarsın."

"Ben senin için ölüm büyücüsü derdim." İşkence yapmayı iyi biliyordu.

"Hayır. O sadece yeteneklerimden biri." Paulina gülümsedi. Gördüğüm en korkutucu gülümsemelerdendi. "Ölüm büyücüsü olsam bir silahşora ihtiyacımız olmazdı."

Bu da Paulina'ya gayet uyardı.

Eli'ın berberden çıkışının kokusunu on metre öteden aldım. "Iyyy," dedim kendime engel olamadan. Gezintiye çıkan otel müşterisi o sade kadın bile başını çevirip baktı ve fazla gülmemeye çalıştı.

Paulina yüzünü ekşitti. "Genelev gibi kokuyor," dedi.

Biz yaklaşırken, özellikle de öğürüyormuş gibi yapınca Eli utandı. "Ne arkadaşsınız ama!" dedi neşeyle. Berberdeki adamlara göz ucuyla baktım. Kahkahalara boğulmuşlardı. Kadın da gülümseyerek içeri girdi. Burada *cidden* yapacak çok şey yoktu.

Eli yanımızdan yürümeye başladı. Paulina ona Godley'den aldığı tişörtü gösterdi. Herkes (belki altı kişi) bize, yabancılara baktığı için hepimiz birbirimize gülümsedik. Etrafta başka kasabalıları görmek güzeldi. *Bir tehlike yok gibi*, diye düşündüm. "Bir şey öğrendin mi?" dedi Paulina.

"Çok şey öğrendim," diye cevapladı Eli. "Hank Murphy'nin ineği kaçıp Rahibe Butter'ın bahçesindeki her şeyi nasıl yedi merak ediyorsanız tabii."

"Bizim şansımız daha azdı," dedi Paulina. "Silahşor isterse bu gece yatağa yalnız girmeyebilir, onun dışında tabii."

Omuz silktim. "Büyücülük olmadan kendi kişisel cazibemle hem de," dedim. Bir an şaşırdıktan sonra güldüler. Bir an, kendimi ekibimle birlikteymiş gibi rahat hissettim. Sadece kısa bir an.

Sonra Paulina bizi otelin karşısındaki yolda köhne bir restoranın tentesinin altına çekti. Belli ki Paulina, Godley'de tişört seçerken etraflıca düşünmüştü. "Sen hızlı olmasaydın, biz de ölümcül olmasaydık yoldaki o adamlar işimizi bitirebilirdi. Evden bu kadar uzakta, böyle üç beş hödük yüzünden *ölemeyiz*. Kutsal babamız bizi bir göreve gönderdi."

Paulina, ikisinin öldürülemeyeceğini kastetmiyordu. Eli ve onun gibi iki güçlü büyücünün görevlerini tamamlamadan ölme lükslerinin olmadığını söylüyordu.

"Beni dinle Paulina," dedim. "Bunun için tek gereken bir çatının tepesinde, elinde tüfek olan bir hödük. Tıpkı şunun gibi. O zaman lanet göreviniz toz olur."

"Cidden mi?" dedi Eli komik bir şey söylemişim gibi gülümseyerek. Bir şey fark etmemişiz gibi davranmamızı istiyordu. İyi fikirdi.

"Cidden," dedim ben de gülümseyerek. Onun hafif şaşkınlığını görmezden geldim. "Şu an tente yüzünden bizi net göremiyor, o yüzden ateş etmeyecek. Mil Flores normalde de çatıda bir nöbetçi tutuyor mu bilmem. Belki de aynı işin parçaları. Tatar Josip. Yoldaki pusu. Gayet mantıklı."

"Onu öldürebilir misin? Sonra arabaya atlayıp gideriz?" Paulina gülümseyemiyordu ama en azından çok gergin görünmüyordu. "Silah konusunda o kadar iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim. Ama öyle yaparsam tüfeklerimi bırakmam gerekir," dedim. Odadaydılar çünkü. "Bırakmak istemiyorum."

"Araba anahtarı yanında mı?" dedi Paulina, Eli'a.

"Tabii." Arkadaşça gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Ama vücutları geriliyordu. *Grigori*'lerin ne tarafa atlayacağını bile görebiliyordum. "Beni dinleyin," dedim, Eli'ı dirseğinden tutarak. "Ya arabayı kullanılmaz hale getirdilerse? Arabaya atlarsak ve bir yere gidemezsek, *bir şeyin suçlusuyuz* diye ilan etmiş oluruz. Arabaya doluşunca vurulmamız da daha kolay olur."

"Lastikler iyi görünüyor," dedi Eli yandan bakarak.

"Altından bir şey damlamıyor mu?"

Araba itaatkâr bir at gibi otel verandasının önüne park edilmişti. Altına işeyen bir at. Altında koyu renk bir gölcük vardı.

"Lanet olsun!" dedi Eli normal bir sesle.

"Tanrım!" Sade kadın otele giderken yine yanımızdan geçti.

Kadın her yerdeydi. Sokakta durdu, tentenin altında bekleşen bize baktı. "Arabanıza ne oldu?"

"Henüz bilmiyoruz," dedim ters ters. Kadın başını salladı. Biz kıpırdamayınca sade kadın, "Bakmayacak mısınız?" dedi.

Evet, sonraki adımımız buydu. Sonsuza kadar bu tentenin altında kalamazdık.

Paulina restoran kapısına doğru başını sallayarak "Turta alsak mı diye düşünüyorduk da," dedi.

"Ah! Jim'inkiler kadar güzel değildir." Sade kadın bize şüpheyle baktıktan sonra karşıya geçti ve otele yürüdü.

Sağ elim silahımdaydı. Bunu yaparken çok belli etmediğimi umuyordum. Tenim bir yerlerdeki büyüye tepki olarak seğiriyordu. Belki de iki *grigori* çok tedirgin olduklarından etrafa güçlerini saçıyorlardı, kim bilir.

Daha fazla tentenin altında kalamayacağımızı fark edip "Yolun karşısına geçmemiz gerekiyor," dedim. İki silahımı da çektim. Bir şey olmak üzereydi. Benlik bir şey.

Eli ve Paulina bana baktı. Resmen ne yapmalarını söylememi bekliyorlardı. Bunun açık bir çarpışma olmasını istemiyordum. Sabah öldürülmeden buradan defolup gitmek istiyordum. Ya da kimseyi öldürmeden.

Silahlarım yanımda, yerde, başım arabaya dönük tentenin altından çıktım. Ama gözlerim havadaydı.

Adam hâlâ yolun tam karşısındaki çatıdaydı. Şimdi ayağa kalktı.

Ama *grigori*'lerin sokağa çıkmasını bekleyecekti. Adam yanımdakilerle konuştuğumu görebilsin diye başımı hafifçe çevirdim. "Gelin hadi!" dedim neşeyle ve yüksek sesle. "Gidip şu tatlıya bakalım." Bir an tereddüt ettikten sonra sokağa indiler.

Adam tüfeğini omzuna kaldırdı. Şapkasının siperinin altındaki esmer yüzünü görebiliyordum. Odaklanmış ve gergindi. Ama çömeldim. Tabancalarım daha hızlı çıktı ve adamı göğsünden vurdum. Çatının etrafını saran alçak korkuluğun üzerinden düştü (fazla dramatik bir şekilde), korkunç bir şekilde teneke tenteye

çarpıp en son pat diye yola yuvarlandı. Tüfeği de onun yanında yere çarptı.

O sesi bir kez duydunuz mu bir daha unutamazdınız.

Adam tozun içinde sere serpe yatarken bir an çıt çıkmadı. Paulina ve Eli cesede gözlerini dikip bakarken ben silahım havada, çatıların tepesine baktım. Başka kimse yoktu.

Birkaç saniye sonra insanlar çekirge sürüsü gibi dükkânlardan çıkıp gelmeye başladı. Daha önce neredeydi bunlar?

Ben onu vurduğumda parmağı tetiğe basmıştı. Benimkilere baktım. İyiydiler, sadece şaşkınlardı. Adam en azından ikisinden birini vuramamıştı. Acaba kurşun nereye gitmişti? Etrafıma hızlıca bakınca bir yeri kanayan kimseyi görmedim.

Bir sürü bağırış oldu ama ben elleri incelemekle meşguldüm. Çabuk hareket etmeliydik.

Altında böyle bir göl varken arabanın çalışacağından şüpheliydim. *Grigori*'lere dediğim gibi çantalarımızı bırakmak büyük kayıp olurdu. Bütün silahlara ihtiyacım vardı. Hem *grigori*'lerin çantasında temiz çamaşırların altında kim bilir neler vardı?

Otel sahibi hemen verandaya koştu. Jim Comstock, "Kapayın çenenizi!" diye bağırdı. Herkes ânında sustu. Burada bir başkan varsa o kesin Jim'di.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Jim.

Galiba bize soruyordu. Paulina ve Eli'a bakmadım. Bir yerlerinin kanamadığını görmüştüm. Kimsenin onlara nişan almadığına emin olmakla meşguldüm.

Silahları gerekirse tekrar kullanabileceğimi göstermek için, "Şu anda gerçekten gerginim," dedim. "Ama vurulmadım."

"Siz ikiniz?" diye sordu Paulina ve Eli'a.

"Biraz saçım gitti," dedi Eli sakince. "O kurşun çok yakından sıyırdı. Ama daha çok saçım var." Sesi biraz keyifli bile sayılabilirdi.

Kurşunun ne kadar yakından geçtiğini duyunca Paulina'nın iyice gerildiğini hissettim. Evet, elleri seğiriyordu. Kendi yeteneğini ortaya çıkarmaya hazırdı.

Kalabalığı taramaya devam ediyordum. Ama ben de iyice gerilmiştim. Dikkatimi daha uzun süre koruyamayacağımı hissettim. Etrafımızı sararlarsa...

"Kim bu?" diye sordu Jim, cesedin etrafını saran kalabalığa. Gerçekten biliyorsa iyi bir oyuncu demekti.

"Yabancı biri Jim," dedi parlak gözlü, saçı başı dağılmış Manda. Tüm bu olanlar onu eğlendiriyordu. Cesedin üstüne eğildi. Midesi sağlamdı demek. "Onu daha önce hiç görmedim."

Kabalağını içinde bir uğultu oldu; şaşkınlık.

"Dövmeleri var. Bayanınki kadar değil ama," dedi Manda.

Nefeslerin tutulduğunu duyabilirdiniz. Bir filmden daha iyiydi.

Paulina, "Bakayım," dedi. Bir daha tekrarlamasına gerek kalmadı. Paulina'yla ceset arasındaki herkes ânında çekilip yolu açtı.

Adamın altındaki tozlar kanla ıslanıyordu. Adam yere sırtüstü düşmüştü, yani yara çıkış noktasından kanıyordu. Paulina gözlerini kısıp adama dikkatlice baktı.

"Silahşor," dedi Paulina. Sanki onun bekçi köpeğiydim de beni ayağına çağırıyordu. Zaten ben de ısırmaya ve bağırmaya yer arıyordum. Cesedin yanına gittim. Paulina'nın beyaz, kemikli parmakları ölü *grigori*'nin gömleğinin düğmelerini açıyordu. *Ne bekliyorsun* der gibi bana baktı.

Cesedin üstünü çıkarmasına yardım etmemi bekliyordu.

Paulina'ya göre tozdan bir farkım yoktu, bunu anlıyordum. Ayrıca bana şimdiye kadar bir işten aldığım en yüksek parayı ödüyordu. Ama bana şunu yap, bunu yap diye emir verişleri -ateş etmem haricinde- iyice sinirime dokunmaya başlamıştı. Bunu ona söylememi iki şey engelledi. İnsanların içinde ağız dalaşına girmemiz iyi bir fikir değildi. Ve onun yeteneklerine saygı duyuyordum. Ayrıca Paulina'yla iyi geçinmek akıllıcaydı. Tabii bu mümkünse.

O, adamın diğer tarafına çömeldi. Ben de dövmeleri görebilsin diye gömleği açtım. Semboller adamın göğsünün büyük bölümünü kaplıyordu. Çok fazla değildi. Ama dövmelere bakınca adamla ilgili birkaç şey öğrendim.

Kalabalıktan ah vah sesleri yükseliyordu. Arka fondaki hoş sesler...

Paulina, yanımızda dikilen Eli'a baktı. Onun için oradaki tek kişinin Eli olduğunu görebilirdiniz. Sonra ikisi adamın tenine baktılar. "Büyücü değil," dedi Paulina, Eli'a. Sanki orada işimizi öğrenmemeleri gereken otuz kırk kişi dikilmiş, bizi dinlemiyormuş gibi. "Bunların neredeyse hepsi niteliksiz dövme. Ama biri bir koruma sembolü. Bir lonca yapmış."

"Öyleyse onu vurduğum için şanslıyız," dedim.

Düşünceli düşünceli bana baktı. Bir kez daha onun dikkatini çekmiş olmaktan hoşlanmamıştım. "Evet," dedi. "Şanslıyız."

Onun kulağına yaklaştım. "Belki bu konuşmayı sonraya saklasak iyi olur. Cesede kendimiz baktıktan sonra."

Paulina gözlerimin içine baktı. Başını salladı.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Jim Comstock arkamdan.

"Hayır," dedi Eli. "Onu daha önce hiç görmedim." Paulina ve ben de başlarımızı salladık.

Kasabalıların arasında yine mırıldanmalar duyuldu.

"Size öylesine nişan almadı ya?" dedi Manda. Söylediği gayet mantıklıydı.

Paulina, ölü adamın izlerinden kurtulmak istercesine ellerini pantolonuna sildi. Bir hayvan gibi hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Eli yardım etmek için bana elini uzattı. Paulina oradayken onun eline dokunmayacak kadar aklım başımdaydı. Ben de ayağa kalktım ama Paulina kadar rahat değildim. Sanki eklemlerini yağlamış gibiydi.

"Burada bir şerif var mı?" diye sordu Paulina, otel sahibine.

Küçük kalabalık içinde gülüşmeler oldu. "Yok," dedi Jim. "Başımızda bir şerif yokken de yeterince derdimiz var."

"Öyleyse cesede ne yapacağımız fark etmez," dedim Jim'e. "Onu öldürdüğüm için bana kızgın değilsiniz anladığım kadarıyla."

"Bizden birini vurmuyordu," dedi Jim. Bir sürü kafa sallandı.

Bunu çözmek bizim sorunumuzdu, Mil Flores sakinleri buna katılıyordu. Nasıl çözeceğimizse benim sorunumdu.

"Cesedi nereye götürebiliriz?" diye etrafına bakındı Paulina. Sanki karşısına bir cenaze evi çıkacaktı. "Ona yakından bakmam gerek."

Bu plan Mil Flores insanlarında iyi bir izlenim bırakmadı. Elbette Paulina fark etmedi, fark etse de umurunda olmazdı.

Sade kadın bize yaklaştı. Adamın tüfeğini almış, ölü bir hayvan gibi kendinden uzak tutuyordu. Çiçek desenli elbisesi neredeyse bileklerine kadar geliyordu. Başına beyaz kurdeleli, geniş siperli bir hasır şapka takmıştı. Kurdelesi, pembe beyaz elbisesi dışında gördüğüm en silik kadındı. Her şeyi ortalamaydı. Görünüşü, bedeni, rengi, yaşı. "Arkada bir yük arabam var," dedi. "Bu adamı incelemek istiyorsanız oraya götürebilirsiniz. Bu iyi insanların gözünün önünden, yerden kalkmış olur."

"Teşekkürler," dedi Eli. "Ben Eli Savarov. Bu da ortağım Paulina Coopersmith. Silahşor da Lizbeth Rose."

"Belinda Trotter," dedi kadın ama sesi, birkaç hayret nidasıyla bastırılmıştı.

"Sen *Silahşor Rose* musun?" dedi Manda, sesi her hecede yükselerek. Yol arkadaşlarım gözlerini ona dikti. Sonra bana.

Konuşmanın kesilmesini umarak başımı salladım. Ama elbette kesilmedi.

"Seni duymuştum," dedi Jim Comstock yavaşça.

"Şey doğru mu..." Manda beni felakete sürüklüyordu.

"Hayatımla ilgili konuşmayı sevmiyorum," dedim dönüp kızın gözlerinin içine bakarak. Bu konuşmanın gidişatını sevmediğimi anlamalıydı.

Neyse ki sustu. "Tabii," dedi. "Seni ilgilendirir."

"Şu araba nerede Bayan Trotter?" Konuyu bir an önce değiştirmek istiyordum.

"Şu sokağı dönünce sağda," dedi Bayan Trotter. "Atlar ahırda. Ama araba boş duruyor."

Eli, ölü adamın ayaklarına geçti. Paulina da başına doğru yöneldi. Ama bir adam (kollarına ve omuzlarına bakılırsa demirciydi) onun önüne geçip görevi üstlendi. Paulina sevinmiş ve minnettar görünmeye çalışsa da suratı tuzlu limon yemiş gibiydi.

Paulina kendi cesetlerini kendi taşımayı seviyordu demek.

Ben de arkalarından giderken en iyi yaptığım işi yapıp etrafı kolaçan ediyordum. Cephanemi kontrol etmiştim tabii. Çatılar boştu. Kaldırımlar temizdi. Manda bile bana son kez özlemle baktıktan sonra gitmişti.

Dar sokak, otelle genelevin arasındaydı. Silah sesine uyanan fahişeler camlara çıkmıştı. Onların günlük mesaisi için saat hâlâ erkendi. Baharın bu son günlerinde güneş yedi buçuk gibi batıyordu. Durup aşağıyı seyretmek için vakitleri de istekleri de vardı. Üç kadın ve bir genç adam vardı. Mil Flores büyüklüğünde bir yer için yeteceğini düşündüğümden iki kişi fazla. Onlar bizi izlerken Eli ve demirci, adamı otelin arkasına doğru taşıdı. Buradaki açık alanda birkaç ahşap sandalye, bir masa ve Bayan Trotter'ın boş yük arabası duruyordu.

İki adam, cesedi arabanın açık kasasına taşıdılar. Ölü adamın başı arka taraftaydı. Gömleği daha da açılmıştı. Ölülerin böyle kıpırtısız olması bana hep ilginç geliyordu. Daha on dakika önce bu adam hareket ediyordu, nefes alıyor, düşünüyor, istek duyuyor, bizi öldürmek için elinden geleni yapıyordu. Şimdi onun için hiçbir şeyin önemi yoktu. Kalabalığa bir kez daha baktım. Yolumuza çıkma gibi bir niyetleri ya da gizledikleri bir silahları var mı diye emin olmak istedim. Ama Mil Flores halkı olaya doymuştu. Herkes yoluna gidiyordu.

Fahişeler düşmanlık edip, ki öyle bir işaret yoktu, demirci delirmedikçe şu anda güvendeydik. Otelin arka pencerelerine bakınca daha önce yemek salonunda yemek yiyen adamı gördüm. Adam onu gördüğümü fark edince kaşlarını çatıp hemen kafasını çevirdi. Onun kim olduğunu öğrenmek için kafamda not aldım.

Paulina, Bayan Trotter'ın bizi arabaya götürdükten sonra ya-

nımızdan ayrılmasını bekliyordu ama öyle bir şey olmadı. Bize arabasını verince giriş bileti kazanmış sayılıyordu anlaşılan. Kadın dikilmiş, olacakları bekliyordu. Onun o aptal, çiçekli elbisesi de onu konuyla daha da alakasız kılıyordu. Özellikle de adamın tüfeği hâlâ elindeyken. Ki o da artık benimdi.

"Bana ihtiyacınız var mı?" dedi demirci, Eli'a. Eli, adama teşekkür edip biraz para verdi. Adam bizi ölü adamla baş başa bıraktığına sevinerek işine döndü.

Paulina, Bayan Trotter'a baktı. Kadının, demirciyi örnek almasını umuyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Bayan Trotter, Paulina'ya boş boş baktı.

Arabanın kasası benim için yüksekti. O nedenle Paulina yapmamı istemeden yüksek bir taşa çıkıp kasaya atladım ve adamın gömleğini çözme işini sürdürdüm. Kemerini de açıp belinden çıkardım. İyi bir deri parçasıydı, zarar da görmemişti. Onu kıvırıp kenara koydum. Göz ucuyla Eli'ın şaşkın bakışlarını fark ettim.

Paulina cesedin botlarını çıkardı. Buna şaşırmamıştım. Onları almak için taştan aşağı atladım ve botları sonra incelemek üzere kemerin yanına koydum. Paulina pantolonun paçasını tutunca Meraklı Bayan Trotter'ın da diğerini tutup tutmayacağını bekledim çünkü tam orada duruyordu. Ama kadın bir şey yapmadan aynı meraklı ifadesiyle dikilmeye devam etti.

O yüzden onu da ben yaptım.

Daha önce hiç bir ölünün pantolonunu çıkarmamıştım. Hoş değildi.

Sonra Paulina hoşuma giden bir şey yaptı. Yelek ceplerinden birine uzanıp biraz kuru ot çıkardı. Onları cesedin üstüne serpti ve anlayamadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Sonra koku yok oldu. Çok faydalı bir büyüydü. Onu ben de öğrenebilir miydim acaba? Ama beceremezdim herhalde.

Daha da güzelleşen havanın tadını çıkararak ölü adamın ceplerini yokladım. "Adı Marcial Montes," dedim.

Grigori'ler kafalarını salladı. Bildikleri bir ad değildi. Bayan Trotter gözlerini kırpmıyordu.

Paulina arabanın bir tarafına yaslanıp Montes'in dövmelerini daha yakından inceledi. Eli da diğer tarafta duruyordu. Bir şeyler mırıldanıp (Rusça sanırım) birbirlerine bir şeyler gösteriyorlardı. Pencereden sarkan fahişeler büyülenmiş gibi izliyorlardı. Genç adam verandaya çıkıp kimse bakmazken beni çağırdı. Etrafıma bakınıp onun yanına gittim. On yedi yaşında var yoktu. Zayıf, sarışın bir gençti. Epey şirindi, daha işlek bir yerde çalışmamasına şaşırdım.

Kafamda iyileşen yaraya dikkatlice baktıktan sonra, "Andy," dedi.

"Lizbeth Rose."

"Meşhur Lizbeth Rose mu? Şeyi vuran..."

"Yerin kulağı var," diye uyardım.

"Tamammm. Eee, *grigori*'ler ne iş?"

Omuz silktim. "Ölü adam bizi öldürmeye kalktı. Dövmelerine bakıyorlar. Onlar için bir şeyler ifade ediyormuş. Paulina'nın yüzüne bakarsan anlarsın."

"Suratı sirke satıyor," dedi Andy, Paulina'ya baktıktan sonra. Sanırım mesleği nedeniyle insan sarrafı olmuştu.

"Ölü adamı daha önce gördün mü?" diye sordum. "Adı Montes."

Andy başını iki yana salladı. "Şu arabanın sahibi olan kadın," dedi. "İki gündür Mil Flores'te. "Arabayla bir şey getirmedi. Bir şey mi alıp götürecek, onu da kimse bilmiyor. Boş yere onunla gelmemiştir herhalde. Neden ki?"

Bu iyi bir bilgiydi. "Zaman ayırıp bana söylediğin için teşekkürler," dedim kibarca. "İzin ver yardımın için sana bir şeyler vereyim." Andy'ye, Eli'ın masraflar için bana verdiği Kutsal Rus paralarından uzattım. Oğlan mutlu bir gülümsemeyle parayı cebine attı.

Paulina bize baktıktan sonra kafasını yine ifadesizce cesede çevirdi.

"Bu gece gelecek," dedi Andy.

"Yok canım!" dedim şaşkınlıkla. "Senin için mi bayanlar için mi?"

"Benim için," dedi aynı emin ses tonuyla. "Patron kendisiymiş gibi davranacak ama ben patron olduğumu gösterince de hoşuna gidecek."

Şey, uzman oydu. Ama ceset soyan küçük grubumun yanına dönmeden önce, "Andy, kendine dikkat et. O bir katil ve bazı korkutucu şeyler yapabiliyor," dedim.

Andy bana bakıp gülümsedi. "Peki," dedi. "Bunu diyene bak. Gelmek istersen seni görmek beni mutlu eder."

Mil Flores'te bayağı popülerdim anlaşılan. Belki de bütün bunlar bitince buraya taşınmalıydım. Gülerek ona veda ettim.

İki *grigori* geri çekildiği için adama ben de yakından bakmak istedim. Önceden fark ettiğim şeyden emin olmak istiyordum. Montes'in dövmeleri vardı ama göğsündekiler aynı elden çıkmamıştı. Onlar renkli dövmelerdi ve hayvan figürlerinden oluşuyordu. Mavi olan, *grigori* dövmesine benzeyen bir semboldü ve Paulina onu zaten çözmüştü.

"Eli, Paulina. Şuna bakın. Lobo Gris," dedim göğsünün ortasında hırlayan köpek başına işaret ederek. Alçak sesle yaptıkları konuşmayı bölüp yanıma geldiler. Trotter denen kadın hâlâ merakla izliyordu. Onlara bunu göstermeliydim. Görmezden gelinmeyecek bir şeydi.

Paulina bana artık tanımaya başladığım o bakışı fırlattı. Köpek dile geldi bakışı. Hayretle karışık sinirli bakış. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bu Kutsal Rus İmparatorluğu *grigori*'lerinin bir halt bildiği yoktu. "Lobo Gris. Gri Kurt. Gri kurtların yaşadığı Meksika'da bir suç örgütü. Marcial Montes onun üyesiymiş."

"Gri kurtlar, Kanada'daki kurtlardan farklı mı?" Eli bana gerçek bir merakla baktı.

"Daha küçükler. Ama ebatları onları daha az tehlikeli yapmıyor. Çünkü büyük sürüler halinde avlanıyorlar. Örgütün adını bu yüzden böyle koymuşlar."

Eli söylediğim şeye konsantre olmalıydı çünkü önemliydi. Ama bakışları kafamdaki yaraya kaydı. Büzüşen yara dikkatini mi dağıtmıştı? İyileşiyordu ama güzel görünmüyordu tabii.

Bayan Trotter, "Ben onları duymuştum," dedi. Biraz sonra Paulina'yla konuşmaya daldı. Paulina onu gitmesi için çaktırmadan ikna etmeye çalışıyordu. Birkaç dakika konuşmaya dalmış gibiydiler.

"Trotter'a yük arabasıyla ne yaptığını sor," dedim sessizce.

"Onunla yük taşımıştır," dedi Eli çok bariz bir şeyi kaçırıyormuşum gibi.

"Hayır, taşımadı," dedim. "Fahişelerden biri boş geldiğini söyledi." Dikkatini çekmemek için başımı kaldırmadım. İster inansın ister inanmasın.

Onun yanından uzaklaşıp Marcial Montes'e döndüm. Örgüt dövmesi dışında bir iki şey daha tespit etmiştim. Söylediğim şeyi yapmak yerine yanımda duran Eli'a, "Bu onun *nagual*'ı," dedim dışına dokunarak.

"O nedir?"

Bir *grigori*'nin bunu bileceğini düşünürdüm. "Eski dilde *ruh hayvanı*. İspanyolca *zopilote*. Bu akbaba demek."

"Ruh hayvanı ona özel bir yetenek veriyor mu? Koruma gibi?"

"Ona inanıyor olabilir." Yanılmıştı. "Her hayvan ne anlama gelir bilmiyorum. *El chamán* sana söyler. Doğum tarihini kullanarak ruh hayvanını bulur. Ucuz değildir." Benim işimi yapıyorsanız insanlar korumayla ilgili çok konuşur.

"Peki bu, Marcial Montes hakkında bize ne söylüyor?" Eli cevabı gerçekten öğrenmek istiyor gibiydi.

"Kiralık katildi. Biri onun örgütüne başvurup cinayet için adam istedi. Patron da iş için Montes'i seçti. Gördün mü? Ölüm sembolü var." Sol omzundaki kurukafaya dokundum. "Yani öldürmek onun için sorun değildi. Daha önce yapmıştı. Ve bunu yaparak epey para kazandı. Dövmeleri, giysileri, tüfeği pahalı. İyi durumdaydı." Büyükbabamınkinden daha yeni bir Winchester olan tüfeğe baktım. Küçük koleksiyonumda ona sahip olduğum için memnundum.

"Sen daha iyisin."

"Şimdilik," dedim. "Belki de öğleden sonraki haydutları Montes tutmuştur. Onlar bizi durduramazsa devreye kendisi girecekti."

"Sence kimi öldürmeye çalışıyordu?" diye sordu Eli.

"Seni ve Paulina'yı," dedim soru çok aptalca değilmiş gibi. "Kurşun seni son anda sıyırdı."

"Çünkü ben seni öldürmeye çalıştığına yemin edebilirim," dedi Eli sakin ve sıradan bir şekilde. Ensemden aşağı bir ter süzüldü. "Bence açısı dağılsın diye onu bilerek o şekilde vurdun."

Öyle yapmıştım. Ama o şekilde bakmamıştım.

"Beni neden hedef alsın ki? Sizin korumasız kalmanızı istiyorsa o başka," dedim içimdeki o tuhaf histen kurtulmaya çalışarak. "Arabanın tamiri konusunda ne yapacaksın? Karanlık oluyor."

Uzaklaşmadan önce ona düşünecek yeni bir şey vermeliydim. Tehlikeli sulara gelmiştik. Eli haklıysa biri, *grigori*'lerin görevini ve benim hakkımdaki her şeyi biliyor demekti. Ve eğer öyleyse *grigori*'lere her şeyi anlatmam gerekirdi. O konuşmayı yapmak istemediğime emindim.

Eli dediğime gelip kasabadaki tek tamircinin dükkânına doğru yol aldı. Karanlık olmadan adamla konuşmayı umuyordu. Paulina ve Bayan Trotter da konuşmaya devam ediyordu ama Paulina sabırsızlanmıştı. Tüfeği alıp otele girdim.

Jim Comstock lobiyi süpürüyordu. Beni görünce durdu.

"Nişancılığın iyiymiş," dedi selam verircesine.

"İşim bu. Belinda Trotter'ın neden burada olduğunu biliyor musunuz?"

Sormama şaşırmamıştı. "Kliniği için medikal malzeme almaya Juárez'e gittiğini söyledi." Yolculuk için inandırıcı bir nedendi. İlaçlar Meksika'da daha ucuzdu. Diğer büyük ilaç üreticileri Kanada ve İngiltere'deydi, orası da uzaktı. Çıkaracağı masrafa değmezdi. Elbette bu ilaçlar daha zayıftı.

"Neredeymiş? Kliğini?"

"Texoma'da, buradan kuzeyde," dedi Jim. Gülümsüyordu. Texoma'daki her şey buradan kuzeydeydi çünkü.

"Ama oyalandı," dedim.

"Katırlarının yorulduğunu, dinlenmeleri gerektiğini söyledi." Jim de benim gibi inanmamıştı. "Hepiniz gece kalacak mısınız, yoksa arkadaşların korktu mu?"

"Onlara bağlı," dedim. "Ben sadece işçiyim. Herhalde yatmadan önce bana söylerler."

Jim başını sallayıp süpürmeye devam etti. Lobi temizdi. Galiba sorum var mı diye gelmemi beklemişti.

Kapıdan dışarı bakınca Eli'la tamirci olduğunu düşündüğüm esmer bir adam, Celebrity Tourer'ın yanında dikiliyordu. Esmer adamın pantolonundaki tozlara bakılırsa arabanın altını kontrol etmişti. Eli, tamircinin söylediklerinden hoşnut görünüyordu. Adam ya tamir için gereken parçanın elinde olduğunu söylemişti ya da arabada çok sorun yoktu.

Karanlık çöktü. *Grigori*'lerle Bayan Trotter gelip salonda oturan yalnız adama katıldılar. Bazı ışıklar açıktı. Elektrik Mil Flores'te beklediğimden daha tutarlıydı. Mil Flores'le ilgili bazı şeyler insanın beklediği gibi çıkmıyordu. Her şeyi satan dükkânlar. Berberlerin ve fahişelerin sayısı. Büyük bir otelin varlığı. Salonda bir köşedeki koltuğumda otururken bunu düşündüm.

Ben konuşma değil dinleme taraftarıydım. Zaten bu dört yeni arkadaş, yedi sekiz kişiye yetecek kadar havadan sudan konuşuyorlardı.

Bayan Trotter tıbbi malzemelerini aldığı Juárez'deki hastaneden, kendi kliniğinden bahsetti. Gerçi kliniğin yerini hiç söylemedi.

Bay Parsons, yalnız adam, numune çantasındaki eşyaları anlatıyordu: İğne, iplik, yüksük, kalıplar, makas, pudra, parfüm, güzel mektup kâğıtları... Paulina'yı etkilemek için uğraşıyordu ama çok geçmeden Paulina benden bile çok sıkılmış görünmeye başladı. Bay Parsons, Paulina'yı yüksüğe ihtiyaç duyacak bir kadın olarak gördüyse iyi bir satışçı olmadığını düşünebilirdiniz.

Belinda Trotter, Bay Parsons'ın mallarını önceden gördüğünü söyledi. Bir an kadının şaka yaptığını sandım. Komik değildi gerçi. Ama Belinda bize bir giysi patronu ve bir makas satın aldığını anlattı. Aldıkları için heyecanlanmam gerekiyormuş gibi bana bakıp gülümsedi. Ona boş boş baktım. Akıllıca davranıp kafasını çevirdi.

Ama çok geçmeden Bayan Trotter yine konuşmaya girdi, planlarımızı sordu. Mil Flores'ten ne zaman ayrılacağımızı öğrenmeye çalışıyordu. Ne Paulina ne de Eli ona kesin tarih vermedi. Kadını savuşturma şekillerine hayran kaldım doğrusu. İki *grigori* bazı konularda çok akıllı ve korkutucuydu.

Bazı konularda ise çok aptal.

Şimdiye kadar onları iyi idare etmiştim. Ama benim de kendi görevim vardı. *Grigori*'lerin benimle ilgili istediğimden fazla şey öğrenmeleri tek bir büyük hataya bakardı. Manda'nın en meşhur işimi anlatmasına mesela. İşverenlerimle ince bir ipin üzerinde yürüyordum. Bu sabah Eli'ın, adamın vücudundaki kanı boşaltmasını asla unutmayacaktım. Paulina'nın o kadını sorguya çekişini de.

Hayatımda geçirdiğim en uzun bir saatin sonunda Eli ve Paulina gece otelde kalmamıza karar verdi. Beklediğim gibi, ertesi gün ne yapacağımıza ya da Marcial Montes'in cesedine ne yapmak istediklerine dair bana bir şey söylemediler. Odamızda yalnız kaldığımızda bile Paulina'nın ağzını bıçak açmadı. Ben de bir şey soramayacak kadar gergindim.

Genelde kafamı yastığa koyar koymaz uyurdum ama bu gece Lobo Gris ve akbaba *nagual*'ını düşünüp bir süre uyanık kaldım. Gevşedim ve yavaş nefes almaya başladım. Çabuk dalamadığım nadir gecelerde bu işe yarardı.

Oda arkadaşım derin uykuda olduğuma inanmış olmalıydı. Kalkıp bir gölge kadar sessizce odadan çıktı. Üç dakika kadar sonra genelevin arka kapısı açıldı ve biri ona hoş geldin dedi. Sesi Andy'ninkine benziyordu.

Haklıydı, diye düşündüm. Ve nedense Andy'nin Paulina'yı böyle kolayca çözmüş olması, uykuya dalmamı kolaylaştırdı.

Paulina'nın odaya döndüğünü duymadım ama sabah kalkıp duş aldığımda odadaydı. Ben giyinip çıkarken yerinden kıpırdamadı. Biraz dinlenmiş olduğunu ve gecenin onu biraz rahatlattığını umdum. Ya da ne bileyim, birkaç saniye de olsa mutlu olmuştur umarım.

İlginçtir ki acıkmıştım. Kahvaltının hazır olduğunu haber veren kokular keyfimi yerine getirdi. Jim, birlikte oturan Bay Parsons'la Bayan Trotter'a servis yapmıştı. İki misafir beni de masalarına davet etti ama "Rahatınızı bozmayın. Hiç sabah insanı değilimdir," diyerek başka masaya geçtim.

Bu düpedüz yalandı. Halbuki gayet sabah insanıydım. Ama dün gece onları o kadar dinlemiştim ki uzun süre bana yeterdi. Biraz yumurta, pastırma ve krep yedim. Jim Comstock'un esas amacını ya da Mil Flores'te ne yaptığını bilmiyordum ama adam cidden harika bir aşçıydı. Annemle bile yarışırdı.

Birkaç dakika sonra Paulina ve Eli birlikte aşağı indiler. Neyse ki Paulina çok gevşemiş görünüyordu. Yanıma oturdular. Jim hemen onlara tabak ve kahve getirdi. İkisi de sessizdi. Bu sevincim uzun sürmeyecekti.

"Cesede ne olacak?" diye sordu Paulina birdenbire.

"Sana da günaydın," dedim.

Duymazdan geldi. "Dün gece otel sahibinden eski bir çarşaf istedim. Montes'in üstünü örttüm."

Demek Montes'in bedeni hâlâ arka bahçede, Bayan Trotter'ın arabasındaydı. Bayan Trotter'ın onun kaldırılmasını istememesi ilginçti. "Mil Flores'te mezar kazıcılara para ödendiğini sanmıyorum," dedim. "Kimse de o işi bedava yapmaz. Onu çölün ortasına atarlar."

İki *grigori* bana dik dik baktı. Dehşete düştüklerini söylemem. Bu ikisini dehşete düşürmek için çok şey yapmanız gerekirdi. Ama kesinlikle şaşırmışlardı.

"Ne?" dedim. "Bize pusu kuranların ölüleri orada kaldı. Onları gömelim demediniz ya." Söylediğim mantıklıydı. Gerçi bunu fısıltıyla söylemek zorunda kalmıştım ama olsun. "Aslında arabadaki ceset bizim yüzümüzden orada olduğu için bu işi bizim halletmemiz gerekir."

İkisi de, özellikle Eli mantıklı bir yanıt bulmaya çabalıyordu. Sanki bir mucize olsa da Montes'in bedeni bir başkası tarafından gömülse diye bekliyorlardı. Ama ikisi de söyleyecek bir şey bulamadı.

"Bir dakika," dedim ve bacaklarımı banktan kurtardım. Koridorun arkasındaki kapıya gidip açtım ve dışarı baktım. Andy genelevin arkasındaki bir tulumbadan su çekiyordu. Birbirimize el salladık. Yemek odasına döndüm.

"Gitmiş," dedim.

"Ne?" Paulina'nın sesi yüksek çıkmıştı.

"Adam gitmiş. Gece gelip onu almışlar."

"Lobo Gris mi?"

Demek dikkatli dinlemişti. "Evet, herhalde onlardır. Kalkıp kendi kendine yürüyemeyeceğine göre."

"Yani..." Eli düşünürken durdu. "Yani, biri örgüt üyelerinden birinin burada öldüğünü onlara söyledi."

Başımı sallayıp biraz daha krep yedim. "Evet."

"Kalabalıktan birileri olabilir," diye mırıldandı Paulina. "Örgütün bir başka üyesi."

"Onu işe alan kişi de olabilir," dedi Eli.

"O da olabilir. Dün gece tamirciyle konuştun mu?" Hepimiz kısık sesle konuşuyorduk ama konuyu değiştirmenin vakti gelmişti. Montes'in öldüğünü örgüte kim haber verdi bilemezdik ve şu anda belki de bilmesek daha iyiydi. "Araba ne durumda?"

"Tamirci sadece bir kapağın gevşediğini söyledi. Yağını değiştirdi, kapağı sıkıştırdı," dedi Eli. "Bu sabah gelip emin olmak için tekrar bakacaktı. Yemeğim biter bitmez onunla konuşmaya gideyim."

Başımı salladım. İyi bir tedbir.

"Araba ön tarafta duruyordu. Altına birinin girdiğini nasıl kimse fark etmedi?" dedi Eli.

"Hepsi işin içinde," diye fısıldadı Paulina. "Araba önde, onu bozmaya çalışan kişiyi herkes görebilirdi."

Mil Flores'teki herkesin bir suç örgütünde olduğuna, böylesi tuhaf bir şeyi görmezden geleceğine inanmıyordum. Mümkündü ama sanmıyordum. "Birileri fark etmiştir ama karışmak istememiştir. Neden sizin tarafınızda olsunlar ki?" dedim Paulina ve Eli'ın *grigori* olduklarını saklamadıklarını düşünerek. Ben bile *grigori*'lerin iyi olmadığını düşünüyordum. Tamam, suçlu değillerdi. Belki. Ama sonuçta bana para ödedikleri için yanlarındaydım.

Paulina ve Eli ne kadar korkutucu, ölümcül olsa da Juárez'deki diğer Karkarov kardeşi bulana kadar onların yanından ayrılmamalıydım.

Konuşmamız böylece sona erdi. Yukarı çıkıp dişlerimi fırçaladıktan sonra arabanın yanına çıktım. Paulina ve Eli hâlâ kahve içmekle meşguldü. Celebrity Tourer'ın kaportası açıktı. Dün geceki esmer adam arabanın altından çıktı. Ayağa kalkıp kaportayı indirdi.

"Günaydın. Umarım iyi haberlerin vardır?" dedim.

"Günaydın silahşor. Evet, ben Desmond. Ve iyi haberlerim var."

"Bekliyorum." Tanrı şahit buna ihtiyacım vardı.

"Biraz daha yağ koyup kapağı sıkıştırmam gerekti. Piç kurusu, kapağı alıp gitseydi sorun çıkardı ama neyse ki arabanın altında, yerdeydi. Zahmet etmemiş anlaşılan. Motor da iyi görünüyor. Ona müdahale edilmemiş."

"Basitmiş o zaman. Harika. Borcumuz ne kadar?"

"Birkaç dolar yeter."

Parayı biraz fazlasıyla ona uzattım. "Giderken uğrayıp depoyu doldururuz herhalde."

"Ben yoksam karım benzini verir. Ya da çocuklardan biri."

Desmond işine sahip çıkan bir adamdı. Keşke daha çok insan onun gibi olsaydı.

Dışarıdayken genelevle otel arasında yürüdüm. Toprakta taze ayak izleri fark ettim. Dün gece burada dört adam yürümüştü. Geldiklerinde hafif, dönerken ağırlardı. Cesedi taşımışlardı.

Birazdan Eli verandaya çıktı. "Ne dedi?"

"Araba gitmeye hazır. İhtiyacımız olursa benzini var. Bence depoyu dolduralım."

"Öyleyse yola koyulalım."

"Tamam." Çantalarımı almak için yukarı çıktım.

Mil Flores'ten ayrılacağıma üzülmüyordum. Burada gardımı bir saniye bile indiremezmişim gibi geliyordu. İçimden kötü bir his, ayrılsak da bu gerginlik geçmeyecek diyordu. Tüylerimi diken diken eden sadece kasaba değil, aynı zamanda işverenlerimdi çünkü.

Segundo Mexia'ya ışınlanabilsem o an yapabilmek isterdim. Ama bir yandan da bir üvey kardeşim olabileceği düşüncesi gittikçe daha çok aklımı kurcalıyordu. Bir kardeşim olmasını ister miydim acaba? Bir kardeşim olsa kendimi nasıl hissederdim?

6. BÖLÜM

O sabahın iyi yanı, kimse bizi öldürmeye kalkmadı. Kötü yanı ise yoldu. Asfaltla kaplıydı. Daha doğrusu bir zamanlar asfaltla kaplıymış. Ama çoktandır tamir edilmemişti. Bir el arabasının içindeymişiz gibi oradan oraya savruluyorduk.

Arabayı Paulina kullanıyordu. Eli sabırsızlanınca Paulina çıkıştı. "Daha hızlı gidersem arabanın altındaki parçaları bozarız, o zaman bu siktiğimin kuş uçmaz kervan geçmez yerinde yürümek zorunda kalırız."

Durumu özetlemenin eğlenceli bir yoluydu. Daha önce bir kadının yüksek sesle bu küfrü ettiğini duymamıştım. İtiraf etmeliyim ki Tarken'dan duyduktan sonra söylemeyi ben de *düşünmüştüm*.

Eli derin bir nefes alıp "Şu anki hızımıza bakarak sence Juárez'e ne zaman varırız?" diye sordu.

Paulina'nın siniri biraz geçmiş gibiydi ama suratını ekşiterek "Ben tahmin bile edemeyeceğim," dedi.

Yalnız değildi.

Tek yapmam gereken bakmaktı ama bakacak hiçbir şey yoktu. Arazi dümdüzdü ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Yani neredeyse hiçbir şey. Bodur ağaçlar, tek tük bitkiler, bir sürü kaya, küçük

geyikler ve belki de binlerce yılan. Bu arazinin tek iyi yanı, pusu kurmak için saklanacak yer olmamasıydı. Saldırganlar gökten düşmedikçe gündüz saldırısı pek mümkün değildi. Gezegenimizde iyi arabalardan daha nadir olan tek şey uçaklardı.

Yemek yemek için durduğumuzda -Jim iyi bir para karşılığında bize bir buz kutusunda yolluk yiyecek hazırlamıştı- Paulina ve Eli haritanın üstüne eğilip karanlık olmadan ulaşabileceğimiz bir yer aradılar. Bir şey bulamadılar.

Günün geri kalanında sırayla direksiyona geçip araba kullandık. Etraf böylesine boşken araba kullanmak beni bozmuyordu. Ben direksiyondayken, Paulina ve Eli iyi araba kullanabildiğime emin olduktan sonra uyuyakaldılar. Bu yolculukta daha önce milyonlarca kez aklıma gelenler dışında düşünecek bir şeyim yoktu ve üzüntüyü kenara atmak zordu. Arkadaşlarım için hâlâ çok üzgündüm ama bunu kimseyle konuşmak istemiyordum. Hoş, kimsenin de umurunda değildi zaten. Bu benim kendi kederimdi. Onun yavaşça azalarak kabul ettiğim bir duyguya dönüştüğünü hissedebiliyordum. Çünkü ben böyle biriydim. Kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. O zamana kadar acısını hissedecektim elbette.

Karanlık çöktüğünde artık arabadan inip biraz sarsılmadan durmak istiyordum. Geceyi açıkta kamp yaparak geçirmek benim için sorun değildi, en azından sarsılmadan hareketsiz dururduk. Gün boyunca o kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra onlarla bile konuşmaya hazırdım.

Bir ateş yakıp Jim'in hazırladıklarından ısıttık. "Eviniz nasıl?" diye sordum ortaya, kim üstüne alınırsa. İkisi de bir sohbet başlatmama şaşırmıştı. Bir an ikisi de konuşmadı.

"San Diego'da, Çarımızın sarayına yakın bir yerde yaşıyorum. Lonca evimde bir odam var," dedi Paulina. Verdiği bilgiden büyük bir sır açık ediyor mu diye ölçüp biçerek konuşuyordu.

"Büyüklüğü ne?"

Boş boş baktı.

"Odanın büyüklüğü ne?"

"Dün geceki iki yatak odamızın toplamı kadar. Bir lavabosu var. Ortak tuvalet kabinleri ve duşları olan büyük banyolar var. Yemeklerimizi loncanın yemekhanesinde yiyoruz."

Kulağa çok... kurumsal geliyordu. "Kendi mobilyalarını seçebiliyor musun?"

"Mobilyalarımı seçtim, evet." Konuya ısınıyordu.

"Kendi yemeğini yapabilir misin?"

"Neredeyse sürekli yemekhanede yiyorum. Odamda çay yapabilirim. Bazen dışarı çıktığımda pastaneye gidip yemek için bir şeyler alıyorum."

"Peki ya çamaşır?"

"Bütün giysilerimi ve çarşafları lonca evimizin bodrumundaki çamaşırhaneye götürüyorum."

"Odanı kendin mi temizliyorsun?"

"Hayır, onu yapan temizlikçiler var. Hepsi büyücülerin akrabası olan kadınlar ve erkekler. Böylece biri bir şey mi çalacak ya da saçımızı almak için birinden rüşvet mi aldı gibi endişelerimiz olmuyor."

Aman ne hoş.

Sonuç olarak Paulina'nın kendi geçimi konusunda hiçbir sorumluluğu yoktu. Yaptığı işte gerçekten iyi olmasını umdum.

Ağzım doluyken Eli'a işaret edip onun sırası olduğunu söyledim. "Ben sarayda yaşıyorum," dedi.

Onun hikâyesinin Paulina'nınkine benzediğini ummuştum. Paulina'ya baktım ama başını yemeğine eğmişti. Tamam, şimdi bir şeyler öğreniyordum.

"Çarımızın odasından çok çok uzakta, mütevazı, küçük bir odam var. Mentorum Dmitri Petrov, Yüce Majestelerine daha yakında yaşıyor." Eli gülümseyip Paulina'yla göz göze gelmeye çalıştı.

"Bu komik mi?" dedim.

"Çar'a öyle yakın ki geceleri Çar'ın ağrısı varken sık sık uyandırılma şerefine nail oluyor." Hâlâ Paulina'nın ona bakmasını

sağlamaya çalışıyordu. Sanki sarayda yaşamak çok zor bir şeymiş de bununla ilgili espri yapmak istiyormuş gibiydi. Ama Paulina ona katılmadı. Çar Alexei gece ona rahatsızık versin diye bir ya da iki parmağını feda edebilirdi kesinlikle.

"Alexei kanama hastalığından mı şikâyetçi?" diye sordum dikkatlice. Artık büyük bir sır değildi. Rus İmparatorluğu'nda olduğu gibi Kutsal Rus İmparatorluğu'nda her şeyi saklayamıyordunuz.

İkisi de başını salladı. "Karısı ilk çocuğuna hamile," dedi Eli.

"Büyük habermiş," dedim. Ruslarla ilgili bilmediğim... hımmm, epey çok şey vardı.

"Evet, bizim için öyle," dedi Paulina. *Bizim* deyişi imalıydı.

"İkinci evliliği, değil mi?"

"Evet," dedi Eli. "İlk karısı gripten öldü."

"O zengin olandı," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz da pişman oldum.

"Evet," dedi Eli ifadesizce. "Ballard ailesindendi."

Ballard ailesi Dixie'nin büyük kısmını yönetiyordu. Aile üyeleri, çok yoksul olan ve başka çareleri olmayan insanların ektiği ve yetiştirdiği pamuk, şeker kamışı ve kereste sayesinde büyük servetler edinmişti. Arkadaşım Galilee o yoksul adamlardan birinin kızıydı. Adamın öyle çok borcu vardı ki gece gündüz çalışsa da asla bitmeyecekti. Nereye giderse gitsin borç peşinden gelecekti. Bir yerden yüklü miktarda para bulup Dixie'den arkasına bakmamacasına kaçmazsa. Ki öyle bir şey de olmayacaktı.

Ama Galilee hamile kalınca annesiyle babası ellerini avuçlarındakini birleştirip onu oradan göndermişlerdi. Beyazlara neredeyse görünmez olan bir Kızılderili'ye para vermişlerdi. Galilee'nin anlattığına göre kötü bir adam değildi. Ama sonuçta bir adamdı ve yolculuk bazen Galilee'nin düşündüğünden daha zor geçmişti. Sonunda Galilee kendini güvende hissettiği bir yere gelince adama gidebileceğini söylemişti.

Neyse, şimdi Galilee'yi düşünmeyecektim. Tekrar Çar'ın durumunu düşündüm.

Grigori'lerin Çar'ın ilk karısıyla ilgili ağızlarını sımsıkı tuttuklarını görebiliyordum. O evlilik sayesinde Ballard'ların parasına sahip olmuşlardı ve kraliyet ailesi tekrar kraliyetten gibi davranabilmişti.

"Çar'ın kızlarından hiçbirinde bu kan hastalığından yok mu?"

"Yok. Ama hem Olga'nın hem Tatiana oğlunda var."

Önceki Çar Nicholas'la ilgili en akılda kalan şey, tanrısız ülkeden kaçar kaçmaz iki yıl içinde beş çocuğunu da nişanlamış olmasıydı. En büyük kızından başlayıp en küçük çocuğu Alexei'ye kadar. Texomalı'lara göre en unutulmayacak bilgi buydu.

Kızlarının evlenecek yaşta olması sayesinde ülkesindeki asilerden kaçan Çar'ın ekonomik durumu iyileşmişti. Özellikle de Amerika'ya geldikten sonra. Onları idare etmek konusunda da oldukça kurnaz tavsiyeler almıştı. Kraliyet ailesine -sürgünde olsalar bile- yamanmak için öyle gözü dönen aileler vardı ki düşeslerden birini kendi ailelerine çekmek için birbirleriyle yarıştılar. Torunlarının yetişkin olacak kadar yaşayamama ihtimali bile bu isteği azaltmamıştı.

"Öyleyse bu kanama şeyini sadece erkekler kapıyor?"

Paulina ve Eli bakıştı. "Kesin değil," dedi Paulina. "Ama öyle görünüyor."

"Ama bazı oğlanlar yakalanmıyor."

Aynı anda başlarını salladılar.

"Kadının hastalığı bebeğine geçirip geçirmeyeceğini öğrenmenin bir yolu var mı?"

Yine başlarını salladılar. Çar Alexei ve Danimarkalı bir prenses olan ikinci karısı büyük ihtimalle sağlıklı bir oğulları olsun diye her gün dua ediyorlardı. Ya, Çar'ın bir kızı olsa ve Çar ölse, ne olacaktı?

Bulduğu her gazeteyi okuyup radyo dinleyen üvey babam, Çar'ın bu kadar uzun yaşamasının bir mucize olduğunu söy-

lemişti. Alexei o kadar çok kez ölümden dönmüştü ki, büyük ihtimalle tabutu ve San Diego'daki sarayın çekmecelerinde bir cenaze planı hazır bekliyordu.

O gece ıssızlığın ortasında battaniyeme sarınmış yatıyordum. İki *grigori*'nin uyurken çıkardıkları hafif sesleri ve seyrek otların arasındaki küçük hayvanların kıpırtısını dinlerken Çar'ın durumunu birkaç dakika daha düşündüm. Alexei'nin kız kardeşleri ne kadar görkemli evlilikler yapmış olsalar da Alexei ölünce yönetim onlara geçmiyordu. Tahtı sadece onun oğlu -tabii oğlu olursa- devralacaktı.

Bebekler narindi. Alexei'yi hayatta ve üretken tutmanın önemini anlıyordum. Ama yarı değerli bir büyücünün kanı neden bu kadar önemliydi de Eli ve Paulina bu arayışa çıkmışlardı? Loncalar neden bu ikisini göreve göndermişti? Özellikle Oleg Karkarov'un kanına ihtiyaçları vardı ve bu tuhaftı. Babam öldüğüne göre onun çocuklarının kanı en iyi seçenekleriydi. *Grigori*'lerin Juárez'deki kızın Oleg'in kızı olabileceği fikrine verdikleri tepki bunu gösteriyordu.

Juárez'deki çocuk Oleg Karkarov'un değilse onun hayatta olan tek çocuğu, bildiğim kadarıyla bendim. Ya da en azından onun çocuğu olduğunu *bilen*, hayattaki tek kişi. Eli ve Paulina bunu öğrenirlerse, ki er geç öğreneceklerdi, istemediğim bir yere götürülüp istemediğim insanlara hizmet edecektim. Belki de hayatım elimden alınacaktı.

Grigori'ler keşke adımı hiç duymasalardı, keşke kapıma hiç gelmeselerdi diye düşünmenin faydası yoktu. Keşkelerle bir yere varamazdınız.

Aklıma mantıklı bir fikir geldi. Akıllıysam yol arkadaşlarımı oracıkta öldürmeliydim. Onları hazırlıksız yakalayabilirdim. İkisine birer kurşun, *bam bam*. Birinin büyü yapacak vakti olursa biterdim.

Uykuya dalarken onları öldürmemiştim.

7. BÖLÜM

Ertesi gün bunaltıcıydı. Güneş saklanmıştı. Arabanın benzini azalmıştı. Çayımız kahvemiz yoktu, suyumuz az, kahvaltımız idaretendi. Yerde uyumaktan *grigori*'lerin her yeri tutulmuştu. Paulina açık açık arabayı benim kullanmamı emretti. Direksiyona geçtim. Arazinin değişmesine, gizlenmeye imkân sağlayacak daha tepelik bir yere dönüşmesine rağmen karşı gelmedim. Arabayı kullanmamak onlar için hayatta kalmaktan daha önemliyse dediklerini yapacaktım. Yoldan çok tarlaya benzeyen arazide hoplaya zıplaya yol aldık.

Doğru yönde olduğumuzu biliyordum ama Eli bana doğru yolda olduğumuzu göstermek için bir pusula kullanmak istedi. Paulina gözlerimdeki kızgınlığı görünce keyiflendi. Eli'dan hoşlanmamı istemiyordu. Tartışmamız onu sevindiriyordu.

Paulina'yı çözemiyordum. *Belki de Andy'nin altındayken ona Eli diyordur*, diye düşündüm. Ya da belki de aralarında bir akrabalık vardı. Ama sorarsam ilişkilerini düşündüğümü anlar, işkillenirdi. Hiç riske girmemek daha iyiydi.

Öğle vakti biraz mola verip arabadan indik. Tamamen şans eseri kocaman bir yaban tavşanı gördüm. Marcial Montes'in tüfeğiyle onu vurdum. Et tazeyken yememek salaklık olurdu.

Bir ateş yaktım. Kayalardan iki uzun kule yaptım ve tavşanı bir dala geçirip dalın iki ucunu küçük kulelerin üstüne yerleştirdim. Ben tuvaletimi yapmak için uzağa gidince Eli etin diğer tarafını çevirdi.

Paulina da diğer tarafa gitmişti. Yenilebilir ve faydalı olduğunu söylediği bazı otlarla döndü. Daha önce gördüğüm ama hiç yemediğim bir ottu. Önce onun yemesini bekledim. Paulina'ya o kadar güveniyordum.

Yaprakların tadı kötü değildi, biraz biberli gibiydi. Tüylü olduğu için ağzımda bıraktığı his güzel değildi. Ama güneye gittikçe taze yeşillik bulmak zorlaşıyordu ve annem hep yeme alışkanlığında sebzelerin öneminden bahsederdi. Bir ağız dolusu yedikten sonra daha sağlıklı olduğumu umdum. Bir tırtılı çiğnemek gibiydi.

Yapraklardan sonra tavşanı tadı daha da güzel geldi. Tam olması gerektiği gibi pişmişti. Onu bıçağımla kesip herkese dağıttım. Arabaya bindiğimizde sadece kemikleri kalmıştı.

Bu kez direksiyona Eli geçti. Ben arkaya oturdum. Tetikte olmaya çabalıyordum ama uzun gün, sıcak ve engebeli yol yüzünden aptal gibiydim. Durduğumuz anda arabadan nefret ediyordum. Yolda bir gece daha geçirmemiz gerekecekti.

Durmadan güney-güneybatıya gidiyorduk. Tepeler yükselip sıklaşırken bitkiler ve bodur ağaçlar seyrekleşiyordu. Eli büyücülük yetenekleri sayesinde su buldu ama temiz su değildi. Mataralarımızı doldurduk, ama içmeden önce içindeki şeylerin dibe çökmesini beklemek zorunda kaldık. Boğazımızdan geçerken ılık ve acıydı.

Ama herhangi bir su, susuz kalmaktan iyiydi ve herhangi bir yemek, açlığa tercih edilirdi. O gece yiyebileceğimiz kadar güvenli olan iki yılan öldürdüm. Pişirince tadı o kadar da kötü değildi. Pek et çıkmıyordu gerçi.

Hava serin olduğundan battaniyeme sarınmak üzereydim. Bir ses duydum. Öyle aniden kalktım ki Paulina yerinden sıçradı.

Elimi kaldırıp *grigori*'lere sessiz olmalarını söyledim ve hayrettir, seslerini çıkarmadılar. İyice kulak kabarttım. Metalin metale değdiğini duydum. Etrafta insan olmadıkça böyle bir şey duyulmazdı. Kalkıp tüfeğimi çektim.

Ateşin ışığında yabancı bir kadın belirdi. Elleri boş ve yana açıktı. Onu vurmadım. Kadın bana, sonra Paulina ve Eli'a gülümsedi. Çok ürkütücüydü. Çoğu insan kafadan kontak değilse kendisine silah doğrultulmuşken gülümsemezdi. Sizin bilmediğiniz bir şey bilmiyorlarsa tabii. İki düşünce de hoşuma gitmiyordu.

Hepimiz yabancının konuşmasını bekledik ama kadın konuşmadı. Dalgalı siyah saçları ve kocaman, koyu renk gözleri vardı. Beyaz bluzu tertemizdi. Gümüş küpeleri şıngır şıngır ses çıkarıyordu. Erkeklerin hayallerini süsleyen bir kadına benziyordu.

Kadın kollarını göğsünde belli bir şekilde çapraz tuttu. Bu bir semboldü. Tanıdığım bir sembol değil. Ama Paulina tanıyordu.

Uzun bir tereddütten sonra, "Kamp ateşimize hoş geldiniz. Ben Ateş Loncası'ndan Paulina, bu da Su Loncası'ndan Eli," dedi. Paulina bu kadının sıradan olmadığının farkındaydı. Etrafımızda bir kötülük vardı.

Kadını vurmak istiyordum. Ama Paulina isterse bana bir işaret verir diye düşünerek geride durdum. Paulina ve Eli, kadına öyle odaklanmışlardı ki beni görmüyorlardı bile. Paulina bana doğru bakmıyordu. Yabancı kadın da öyle.

Eli'a bakınca daha da endişelendim. Belki de beni gerçekten düşünemiyorlardı. Eli büyülenmiş gibiydi. Yüzü bomboştu, gözleri hafif kapalıydı ve pantolonunun durumuna bakılırsa bizim önümüzde yabancının üstüne atlayacakmış gibi hazırdı.

"Hiçbirinizin bana zarar vermeyeceğini biliyorum." *Çok güzelim*, der gibi bilmiş bilmiş gülümsedi. "Büyücüüü," dedi tatlı bir dille, "gel burayaaa." Başını savurunca küpeleri şangırdadı.

Kafamda korkunç, uğursuz bir bulanıklık hissedince paniğe kapıldım. Sanki yediğimiz otlar beynimi uyuşturmuştu. Kor-

kunç bir yavaşlıkta hareket ederek -en azından zihnimde- tabancalarımdan birini çıkarıp tetiği çektim.

Beyaz bluzunda kocaman kırmızı bir leke yayılırken kadın bana hayretle baktı.

Eli çığlık attı. Paulina bütün gücünü kullanarak onu yere çivilemiş olan güçten sıyrıldı. Kadının kaçmasından korkar gibi cadının eteğini yakaladı. Ama cadı geriye düştü. Paulina karnının üstüne yattı. Hâlâ kadının eteğini tutuyordu ve ateşe fazla yakındı, güçlükle nefes alıyordu. Ama sonra onu kıpırtısız tutan şey geri çekilmiş gibi cadının üstüne atladı. Yüzü kadını öpecekmiş gibi cadının yüzünün üstündeydi. Onun yerine cadının son nefeslerini emmeye başladı.

Hayat kalıntılarının ölen kadının ağzından çıktığını görebiliyordum. Kadının hayaleti, beyaz, gölge gibi bir şey, ondan çıkıp Paulina'nın açık dudaklarından içeri giriyordu.

Midem bulandı. Paulina kafamda bir çizgiyi geçmişti. O da ölmeliydi.

Parmaklarım tetiğin üzerinde gerilmişken Eli kendini benim üstüme attı. Paulina'nın kadının üstüne atladığı gibi. En azından o, ruhumun peşinde değil gibi görünüyordu. Onun ilgisi başka bir yerdeydi. Hissedebiliyordum. Tanrım, kaya gibi sertti. Hiç kıpırdamadım. Kolu silah tutan elimi yere çivilemişti ama gerekirse onu yine de vurabilirdim. "Eli Savarov," dedim. Gözlerini kırpıştırdı. "Eli Savarov," dedim tekrar. "Kalk üzerimden."

Aklının yerine gelmesini izledim.

"Ben..." Eli şaşkındı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"*Kalk* dedim."

Eli biraz daha gözlerimin içine baktı. Çok uzun bir andı. Sonra kalkıp bir köpek gibi soluk soluğa başını kaldırıp yıldızlara baktı. Ben de onunla baktım. Elimi tutup çabucak sıktı. Bu bir özürdü. "Bu şekilde olmaz," diye fısıldadı.

Paulina ruh emiciliğini bitirdiğinde sakinleşmiştim. Eli'ın nefeslerine bakılırsa o da öyle.

"İyi misin?" diye sordu Paulina üzerimde dikilerek.

"İyiyim."

"Neden yerde yatıyorsun?"

Paulina'nın kendini o ruh emme işine iyice kaptırdığı belliydi. Yoksa Eli'ın sepsert halde üzerime çıkması normalde kaçıracağı bir şey değildi.

"İyi bir fikir gibi geldi," dedim oturmaya çalışarak. Paulina bana yardım etmek için uzandı, onun elini reddetmek iyi olmazdı. Sağıma baktım. Eli ateşin yanına yerleşmişti. Bir iki dakika kaybetmiştim.

"Bu işi kabul ettiğimde bu kadar çok çalışacağımı bilmiyordum," dedim tanıdığım dünyaya yeniden adım atmaya çabalayarak. "Issızlığın ortasında birden bu *şey* çıkıyor. *Bakın, ne seksiyim* havalarında. Nasıl oluyor bu?"

"Bakın," dedi Paulina cesede işaret ederek. İstemesem de kafamı çevirdim. Seksenlerinde bir kadın ifadesizce bana bakıyordu. Aynı kadındı. Üzerinde hâlâ beyaz bluzla (kırmızı lekeli) mavi bir etek vardı. Karnıma ağrılar girdi.

"Gerçekten böyle mi görünüyordu yoksa sen onun ruhunu emince mi soldu?"

Sorum Paulina'yı da Eli'ı da şaşırttı. İkisi de gözlerini bana dikti. Kahretsin. Yine ilginç bir şey söylemiştim. "Onu görebildin," dedi Paulina düşünceli düşünceli.

İstemediğim bir şey varsa o da Paulina'nın benim hakkımda düşünmesiydi.

"Bulut gibi bir şey gördüm," dedim. "Başka bir şey söyleyemem." Zaten yeterince konuşmuştum.

"Birimiz ölürken," dedi Eli, "gücü alabiliriz."

"Benim tüfeği almam gibi," dedim.

"Aynen öyle," dedi Paulina. "Tüfek senin silahın ve geçim aracın. Büyü de bizimki."

Paulina gibi olmak hoşuma gitmişti. Bunu fark ettiğine sevinmiştim.

"Bizi nasıl buldu?" Anlamamız gereken en önemli şey buydu. Cadı gelmeden önce oturduğum kayaya doğru yürüdüm. Planladığımdan biraz daha sert oturdum.

"Sabah Eli'la ben buluruz."

Cadının öldüğüne, Paulina ve Eli'ın zarar görmediğine ve akıllarının yerinde olduğuna emin olduktan sonra battaniyemin üzerine uzanıp sarındım. Ceketimi yastık niyetine katlayıp başımın altına koydum. Çok geçmeden diğer ikisi de aynı şeyi yaptı. Ateş sönüyordu. Yan tarafıma dönünce Eli'ın bana baktığını fark ettim.

Ben de ona baktım.

Cadı onu azgınlaştıran bir büyü yapınca üstüme atlamıştı. Benim üzerime. Paulina'nın değil. Bilinçaltında gitmeyi istediği yere gitmişti. Bunu aklımdan çıkaramıyordum. Çıkarmak da istemiyordum.

Sonra kendimi gözlerimi kapatmaya zorladım. Birkaç dakika sonra uyumuştum.

Uyandığımda Paulina çok sessizce, "Lizbeth nasıl büyünün etkisine girmedi?" diyordu. "Onun gücü yok. Tamamen devre dışı kalmış olmalıydı. Cadı seni birkaç dakikada kontrolü altına aldı."

"Belki de hükümsüzdür." Seviye olarak benden biraz yukarıda olmak Eli'ın hoşuna gitmemişti, sesinden anlaşılıyordu.

"Belki de. Ama cadı beni yavaşlattı, ki ben çok güçlüyüm." Paulina boş yere övünmüyordu. Doğruları söylüyordu.

"Silahşorda büyücü kanı olduğunu söyleme şimdi," dedi Eli. Bundan şüphesi vardı ama tam emin de olamıyordu.

Kahretsin.

Bu iki *grigori*'yle yola çıkmayı hiç kabul etmemeliydim. Kardeşim olabilecek bir kızın izini sürmek, babamın kanının bunlar için neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmek iyi bir fikir gibi gelmişti. Şimdi merak ediyordum da acaba kendi mezarımı mı kazmıştım? Paulina'nın ağzı açık halde tepemde durduğunu hayal ettim. Kusmak istedim. Ya da onu öldürmek.

"Hayır," dedi ama Paulina biraz duraksadıktan sonra. "Elbette yok. Nasıl olsun? Annesini gördük. Buldoga benzeyen o adam da babası. Büyücü değillerdi."

Jackson'ın üvey babam olduğunu bilmiyorlardı. Birden içim inanılmaz rahatladı. Kendimi daha iyi hissettim. Bilmem gerekeni öğrenecektim. Sonra Segundo Mexia'ya, evime dönecektim. Bu büyücüler de Kutsal Rus İmparatorluğu'na dönecek, bu delilik bitecekti.

İçim öyle rahatlamıştı ki tekrar uykuya daldım. Esneyip gerinerek uyandığımda fazla uyuduğum için onlardan özür dilerken gayet inandırıcıydım.

Eli'ın kahvaltı hazırlıklarına başladığını, cadının cesedinin birkaç metre öteye taşındığını, yani uğraşmak istemediğim iki şeyin de benzen uzak olduğunu görünce daha gevşedim.

Eli yulaf ve kuru elma getirdi. Yulafla elmayı metal bir tencerede -Paulina'nın yanından bunun olduğunu bilmiyordum- kaynatmaya yetecek kadar suyumuz vardı. Nasıl olsa gün içinde başka bir su kaynağı bulabilirdik, haritada yakınlarda kasabalar görünüyordu. Hepimiz karnımızı doyurup bize enerji verecek birer kâse tatlı yulaftan yedik. Yemek yedikten sonra bugünle, Paulina'yla baş edecek gücü kendimde bulmuştum.

Cevaplamamız gereken sorular vardı.

"Nereden geldi?" diye havaya sordum çünkü ikisinden birine taraf olmak istemiyordum. "Ve bizi nasıl buldu?"

"Bilmiyoruz" dedi Eli. "Ama öğreneceğiz. Arabayı arayacağız."

"Ne yapmamı istediğinizi söyleyin." Silahlara gerek olmayacağını düşünerek Montes'in tüfeğini, tabanca kemerimi ve tabancalarımı dün gece oturduğum kayanın üstüne koydum.

"Arabayı santim santim arayacağız," dedi Paulina. "Arabaya bir şey koymak, vücudumuza koymaktan çok daha kolay. Ben ön koltuğu alırım, Eli arkaya bakar. Sen de bagajı kontrol et. Sonra üçümüz de dışına bakarız."

Arabanın her santimine baktığımızda hava iyice ısınmıştı. Kol-

tuklara, koltukların arkasındaki boşluklara, bagaja, döşemelere, koltukların altına, torpidoya, motorun altına, tekerlek boşluklarına baktık. Tamirci olmasam da arabanın normal parçalarının hangileri olduğunu bilecek kadar Tarken'ı ve Martin'i izlemiştim.

Bir şey bulamadık. *Grigori*'ler kendi gözleriyle baktıktan sonra büyüyü denediler. Paulina cebinden bir şeyler çıkarıp bir şeyler söyledi, sonra onları arabanın üstüne serpti. Bir şey olmasını bekledim ama olmadı. Araba arayışından bir şey çıkmamıştı.

Sonra hepimiz çantalarımızı boşalttık. Jim'in yanımıza koyduğu buz çantasına baktık.

Bir saat daha araştırmadan sonra yine elimiz boştu. Öğlene kadar mataralarımızı doldurup arabayı kontrol ettirmek için bir yere varmak istiyorsak yola çıkmalıydık. Kaya Maktabı'nı, tüfeklerimi, kiralık katilden aldığım tüfeği aldım.

"Bekle," dedi Eli. Durdum. Tam tüfeği yanımda getirdiğim çantaya koymak üzereydim. "Bu yeni bir şey. Ölü adamın tüfeği."

Tüfeği ona mümkün olduğunca çabuk verdim. Onu temizlemeye fırsatım olmamıştı. Gece bir otelde kalmış olsak temizlerdim. "İyi bir tüfek," dedim. "Kaya Matkabı gibi mavzer tipi bir Winchester. Ama daha yeni."

Eli boş boş baktı ama sonra fikrimi kabul etmiş gibi başını salladı. "Dolu mu?" diye sordu.

Tedbiri elden bırakmamak iyiydi. "Evet," dedim.

"O zaman ben onu tutayım sen bakıp tuhaf bir şey var mı söyle."

Tüfeği kontrol etmek hiç aklıma gelmemişti. İşimin bir parçasıydı, benim olduğuna sevinmiştim. Ne aradıklarını da bilmiyordum zaten. Üzerine büyü yapılabilecek küçük bir parça falan herhalde. Göremediğimiz, onları bize getirecek bir harita belki.

Şimdi Eli tüfekte bir şey olabileceğini söyleyince onu hemen buldum. "Kundakta," dedim. *Grigori*'lere bakıp işaret ettim. "Şuraya kundak deniyor. Parlak ahşap. Benimki cevizden. Bu Winchester daha koyu renk. Şu küçük kabarcığı görüyor musunuz? Şu çıkıntıyı?"

Eğilip baktılar. Ahşabın üstünde bir çıkıntı vardı. Mavzer mekanizmasına yakın. Silahlarla uğraşan biri değilseniz, özellikle aramıyorsanız ya da gün ışığında değilseniz fark edebileceğiniz kadar büyük değildi.

"Boşaltsak daha iyi olur," dedi Eli.

Boşalttım. "Namlunun içine bak," dedim içi rahat etsin diye. Eli baktı.

Başını salladı. Tüfek boştu. Onu Tourer'ın bagajının üstüne koydum.

Eli bıçağıyla nazikçe kabarcığı dürttü. Paulina tüfeğe yakından bakmak için yere çömelmişti. Eli ahşapla neredeyse aynı renkte ama farklı malzemeden, kahverengi, buruşuk bir şey çıkardı. Bu kahverengi şey her neyse, tüfeğe yapışmış bir jilet kadar ince bir metal parçasını gizliyordu.

"Yemek sardığımız alüminyum folyolara benziyor," dedim. Benden de hiçbir şey kaçmıyordu. Sabote edilmiş bir tüfek hariç.

Folyo da dikkatlice çıkarıldı. Hepimiz ahşaptaki derin çukura baktık. Gözlerim onlarınkinden daha keskindi.

"Orada kıl var," dedim. "Bahse girerim Mil Flores'te kestirdiklerindendir."

"Ama Eli berberden çıktıktan çok kısa süre sonra bu tüfeğin sahibi olan adamı öldürdün," dedi Paulina.

"Bu delik hazırsa kılları alıp hemen yerleştirip kahverengi şeyle kapatmış olabilir."

"Tüfeğin bize geleceğini nereden bilecekti ki?"

"Benim de kendime göre bir ünüm var," dedim fazla böbürlenmemeye çalışıp.

"Yine de..."

Aklıma başka bir fikir geldi. Ağzımı kapalı tutabilirdim ama bu uğursuz yolculuğun sonuna kadar hayatta kalmak istiyordum. "Pekâlâ... Yanınızda başka bir büyücü olsa bunu anlarsınız, değil mi? Büyü radarınız falan varsa devreye girip onları tanırsınız?"

Cevap beklerken başka tarafa baktım. Gözlerinin üzerimde olmasını istemiyordum.

"Kılları tüfeğe koyanın Belinda Trotter olduğunu düşünüyorsun," dedi Eli. "Tetikçi değil."

Omuz silktim. "Ya o ya da satışçı adam. Ama ben Trotter derdim. Hazırda yük arabası vardı. Orada olmak için bir nedeni yoktu. Fazla yardımcı oldu."

"Josip'i onun işe aldığını düşünüyorsun. O başaramadı. Sonra bizi pusuya düşürenleri kiraladı," dedi Paulina düşünürken konuşarak. "O da işe yaramayınca Mil Flores'teki adam onun talimatlarını bekledi. Ama senin ününü bildiği için berbere girip Eli'ın sakallarını aldı. Eli'ın içeri gireceğini nereden bildi, bilmiyorum. Belki de sadece bizden bir şey alabilmek için fırsat kolluyordu. O da kaçırılmayacak bir fırsattı. Sonra bu kısım için önceden hazırlık yapmış olmalı. Sakalları yerleştirdi. Sonra fırsatını buldu, Montes çatıdan düşünce tüfeği aldı. Adam kaçırır da sen onu öldürürsen tüfeği alacaktık ve yerimizi bulma büyüsü de bizimle geçmiş olacaktı." Paulina kendine ya da bana kızgın gibi değildi. Bu beni şaşırttı. Sesi çok, çok düşünceli geliyordu. "Peki, dün geceki yaratık gerçek Belinda mıydı? Yoksa başka bir kiralık katil mi?"

"Sanırım öğreneceğiz," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Eli.

"Başka biri daha bizi öldürmeye kalkarsa Belinda Trotter'ın hayatta olduğunu anlarız."

"Belki de bu tuzakta ondan başkaları da vardır," dedi Paulina.

Tüfeği hızla bir mumya gibi büzüşen cadının cesedinin üstüne götürdüm. Elbette cesedin durumu normal değildi ama bu ikisi ya da onların dünyalarıyla ilgili ne normaldi ki? Küçük kılları çıkarmak için Eli'ın bıçağını kullandım. Sonra bıçakta hiçbir şey kalmadığına emin olmak için üzerine tükürüp cadının bluzuna sildim. Bir mesaj bırakıyordum... Biri gelirse diye.

Bütün hayatım boyunca büyü dünyasından nefret etmiştim. *Grigori*'lerin güvenilmez, tehlikeli, hatta uğursuz olduklarını

biliyordum. Şimdi etrafım nefret ettiğim şeylerle çevriliydi. Ama buna kendim bulaşmıştım. Çıkış yolunu da kendim bulmalıydım.

Ayrıca Paulina ve Eli'ın hayatlarını korumak için her şeyi yapardım çünkü bu iş için anlaşmıştım. Anlaşma için illa bir kâğıt imzalamanıza gerek yok. Şimdilik tek kişilik bir ekip olabilirdim, ama sözüm senetti.

8. BÖLÜM

Çantaları yükleyip yola koyulduk. Yine uzun ve sarsıntılı bir gün olacaktı. Hava sıcak ve rüzgârlıydı. Benzine ve suya ihtiyacımız vardı. Haritaya göre öğleden sonra Dalton'a yaklaşacaktık. Batıya dönersek kasaba sadece bir mil uzaklıktaydı. Ayrıca haritaya göre Dalton, Mil Flores'ten daha büyüktü. En iyi şansımızdı. Tek bariz şansımızdı.

Fakat Dalton'ın dışında yol kapalıydı. İki adamla bir kadın durmuş nöbet tutuyordu. Profesyonel görevlilerdi, en azından öyle görünüyorlardı. "Siz ikiniz burada bekleyin ve tuhaf bir şey yapmayın," dedim. Paulina ve Eli biraz gücenmiş görünse de umurumda değildi.

Arabadan inip tahta bariyere yürüdüm. Boş ellerimi havaya kaldırdım.

"Kasabaya gidip su alabilir miyiz?" dedim.

"Kimi koruyorsun silahşor?" Kadın benden büyüktü. Sarı saçları, arkasında uzun bir örgü halinde uzanıyordu. İki adam da kır saçlı ve sakallıydı. İkisini birbirinden ayırmak zordu. Sadece biri daha kısaydı ve saçları da daha koyu renkti.

"Kutsal Rusya'dan iki yabancı," dedim.

"*Grigori*'ler mi?"

Paulina'nın yüzü nedeniyle yalan söylemeye gerek yoktu. "Kadın öyle," dedim.

"Olmaz. Onları içeri alamayız," dedi kısa boylu adam.

Bariyer eskiydi. Özellikle bizi durdurmak için oraya konmamıştı. Bu ekip, *grigori*'lerin ve diğer yabancıların kasabaya girişini engellemek için işe alınmıştı. Tartışmanın anlamı yoktu.

"Anladım," dedim. "Bize verebilecek suyunuz var mı? Ana yola döneceğiz, suyla ya da susuz. Barışçıl bir şekilde. Sadece soruyorum."

Sessizce bakıştılar. Kadın, "Biraz verebiliriz," dedi. "Mataralarınızı getir."

Ellerimi havaya kaldırıp mataraları almaya arabaya gittim. Eli ve Paulina soru dolu yüzlerle bana baktılar. Başımı iki yana salladım. "Bizi istemiyolar," dedim. Görünmez annem dilbilgisi hatam yüzünden başıma vurdu. "Bizi *istemiyorlar*. Ama biraz su verecekler. Gülümseyip başınızı sallayın." Yedek olan dahil mataralarımızı aldım.

Paulina nöbetçilere acı dolu şeyler yapmak istiyordu. Bu, yüzünden anlaşılsa da başını bir kraliçe gibi yana eğdi. Eli da idareten gülümsedi. Bu ikisinin bir yerde istenmediği pek olmuyordu anlaşılan. Demek ki Kutsal Rus İmparatorluğu'ndan dışarı yeterince sık çıkmıyorlardı.

İki elimden iki matara sarkar halde kollarım havada yürüdüm. Kemerimin arkasına bir tüfek sıkıştırmış olsaydım mataraları yere atar, silahı çeker, üçünü de vururdum. Uzun zamandır karşılarına bir profesyonel çıkmamıştı.

Kısa adam aklımı okumuş gibiydi. "Dur!" diye seslendi. Ânında dediğini yaptım. "Kendi etrafında dön!" dedi. Ellerimi açık tutarak isteneni yaptım. İyice inceledikten sonra, "Tamam," dedi. "Gelebilirsin."

Koca bir fıçı suları vardı. Mataraları uzatmak için yaklaştığımda gördüm. Uzun boylu adam fıçının musluğunu açıp mataraların dördünü de doldurdu. Bariyerin üzerinden mataraları

bana uzattı. Benim tarafıma geçmeyecekti. Belki de bendeki bir şey onları dürtmüştü. Ya da her zaman bu kadar tedbirliydiler, bilmiyorum.

Su karşılığında iyi niyet göstergesi olarak onlara altı mermi verdim. Sarışın kadın teşekkür ederek kabul etti. Böylece ödeşmiştik.

Oyalanmadık. Hem anlamı yoktu hem de kabalık olurdu. Paulina etkili bir U dönüşü yaptı ve ana yola döndük. Gerçi buna yol demek bayağı gereksiz bir iltifattı.

En azından su içebiliyorduk ve araba hararet yaparsa koyacak suyumuz vardı.

Sarsıla sarsıla yol aldık. Zor bir hayata alışkınım ama epey yıpranıyordum. Hareket, sıcaklık, uzun gün -pek de dinlenmediğim bir geceden sonra- beni uyuşturmuştu. Ama susuzluk kadar en büyük diğer eksikliğim de konuşacak kimsenin olmamasıydı. En azından güvenebileceğim kimsenin.

Arkadaşım yoktu.

Beni rahatsız eden, *grigori*'lerin adam öldürmesi değildi. İş anlamında Tarken, Martin ve Galilee de katildi ona bakarsak. İnsanların göründükleri gibi olmamaları fikrinden nefret ediyordum. Önceki geceki cadı mesela. Hem çok güzel bir kadın hem de ihtiyar bir ucubeydi ve hangisinin gerçek yüzü olduğunu bilmiyordum. Bilmemek de beni huzursuz ediyordu.

Sadece o da değil. *Grigori*'ler tuhaf ve korkunç şekillerde can alabiliyorlardı. Kan çekerek. Ruh emerek. Ona kıyasla silahlar dürüst ve doğrudan görünüyordu. Bunun adil olmadığını biliyordum tabii. Ölü ölüydü.

Silahla vurulan biri dakikalarca acı çekmektense kanının çekilmesine sevinebilirdi. Yarası iltihaplanan, kanı zehirlenen biri yavaş bir ölümdense ruhunun emilmesini isteyebilirdi. Kolay bir ölüm olurdu. Yani daha kolay diyelim. Bunu görmüştüm. Kafam da doğru olduğunu söylüyordu. Ama mantıksız olduğunu bilsem de düşüncelerimi değiştiremezdim. En azından şimdilik.

Güneybatıya doğru yol alırken haritayı biraz daha inceledim. Paloma'ya ulaşabilirdik. Yine tepelerden inip çıkıyorduk. Yol kıvrılıyor, bazen de dikleşiyordu. Ama asfalt biraz daha iyiydi. Benzinimiz de yeterse sorun olmayacaktı.

Bir kez daha idare ediyorduk.

Zemin birden yol taklidi yapan topraktan gerçek yola dönüştü. İyi yapılmış ve tamir edilmişti. Hızımızı artırabildik. Daha az sarsılıyorduk. Karanlık çökmeden Paloma'yı gördük. Mil Flores'ten sonra burası gözüme şehir gibi gelmişti. Gerçi bir mahkeme binasının etrafında dükkânlardan oluşan birkaç cadde vardı ve onun etrafında da ufak evlerin kümelendiği birkaç sokak daha uzanıyordu, o kadar. Ama hiç olmazsa birkaç otel seçeneği, restoranlar, akan su ve elektrik vardı.

En güzeli de kapıda durup içeri girmemizi engelleyen korumalar yoktu.

İlk otelin önünde durduk. Her kapının önünde otoparkın olduğu tek katlı, yenice bir yerdi. Oldukça kalabalık görünüyordu. Ben daha normal bir insana benzediğimden odaları sormak için lobiye girdim. Sadece tek yataklı tek bir oda vardı.

Patronlarıma danışmak için arabaya döndüm.

"Tek odada idare edebiliriz," dedim gönülsüzce. "Eğer isterseniz."

Ama dün gece hepimiz için zor geçmişti, iyi bir dinlenme, istek listemin başında geliyordu. Paulina ve Eli biraz daha bakınmak istediler. Biraz daha yol aldık. İkinci yer ana meydandan bir sokak ötede, kocaman, iki katlı ahşap bir binaydı ve ikinci katta üç tane boş odaları vardı.

Margaret adında orta yaşlı bir kadın olan otel sahibi, "Yukarıda dört banyomuz var," dedi. İçim içime sığmıyordu o an.

Üç odayı da tuttuk. Öyle sevinçliydim ki yerimde duramıyordum. Kendimle biraz baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

İkinci katın uzun bir koridoru vardı. Kendi odama girmeden diğerlerine de çabucak baktım. Hepsi aşağı yukarı aynıydı:

Ortasında boşluk olmayan çift kişilik bir yatak, komodinde bir başucu lambası. Ayrıca bir sandalyeyle ona uygun bir etejerin üstünde de ağır şamdanlarda bir mum.

Bu odadaki hiçbir şey şüpheli görünmüyordu.

Görevimi yapmıştım. *Grigori*'ler kendi odalarına girdi, ben de suçluluk duymadan kendi kapımı kapattım. Temiz bir havluyla temiz giysileri havada kaptım. Odama en yakın banyo doluydu ama onun yanındaki müsaitti. Kirli giysilerimi çıkarıp kocaman küvete sıcak su doldurdum. Yıkanır yıkanmaz kirli giysilerimi de yıkayıp duruladım.

Kötü kokmayan bir tişörtle pantolon giyip çamaşırlarımı asmak için odama döndüm. Doğru düzgün bir yemek yemek için can atıyordum.

Kendim de keşfedebilirdim aslında ama *grigori*'ler benimle lobide buluşacaklarını söylemişlerdi.

Onlar benim patronumdu. Onlarla buluştum.

Margaret hâlâ resepsiyondaydı. "Yemek yenecek en iyi yer neresi?" diye sordu Eli.

"Yemek mi yiyeceksiniz? Yoksa hem yemek yiyip hem de bir şeyler mi içeceksiniz?" Margaret açık açık konuşan bir kadındı.

"Yiyeceğiz," dedi Paulina.

Aslında bir iki kadeh bir şey içmek hoşuma giderdi ama *grigori*'lerin yanında ya da çalışırken bir şey içmem pek akıllıca olmazdı.

"İki kapı yanımızdaki Angora, Paloma'daki en temiz yerdir," dedi Margaret. "Meydanın oradaki Dusty de iyi ama bazen orada yemek yiyebilmek için bütün akşam beklemeniz gerekir."

Hiç tartışmadan Angora'ya gittik. Güneş batmak üzereydi. Biz yürürken bazı sokak lambaları yandı. Böyle bir şey nadiren görüyordum. Karanlıkta yürürken etrafı görebilmeniz büyük kolaylıktı doğrusu, ama aynı zamanda komikti ve yapay geliyordu. Restoranın önünde kendi lambası vardı. Sarı ışığının etrafında milyonlarca küçük sinek uçuşuyordu. İnsanlar kaldırıma çıkmış-

tı. Bazısının ellerinde viski kadehleri, puro ya da ikisi de vardı. Angora iyi iş yapıyordu.

Paulina sabırsız bir ses çıkardı. "Masa için ne kadar bekleyeceğimize bakayım," deyip aydınlık salona girdi.

O gider gitmez Eli, "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?" O kadar çok şey olmuştu ki ne için özür dilediğini anlayamadım.

"Dün gece öyle üstüne çıktığım için."

Demek bunun hakkında konuşacaktık. "Beni öldürecek misin yoksa seks mi yapacaksın bilemedim."

"Ben de bilmiyordum." Bir sessizlik oldu. İkimiz de konuşmanın nasıl devam edeceğini bilmiyorduk.

"Cadıyı vurmasaydın bir dakika daha onun kontrolünde olacaktık. Bunu nasıl yaptın?" dedi Eli.

Bilmiyordum. "Bana odaklanmamıştı," dedim. Yüksek sesle düşünüyordum. "Seninle Paulina'nın peşindeydi."

"*Grigori* olmadığını bildiği için sana odaklanmadı," dedi Eli. "Hemen onun büyüsü altına girmeliydin. Paulina ve benden daha çabuk. Ama sen onu öldürecek kadar kendindeydin."

Bu gerçekten tuhaflaşıyordu. Huzursuzca omuz silktim. "Bana bunun için para veriyorsunuz."

"Paulina'nın onun ruhunu emdiğini gördün."

"Evet. Gördüm."

"Bunu hepimiz..." Devamını getirmedi. Kendisinin böyle bir şey yapmayacağını mı yoksa yapamayacağını mı söyleyecekti bilmiyorum. İkisi de kötüydü.

"Bunu sık sık yapıyor mu?" Şu emme işinin sıradan bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

"Sana bir sürü güç verir." Başını çevirdi.

Pek cevap sayılmazdı.

"Neden herkes bizi öldürmeye çalışıyor?" Sorabiliyorken neden sormayacaktım ki? Paulina'nın dışarı yöneldiğini görebiliyordum.

"O yüzden yanımızda değil misin?" Hızlı bir gülümseme belirip kayboldu yüzünde. "Kimsenin bizi öldürmemesini sağlamak için?"

Eli cevap vermeme konusunda bayağı iyiydi.

"O yüzden bana para veriyorsunuz," dedim. Sesim mutsuz, kasvetli çıkmıştı. Haksız da değildim.

Paulina kapıdan başını uzattı. "Bir masa var," diye seslendi.

Yemek, Margaret'ın dediği gibi güzeldi. Izgara biftek, taze ekmek, tereyağında pişmiş soğan, taze fasulye. Midem günlerdir bu kadar mutlu olmamıştı. Karnım doyar doymaz uyumak istedim. Yatakta, odamda tek başıma olduğumu hayal ettim.

O kadar güzel bir hayaldi ki orada Paulina ve Eli'la oturmak zor gelmeye başladı. Turta sipariş edip etmemek gibi saçma şeyler konuşuyorlardı.

Cevap tabii ki evetti. Gözlerimi kalabalık restoranda gezdirdim. Kuzey duvarındaki bar görülebiliyordu. Kendime doğru bir ayna fark ettim. Tanıdığım bir yüz görünce inanamadım. Onun gözleri de aynada beni fark etti. Yıpranmış yüzünde bir gülümseme belirdi.

Anında kalkıp birbirimize doğru yürüdük. "Chauncey Donegan!" dedim ve birbirimize sarıldık.

"Lizbeth," dedi kafama doğru. "Kızım, kafana ne yaptın böyle?"

"Yarayı diyorsan kesildi. Saçları diyorsan yeniden uzuyor," dedim ondan uzaklaşarak. Elimi kafamda gezdirdim. Evet yine gür çıkıyordu. "Burada ne işin var?"

Ön camın oradaki küçük bir masada oturan iki adama doğru başını salladı. Adamlar bize bakıyordu. Benim de baktığımı görünce hemen kafalarını çevirdiler. "Şu ikisini koruyorum. Britannia'dan gelmişler. Burada işleri var."

"Ne işi?"

"Kimin umurunda?"

Chauncey işinin ayrıntılarını hiç umursamazdı. Yüzeysel bir adamdı ve o şekilde gayet başarılıydı. Benden en az on beş yaş

büyüktü ve hâlâ hayattaydı. Silahşorlar genelde o kadar uzun yaşamazdı.

"Martin nasıl?" diye sordu. "O kamyon hâlâ çalışıyor mu? Ekibin gerisinden ne haber?"

"Hepsi gitti Cee. Corbin yolunda öldüler."

"Sen yalnız mısın? Buraya iş için mi geldin?" diye sordu ölülere bir dakika kadar saygı gösterdikten sonra.

"Şimdilik bir işim var. *Grigori*'leri bir yere götürüyorum." Başımı eğip Paulina'yla Eli'ı gösterdim.

Chauncey dikkatlice onlara baktı. Onların da bakıp bakmadığını kontrol etmedim. "Kızım, bunlar acayip ürkütücü," dedi. "Onları nasıl buldun?"

"Onlar beni buldu. Şanslı günümmüş." Sesim tam tersini söylüyordu. "Ama parası iyi."

"Yolculuk kolay mı bari?"

"Şimdiye kadar değil. Seninki?"

"Mezar gibi sessiz. Anlaşılan kimse Bay Harcourt'u ya da Bay Penn'i öldürmek istemiyor." Sesi içerlemiş geliyordu.

"Sen bile mi?"

"Sadece iki dakikada bir." Güldü ama zorlama bir kahkahaydı.

Al benden de o kadar, diye düşündüm. "Fazla sıkılma," dedim. İnsan fazla sıkılınca dikkatsizleşirdi.

"Gece buradasınız herhalde?" diye sordu Chauncey umutla.

"Evet, Palacio'dayız."

"Müşteriler yatmaya gidince bir şeyler içer miyiz?"

Teklif çok çekiciydi. "Harika olurdu. Ama başımıza çatışmalar ve bir sürü şey geldi. Onları yalnız bırakamam. Nancy nasıl?"

Chauncey uzaklara baktı. "Geçen kış zatürreden öldü."

Başımı salladım. "Zor zamanlar Chauncey. Çok üzüldüm."

Omuz silkti. "En azından oğlum Milton var. On dört yaşına girdi. Ben çalışırken annemle kalıyor, ona yardım ediyor."

Ona hızlıca tekrar sarıldım. "Seni görmek harikaydı Cee. Ben

grigori'lerin yanına döneyim. Sen de İngilizlerini güvende tut. Oğlunun yanına dönmen lazım."

Beni yanağımdan öpüp barda Bay Harcourt'la Bay Penn'i görebildiği yerine geçti. Bir kez hızlıca baktıktan sonra bir daha bizim tarafa bakmamışlardı. Chauncey bir voodoo kraliçesiyle mi dans ediyordu, yoksa bir düşman gelip boynuna bir yılan mı dolamıştı umurlarında değildi. Onlar da Cee'yi, *grigori*'lerin beni umursadığı kadar umursuyordu. Belki Eli hariç.

Paulina ve Eli kapıya yönelmişti. Aceleyle onlara yetiştim. Anlaşılan turta yemeyecektik. Konuşmadılar ama arkalarında olduğumu biliyorlardı. Çok daha sessizleşen kaldırıma çıktığımızda Paulina, "Geceyi arkadaşınla mı geçireceksin?" diye sordu.

"Hayır çünkü çalışıyorum," dedim her kelimeyi öfkeyle vurgulayarak. "Ben sana geceyi kiminle geçirdiğini sorduğumu hatırlamıyorum Paulina."

"Senden çok hoşlanmış görünüyordu," dedi imalı imalı.

"Evet, her boku sen biliyorsun çünkü," dedim. "Karısını yeni kaybetti. Sormadın ama daha bir ay olmadı, benim sevgilim de Corbin yolunda vurulup öldürüldü. O yüzden benimle ilgili fikirlerini alıp uygun gördüğün bir deliğe sokabilirsin."

Kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne kadar öfkeli olduğumu fark etmemiştim.

Korkunç bir sessizlik oldu. "Karısını yeni kaybetti," dedikten sonra susmalıydım. Tarken'ı ya da özel hayatımı bilmelerine gerek yoktu.

"Sinirle konuştum," dedim. Çaba göstersem de sesim hâlâ tersti. "Ama koruduğum insanları bırakmam. Özellikle de bunun kadar olaylı bir yolculukta. Haberin olsun." Uzaklaşırken arkamdan gelmeleri için dua ediyordum.

9. BÖLÜM

Bir kez olsun istediğimi yaptılar. Tek kelime etmediler. Mükemmeldi. Keşke onları odalarına kilitleyebilseydim. Seve seve yapardım. Ama Palacio'dan iki sokak aşağıda bir genelev gözüme çarpmıştı. Belki Paulina biraz kafa dağıtmak için oraya gitmek isterdi.

Eli'ın ne tür bir fahişeden hoşlanacağı konusunda en ufak fikrim yoktu. Erkek mi kadın mı, genç mi yaşlı mı isterdi, kim bilir? Çöldeki o olaydan sonra içimden bir ses olgun kadınları beğendiğini söylüyordu.

Müşterilerim benimle tekrar konuşacak olursa sormak istediğim birkaç soru vardı. İçlerinde büyü olan bazı fahişeler duymuştum, seks onlar için bir tür beslenme gibiydi. Bu doğruysa belki *grigori*'ler bunu araştırırdı. Bu küçük kasabada böylelerinin olduğunu sanmıyordum. Fahişeleri düşünerek Palacio'ya vardım. Masasında çalışan Margaret'ı geçip ve loş merdivenlere yöneldim.

Paulina kendi kapısına, Eli kendisininkine gitti. Ben de anahtarlarımı çıkardım ama sonra bir şey fark ettim. Elimi Eli'ın koluna koydum ve boştaki elimle Paulina'yı dürttüm. Bana çıkışmak için hızlıca döndü ama Eli'ın kapısının altındaki hafif

ışığı işaret ettim. Biz Angora'ya giderken hava kararmamıştı, ışığı yakmış olamazdık.

Kapıyı açmasına engel olmuştum ama şimdi nasıl devam edeceğimizden emin değildim.

Kapının arkasından ateş edemezdim. Bir oda hizmetlisini, hırsızı ya da Eli'a sürpriz yapmak isteyen bir arkadaşını (aptal bir arkadaş olurdu) vurabilirdim. Tabii bu insanların hiçbirinin odada olmaması gerekiyordu ama onları öldürmek kimi zaman silahşorların gösterdiği aşırı tepkilerdendi.

Paulina'nın bir planı vardı. Hiç şaşırmadım. Kapının solunda bir noktayı gösterdi. Orada kıpırdamadan durmamı istiyordu. Sonra Eli'ı yanına çağırdı. Sessizce konuştular.

Paulina yeleğinin cebinden bir şey çıkardı ve kendine özgü o sessiz tavrıyla çömelip kapının tam altına biraz serpti. O ayağa kalkınca Eli'la ikisi el kol hareketleriyle bir şeyler fısıldaştılar. Kelimeleri anlamadım, belki İngilizce bile konuşmuyorlardı. Buna minnettardım. Ben yanımızdan kimse geçmesin diye dua etmekle meşguldüm. Şans ya da büyü eseri, koridor boştu.

Paulina silah kemerime doğru parmağını salladı.

Demek ki buradaki görevim ateş etmeye hazır olmaktı. Bir Colt çekip derin nefes almaya başladım ve kafamı boşalttım.

Biri çıkıp size ateş etmeye başladığında karşılık vermek kolaydı. Böyle dikilip beklemekse zor.

Odanın içinde bir gümbürtü oldu. Bir şey yere düştü. Büyüyü hissedip ölü numarası yapacak kadar akıllı biri olabilirdi içeride. Ama *grigori* büyüsünün işe yaramış olması daha büyük ihtimaldi.

Paulina geri çekilip elini benden kapıya doğru salladı. Elbette kendi büyüsü işe yaramadıysa diye önce benim girmemi istiyordu. Onun yanında geçerken kaza süsü verip bilerek ayaklarına bassam ne güzel olur diye düşündüm. Günün birinde Paulina ve ben kapışacaktık, belli.

Ama bugün değil.

Anahtarı Eli'ın parmaklarından aldım ve sol elimle kilide soktum, kapıyı itip geri çekildim. Tabancam sağ elimde hazırdı.

Odada hiçbir şey kıpırdamadı. Lambanın parıltısı yerde yatan bir adamı gösterdi. Çok gençti.

"Peter!" Eli yerdekine koşmak için önüme geçti. Paulina kollarını Eli'a arkadan dolayıp onu havaya kaldırdı. Hızına ve gücüne hayran kalmıştım.

Merdivenlerde ayak sesleri duyunca odaya girip kapıyı arkamdan kapattım.

"Silahşor," dedi Paulina ters ters. Ne emir verdiğini buradan anlamam gerekiyordu herhalde. Yerdeki adama, hayır oğlana bakmak için *grigori*'lerin etrafından dolandım. Havayı kokladım. Onu daha iyi görebilmek için lambayı kaldırdım. Şüpheli bir şey yoktu. Onun burada olmaması gerektiği dışında. Eli, oğlanın adının Peter olduğunu düşünüyordu.

Derin bir nefes alıp verdim. Çömeldim. Hafifçe. Elimi oğlanın sırtına koydum. Eli'ın nefesi inlemeyle çıktı.

"Yaşıyor," dedim sakin ve sessizce.

Paulina, düşündüğüm gibi oğlanın üstüne kapaklanmayan Eli'ı bıraktı. Eli kendine hâkim olmuştu.

"Onu ters çevireceğim," dedim ve silahımı lambanın yanındaki komodinin üstüne koydum. "Sen izle," dedim Paulina'nın gözlerine bakarak.

Başını salladı.

Bu kadar güvence alabilecektim. Bedenin üstünden uzandım, oğlanın sol tarafındaki giysileri tutup geri çektim. Bir iki saniye dengemi sağlamakta zorlansam da onu çevirmiştim. Gözleri kapalıydı. Ağzı seğiriyordu. Bu Peter, Eli'a çok benziyordu ama bazı hatları daha silikti.

Eli oğlanın yüzünü gördükten sonra uzakta kalamadı. Oğlanın diğer tarafına çömelmişti. "Peter," dedi Eli alçak ama telaşlı bir sesle. "Konuş benimle!"

Oğlanın gözleri açıldı. Boş, beyaz ve korkunç görünüyordu.

Eli'ı yakalamak için ellerini kaldırınca bütün gücümle Eli'ı ittim. Poposunun üstüne geriye düştü. "Pau–" dememle oğlan üstüme çıkmıştı bile.

Sonum gelmişti. Texoma ile Meksika sınırında, Paloma'da bir otel odasının üst katında.

Silahımı almak için komodine uzanmaya çalıştım ama alamadım. İki gün içinde ikinci kez üzerimde kararlı bir erkek vardı. Ama bu Peter, içimde olmakla ilgilenmiyordu. Beni öldürmek istiyordu.

Parmakları boğazıma yapıştı. Bileklerini tutup bütün gücümle ittim ve tek elini gevşettim. O tarafa yuvarlanıp dirseğimle bileğini yere yapıştırdım ama diğer eli hâlâ boynumdaydı. Noktalar görmeye başlamıştım. Aşağı inen bir şeyin parıltısını gördüm ve şiddetli bir ses çıktı. Oğlan cansız halde düşüp benden uzaklaştı.

Kıpırdayamıyordum. Ben de onun kadar cansız halde yerde yatıyordum.

Yavaş yavaş nefesim normale döndü. Boğazımdaki ve göğsümdeki acı biraz azaldı. Ölmeyecektim.

"Silahşor?" dedi Paulina. "Nasılsın?" Elinde oğlana vurduğu şamdan vardı. Temiz değildi. Eli hemen odadan çıkmıştı. Şimdi geri gelip duvara yaslandı. Geniş yüzü solgun ve nemliydi. Midesi bulanmıştı. Neyse ki koridordaki banyoya yetişebilmişti.

Aklıma annemin okulunda okuduğumuz bir Shakespeare oyunu geldi. "*İkinizin evine de lanet gelsin*," diye fısıldadım ve ayağa kalkıp silahımı aldım. Aklıma gelen tek zekice şey buydu.

Bundan sonrasını onlar halledebilirdi. Dikkatlice odadan çıkıp yandaki kendi odama yürüdüm.

Kilidi açarken kapıya yaslanmak zorunda kaldım. Kapıyı açınca da yerde bir şey olmadığına emin oldum. Tavana baktım. Her köşeyi kontrol edip dolabın içine de baktım.

Hatta eğilip yatağın altını kontrol ettim. İşte bu bir hata olabilirdi. Geri kalkmam uzun sürdü.

Sonunda yatağın üstüne oturabildim. Botlarımı, gömleğimi, pantolonumu çıkarıp iç çamaşırlarımla uzandım. Boynum deli

gibi ağrıyordu. Yutkunmayı, konuşmayı, öksürmeyi düşünemiyordum bile. Açık pencereden içeri biraz rüzgâr esti. Güzeldi. Nefes almama yardım etti.

Biraz sonra, belki on dakika, belki de birkaç saat geçmişti bilmiyorum, kapı çalındı. Kapıyı arkamdan kilitlememiştim, ne haldeydim düşünün. Konuşmaya korkuyordum. Masanın ahşabına parmaklarımla vurdum. O bile cılız bir ses çıkardı.

Eli içeri girdi. Eski hasır koltuğu çekti. Bana bakmak için üzerime eğildi ama odam dışarısı kadar karanlıktı. Sabırsız bir ses çıkarıp lambayı yaktı. Yüzünden anlaşılıyordu. Evet, boynum kötüydü.

Eli kafasını çevirdi. Öyle durduk. Konuşmak istemiyordu, ben de konuşamıyordum zaten.

Bir süre sonra sessizlikten sıkıldım. Parmağımla eline dokundum. Bana bakınca solu, onun odasını işaret ettim. *Ne oldu*, diye sormak için avcumu yukarı kaldırdım.

"Kardeşim Peter değildi," dedi Eli. "Ama çok benziyordu. Önceden kimdi bilemem. Artık ölü."

Yine elimi kaldırdım. *Onunla ne yapacaksınız?*

Omuz silkti. "Pencereden aşağı attık. Arabayı yakına çekip onu arabaya koydum. Paulina kasabanın biraz dışına çıkıp onu atacak."

İç çekerek doğrulmaya çalıştım.

Eli beni durdurmak için elini göğsüme koydu. "Gitmene gerek yok," dedi. "Bunu yapabilir."

Tartışmamaya karar verdim. Yastığa yaslandım. Ama eli kıpırdamamıştı. Göğüs kafesimde açık duruyordu. Kıpırdamaya korkuyordum. Gözlerim onunkiyle buluştu.

"Biraz acıtacak ama daha hızlı iyileşmeni sağlayacak." Başta söyleseydi ya.

Gözlerimden yastıklara damlayan yaşlara engel olamadım.

"Üzgünüm," dedi. "Özür dilerim." Sonunda sıcaklık iyi gelmeye başladı. Büyük bir çabayla elimi onun elinin üstüne

koydum. İyileşme hızlandı. Göğsümdeki o parıltıyla uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda oda boş, güneş parlaktı. İnce perdeler rüzgârda kıpırdıyordu. Acayip çişim gelmişti. Ayağa kalkarken çok canım acıdı. Yavaş hareket ediyordum. Pantolonumla gömleğimi elimden geldiğince çabuk giydim. Odadan yavaşça çıkıp koridordaki banyoya yöneldim. Karşıma takım elbiseli iki adam çıktı. Boynumu görünce hemen kafalarını çevirdiler. Ve elbette tam da bu halde banyodaki kişinin çıkmasını beklemem gerekiyordu.

İçeri girince kapıyı kilitledim ve ayakta durmaya çabaladım. Küvetin kenarına yaslandım. "Günaydın," dedim çok sessizce. Boğazımda rahatsızlık vardı tabii ama boynumda bir kemiğin kırıldığını sanmıyordum. Aynaya bakınca gördüğüm manzara ise korkunçtu. Boynumda halka şeklinde kocaman bir morluk vardı. *Morluktan yapılma tasma kolye*, dedim kendi kendime. Ağzım seğirdi.

Giysilerimi çıkarıp banyo yapmak oldukça maceralıydı. Keşke banyoya çıplak gelseydim diye düşündüm. Dişlerimi çok nazikçe fırçaladım. Kendimi tekrar insan gibi hissedince giysilerimi aldım ve yavaşça banyodan çıktım. Patronlarımı kontrol etmem gerekiyordu.

Paulina ve Eli'ın odalarının kapısı açıktı ve bir görevli, Paulina'nın yatağındaki çarşafı çıkarıyordu.

10. BÖLÜM

Bir saniyelik şoktan sonra içimde bir umut doğdu. Onlardan kurtulabilir miydim? Yine de Juárez'e giderdim. Ama belki bir iki gün kimse beni öldürmeye kalkmazdı.

İki dakika içinde silahlarımla kuru çamaşırlarımı hazırladım. Silah çantasını omzuma attım, Winchester sırtımdaydı ve boynum deli gibi ağrıyordu. Ama idare ediyordum. Aşağı yukarı.

Yavaşça merdivenlerden indim. Sanki biri çıkıp böööö diye bağıracakmış gibi etrafa kaçamak bakışlar atıyordum.

Kimse bağırmadı ama Paulina ve Eli masanın karşısındaki bir bankta oturuyorlardı. Kahretsin. Margaret onlarla laklak ediyordu. Paulina'nın yüzündeki baygın ifadeye bakılırsa uzun bir hikâyenin ortasındaydı.

"Ve kim olduğundan haberim yoktu," dedi. "Meğerse iki üç gün önce ya da belki daha önce ölmüş. Yolun kenarına atılmış."

"Neden ölmüş?" diye sordu Eli kibarca.

"Kafatası ezilmiş diye duydum," dedi Margaret.

Paulina gözlerini pörtleterek bana baktı. Boynumu bir şekilde kapatmamı istiyordu. Bir ceset bulunduktan sonra tuhaf bir yarayla ortaya çıkmak iyi değildi tabii. Elimi cebime atıp

toz olursa diye yanıma aldığım bir bandanayı çıkardım. Onu boynuma bağlayıp çantaları yeniden aldım.

"Biz de seni bekliyorduk," dedi Eli neşeyle. Otel sahibi bana şaşkınlıkla baktı. Hikâyesine o kadar kendini kaptırmıştı ki geldiğimi duymamıştı. Demek ki boynumu da görmemişti, güzel.

"Kahvaltıyı kaçırdın genç hanım," dedi.

Konuşmak zorundaydım. Konuşmasam çok tuhaf görünecekti. Mümkün olduğunca sessizce, "Uyumuşum," dedim.

"Sana kalanlardan yulaf lapası getirebilirim."

Gülümseyerek başımı salladım. Mümkün olduğunca konuşmadan idare etmeye çalışıyordum.

"Paket yapabileceğimiz bir şeyiniz var mı?" diye sordu Eli.

"Bir kutum var," dedi kadın başını sallayıp. Birkaç dakika ortadan kayboldu. Döndüğünde elinde kâğıtla örtülü karton bir puro kutusuyla sıcak bir kahve vardı.

Kutuyu aldım. "Teşekkürler," dedim.

Margaret, "Sesin biraz tuhaf çıkıyor," dedi. "Dinlensen iyi edersin."

Silahşorlar dinlenmezdi. İş başındayken asla.

"Ben arabaya benzin doldururken sen kahveni iç," dedi Eli. Paulina'yla sessizce oturduk. Benimle konuşabilirdi ama konuşmadı. Buna minnettardım. Boğazımdan inen sıcak kahve hem iyi hem de kötü geldi. Ama içtikçe canlandım. Eli arabayla döndüğünce kahvem bitmişti.

"Hoşça kalın Bayan Margaret," dedim. Paulina da kadını kafasıyla selamladı ve gün ışığına çıktık. Güçlü sabah ışığının altında verandada durup gözlerimi kapadım. Bu sabahı ya da bir daha başka bir sabahı görebileceğimi düşünmemiştim. Gözlerimi açtığımda *grigori*'ler asık suratlarıyla beni bekliyordu.

Arabaya bindik. Ben arkaya oturdum. Kaya Matkabı'nı dizlerimin üstüne koydum. Olay çıkarsa bugün birilerini vurmayı gerçekten istiyordum. Böyle bir şey olursa hayır demezdim.

Paulina direksiyonda, kasabadan çıktık. Aklıma Chauncey ve

iki ilgisiz müşterisi geldi. Umarım o benden daha rahat ve sakindir, diye düşündüm.

Yapış yapış yulaf lapasına baktım ve onu camdan dışarı fırlattım. Kutuyu atmadım. Kutular her zaman lazım olurdu. Parlak manzara bugün boş ve huzurlu görünüyordu. Tepeleri tırmandık, öbür taraflarına geçmek için etraflarından dolandık. Geniş açıklık alanda koşturan geyikler gördük ama ânında gözden kayboldular.

Paloma, Meksika'da mı yoksa Texoma'da mı kalıyordu emin değildim ama sabah bir sınır işareti görmüştük. Bir tarafa yaslanmıştı. Boyası da soyuluyordu. Klasik.

Hoşuma gitti.

Sessizlik de hoşuma gitti. Hiçbirimiz sohbet havasında değildik. Boğazımın haline bakılırsa benim geçerli bahanem vardı. Eli o iyileştirme numarasını yapmamış olsaydı bugünkü halimi hayal bile edemiyordum. Peter'ın benzeri kimdi acaba ve neden Eli'ın kardeşine benzeyecek şekilde değiştirilmişti? Ama boğazımı dinlendirdiğim için merakımı dillendirmedim.

Tek kelime etmeden yol alarak Ciudad Azul adındaki büyükçe bir Meksika tepe kasabasında öğle yemeği için durduk. Ciudad Azul, İspanyolcada *Mavi Şehir* demekti. Adını renklerinden mi almıştı yoksa adı yüzünden mi böyle yapılmıştı bilmiyorum ama kasabadaki binaların yarısı, mavinin çeşitli tonlarına boyanmıştı. Tuhaf ve neşeli bir görüntüydü.

Her yerde asılı mavi yeşil flamalara ve şeritlere bakılırsa Ciudad Azul'de festival vardı. Kasabanın çoğu aşağıda konumlanmıştı ama büyük kamu alanları tepedeydi.

Tepedeki flamalar bile çok kıpırdamıyordu. Ama bir sürü başka hareket vardı. Büyük bir kalabalık, süslemeler ve kutlama havası içinde sokaklardaydı. En parlak ve en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Arabadan inerken kendimi tozlu ve terli hissettim.

En azından yemek yemek kolay olacaktı. Meydanın çeşitli yerlerinde kurulmuş yemek tezgâhları ve mini barlar gördüm.

Texoma'da ve Meksika'da her kasabanın bir meydanı vardı. Kilise ya da mahkeme, meydanın ortasında olurdu. Tam ortada olmayan kurumlar da mutlaka yakınlarda yapılırdı. Ciudad Azul'da ortayı mahkeme kapmıştı. Bu nedenle kilise, meydanın batı tarafındaydı. Devasaydı.

Parlak renklere, alışveriş seslerine, durmayan harekete baktım. Normalde böyle bir kutlama bir aziz gününde falan yapılırdı. Annem bekârken biraz ek gelir olsun diye bütün aziz günlerinde yemek yapardı. Onun tatlılarının tadını ve bir geçit töreni izlemenin keyfini hatırladım.

Motorum tekrar çalışmaya başlamış gibi içimde bir vızıltı hissettim.

Sonra mahkeme çimlerindeki darağacını gördüm.

İnsan içinde infazlar kötü haberdi. İki ayrı kişi, Jackson ve arkadaşım Dan Brick, kasabaların mahkeme gününe denk geldiklerini anlatmışlardı. Gerçekten kötü bir manzaraydı. Daha da kötüsü, olayın heyecanıyla gaza gelen kalabalıktı.

Mahkeme günü orada olmanın hiçbir yabancıya faydası olmazdı. Belki beni oralı sanabilirlerdi ama Eli ve Paulina hemen göze çarpardı. Meksikalıların büyücülüğe bakışı hiç belli olmazdı. Bir şölen gününde umursamazlardı belki ama bir idam gününde...

"Buradan gitmeniz gerek," diye fısıldadım Paulina'ya. Onu arabaya götürmek için koluna asıldım. Eli'ın nereye gittiğini bilmiyordum. Aceleyle ayrılışına bakılırsa umumi tuvalet falan arıyordu.

"Yemek yememiz lazım," dedi Paulina yüksek sesle. "Güzel yemek kokusu alıyorum!" Bu da en yakındaki yemek satıcılarının dikkatini çekti. Tam da Paulina'nın amaçladığı gibi. Herkes onunla İspanyolca konuşmaya başladı ama Paulina anlamıyordu tabii. Ben Texoma'daki herkes gibi biraz İspanyolca biliyordum ama Ciudad Azul'ün hızına yetişemiyordum. Kendini rolüne kaptıran Paulina yemek tezgâhlarına doğru çekildi. Bir uzman

gibi derin bir ilgiyle yemeklere baktı. (Bana kalırsa keçi ve kızarmış yılan gibi görünüyordu. Yanında da bezelye ve pilav vardı. Tortilla, salsa, kızarmış hamur, tatlı.) Darağacını fark etmemişti ya da benim sadece aptalca davrandığımı düşünüyordu.

Eli yanıma geldi. "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Para harcamaya ve kalabalığa kendini sevdirmeye karar verdi," dedim. "Neden bilmem ama bugün idam günü, buradan hemen toz olmalıyız." Başımla darağacını işaret ettim. Eli'ın gözleri kocaman açıldı.

Parlak bir şal takmış ufak tefek bir kadın bizimle konuşmaya başladı. Ona cevap vermeye çalıştım. Sonunda kadın bir bana bir Eli'e imalı imalı bakıp *"¿Es este tu amante?"* diye sordu. *Sevgilin mi?*

"*¡Sí!*" dedim neşeyle kolumu Eli'ın beline dolayarak.

Kadın emir veren bir kaptan havasıyla Eli'a, "*¡Dale un beso!*" dedi. *Ona bir öpücük ver.*

Kırışık parmağını salladı. Belli ki sarhoştu.

"Ne dedi?"

"Seni sevgilim sandı," dedim. "Beni öpmeni bekliyor."

Eli beni kucaklayıp kendine doğru çekti. Çok şaşırmıştım ama onu itemedim. Sonuçta öpülmekten daha kötü şeyler vardı. Hevesli görünmek için elimden geleni yaptım. Gerinmek boynumu bu kadar acıtmasaydı çok iyi olurdu. Çok çok iyi.

"Hey, milletin içinde olmaz!" dedi Paulina neşeyle. Gözleri o an kalbimi söküp almak istediğini söylüyordu. Eli'la ben onun yanına gittik. Ben Eli'ın kolunu tutuyordum (ama çok hafifçe). Eli, "Öğle yemeği için güzel bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Bu biftek güzel görünüyor," dedi.

"Keçi," diye mırıldandım.

"Keçi," dedi. Beni boğazlamak istiyor gibi bakıyordu.

O an ilk kez keşke Rusça bilseydim, diye geçirdim içimden. Onlara birkaç şey açıklamam gerekiyordu ve etrafımızdaki çoğu kişi İngilizce biliyordu. Biraz Fransızcam vardı. *"Madame,"* dedim gülümseyerek. *"Voyez-vous l'echafaud?" İskeleyi görüyor musun?*

Ağzı bir an açık kaldı ve kafasını mahkemenin çimlerine çevirdi. Bu kez gördüğünün ne olduğunu algıladı. *"C'est une structure pour pendre les gens?" O yapı insanları asmak için mi?*

"Oui." Başımı salladım. Ama boynum ağrıdığı için ânında pişman oldum. Nefesimi tutup elimi bandanaya götürdüm. "Tüymemiz gerek," diye tısladım.

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" dedi Eli.

"Hepsi sarhoş olup gaza gelecek ve işler karışacak," dedim.

Grigori'ler anlamadan bana baktı.

"Biraz yemek alalım, sonra yola koyulabiliriz." Paulina gözlerini kısıp beni süzdü.

"Bu, insanların en çok eğlendiği zaman," dedim. "Zıvanadan çıkacaklar. Onlara göre kâfirsiniz. Buradan gitmeliyiz."

"Şimdiye kadar herkes nazikti." Paulina bunu söylerken resmen gözlerini devirdi.

"*Söylediklerime güven.*"

"Güvenmezsem ne olur?"

"O zaman kalabalıkta ikinizden ayrılırım ve bu işin altından kendiniz kalkarsınız. Ya da kalkamazsınız. Bu kadar kişiyi öldüremem."

Kilisenin devasa kapıları açıldı. Ağır kapının iki kanadını birer adam güçlükle itti. Kilisenin içerisi bir mağara kadar karanlıktı ama kafile birazdan ışığa çıktı ve darağacına ilerlemeye başladı. Başlarında, bir çubuğun ucunda haç taşıyan bir adam vardı. Peşinden de silahlı bir koruma geliyordu. Korumanın arkasından yüzü beyaz bir başlıkla örtülmüş mahkûm yürüyordu. Elleri önden kelepçeliydi. İki tarafında uzun, siyah cübbeler giymiş papazlar vardı. Onların arkalarından da bir koruma yürüyordu.

Bir kadın haykırıp öne atıldı. Ya mahkûmu son bir kez daha görmek istiyor, çünkü onu seviyordu ya da onun gözlerini oymak istiyordu çünkü mahkûm, kocasını öldürmüştü. Artık nedeni her neyse, kadın, adamın yüzüne doğru atıldı. Kadının ona koştuğunu göremeyen mahkûm kafasını sesin geldiği yöne çevir-

di. Mahkûmun sağındaki papaz, kadını elinin tersiyle durdurdu. Kadın sendeledi. Kalabalıktakiler kadını kollarından tutarak durdurmaya çalıştı. Ama kadın haykırmaya devam ediyordu. Kalabalık da huzursuzca hareketlenmeye başladı.

"Tamam," dedi Paulina birden. Küçük insan kümeleri arasından ilerlemeye başladık. Sürü halinde olmaları iyiydi, geri çekilmemiz çok göze çarpmıyordu. Giderken bir fırıncının masasına biraz para attım ve birkaç dürüm aldım. En azından öyle olduklarını tahmin ediyordum. Biraz da et şiş aldım. Et satıcısı manzaraya öyle odaklanmıştı ki sadece paraya bakıp başını salladı.

Mataram ve Kaya Matkabı omzumdaydı. Bir tulumbanın yanından geçtim. Ben etrafı gözlerken Eli benimkini ve kendi matarasını doldurdu. Paulina kendininkini getirmemişti tabii. Çünkü o amansız büyücü Paulina'ydı, her zaman güvendeydi.

Mahkûm darağacına doğru yavaşça ilerlerken gülümsemelerimizi yüzümüzden eksik etmeden dikkatlice ilerledik. Adamın her adımında kalabalığın heyecanı artıyordu. İnsanlar ona bağırıyordu ama kelimelerini anlayamadım. Sanki kurtlar uluyordu. Kalabalığın neredeyse aynı anda kıpırdanıp huzursuzca dalgalanması karşısında Paulina bile tedirgin olmuştu.

Sonunda arabaya vardık. Arabaya yaslanan birkaç sarhoş serseriye mutlulukla el salladım. Onlar da kırık dişlerini göstererek gülümsediler. En az bir tanesinin elinde gevşekçe duran bir tüfek vardı.

Onları öldürürsem kalabalık başımıza üşüşürdü.

"Onlara para ver Eli," dedim. "Hemen."

Eli bir tomar para çıkarıp onlara dağıttı. Adamlar sevinmişti. Meksika ya da kovboy şapkalarını salladılar. Üçü en yakındaki içki satıcısına doğru yol aldı.

Silahlı olan yerinden kalkmadı. Zaman kaybedemezdik. Arabanın etrafından dolaştım. Kolaydı çünkü gözü sadece Eli'daydı. Adamın arkasına geçince kaburgalarının tam altına bir bıçak dayadım.

"Alejate! O sufriras." İspanyolcamın yeterince anlaşılır olduğunu umdum. Ona defolmasını yoksa acı çekeceğini söylüyordum. Ağzımı her açtığımda canım yandığı için kelimelerimin boşa gitmemesini umdum.

Adam başını salladı. Onu yumuşatmak için cebimdeki parayı uzattım. Parayı elimden öyle hızlı kaptı ki neredeyse göremedim.

"Alejate," dedim daha ölümcül bir sesle. Eminim ifadem de bunu destekliyordu çünkü ben şahsen bu öfkeli sesi çıkarırken çok acı çekiyordum. Adam gitti. Tanrı onu kutsasın. Kendi hayatını, belki de bizimkini de kurtardı.

Şoför koltuğuna geçtim. "Siz ikiniz çömelin," dedim. Ciudad Azul'un bu görkemli ve kutsal ânında kasabada dövmeli büyücülerin olduğunu göstermenin anlamı yoktu.

Görünmez olmaya çalışarak yavaşça meydandan uzaklaşmaya başladım. İzdiham, arabayı görünce benim önümde ayrılmıştı. Herkesin dikkatini çevirdiği yerden uzaklaştığımız için gitmek o kadar zor olmadı. Çığlıkların yoğunluğu ve yüksekliği arttı. Sonra birkaç saniye nefesler tutuldu. Adamın ipin ucunda sallandığını görmek için dönüp bakmaya gerek yoktu. Kalabalık gürledi. Mavi şehrin darağacı bir hayatı daha yutmuştu.

Çok geçmeden boş kasabada ilerliyordum. Sonra Ciudad Azul'dan kırsal yola çıktım. Elimden geldiğince hızlı sürdüm. Kasabayla aramızda kilometreler kalmasını istiyordum. Güneye doğru yeterince uzaklaştığımızı fark edince biraz gölge yapacak birkaç ağaç gördüm. Arabayı onun altına çektim. Uzun bir sessizlik oldu.

"Fransızca biliyorsun," dedi Paulina. Sesi benim kadar şaşkındı. Yine o, *köpek ayağa kalkıp konuştu* ifadesini takınmıştı. Ona göre Ciudad Azul ziyaretimizin en önemli kısmı buydu.

Gülmeye başladım ama canım deli gibi yandı. "*Un peu.* Değil mi?"

"Sanırım," dedi Eli. "Ben fazla bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedim. Büyük bir yudum su içince çok iyi geldi. "Segundo Mexia'da Katolik kilisesinde Fransız bir papazımız

vardı. İsteyen çocuklara bedavaya öğretiyordu." Annemin gitmem için beni zorladığını eklemedim. Bedava öğrenmek onun için değerliydi, benim içinse her zaman değil.

"Başka gizli yeteneklerin var mı?" dedi Paulina. Ama ses tonunun hayranlıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

Boynuma dikkat ederek kafamı iki yana salladım.

"Seninle ilgili bilmemiz gereken başka bir şey?"

Buna cevap vermek daha zordu. "Şimdiye kadar hayatınızı kurtardım," dedim. Buna verecek cevabı yoktu. Ama vicdanım rahatsızdı. "Dün gece o şeyin kafasına vurduğun için teşekkürler. Öleceğimi sandım."

"Sanırım amacı oydu," dedi.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Ana hedefte ben, Eli ya da Paulina da olsa o sahte Peter, karşısındakine zarar vermeye programlanmıştı.

Arabadan inip gerindim ve gerilimi azaltmaya çalıştım. Bacaklarım güçsüzdü. "Bir şeyler yiyip yola devam etmeliyiz," dedim.

Küçük bir daire şeklinde oturduk. Sırtımı bir ağaca yaslamıştım. Yemeği bölüştürdüm. Yemek yemek rahat olmayacaktı ama enerjiye ihtiyacım vardı. İyice çiğnedim ve dikkatlice yuttum. Acı dayanılmaz olana kadar yedim. Sonunda harcadığım çabadan yorulunca durdum. Kana kana su içtim.

"Dur bakayım," dedi Eli.

Bandanayı çıkarıp cebime koydum. Paulina boynuma bakınca rahatsız olmuştu Eli da yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Üstelik bu, Eli'ın iyileştirme büyüsünden sonraki haliydi. Eli, Paulina'nın çantasından krem gibi bir şey alıp yaralarıma sürdü. Elbette çok kötü kokuyordu. Ama birkaç dakika sonra konuşmayı düşünebilecek hale gelmiştim. Zira konuşmamız gerekiyordu. Kahretsin.

"Peter kim?" diye fısıldadım. Sesim çok boğuktu.

"Küçük kardeşim."

"O şeyi odana kim bıraktıysa kardeşini tanıyormuş demek." Issız bir yerde olduğumuza seviniyordum. Böylece sesimi yükseltmeme gerek kalmadan da beni duyabilirlerdi.

"Ciudad Azul'da bir telefon bulmaya çalışacaktım. Peter'ı aramak için," dedi Eli. "Çok endişelendim. Ailemle kaldıktan sonra San Diego'ya, okula dönmüş olması gerek."

"Ölü adamı tanımıyor muydun? Gerçek haline dönünce..."

"Onu daha önce hiç görmedim. Paulina?"

"Ben de."

"Yalan söylüyorsun," dedim Paulina'nın soğuk gözlerine bakarak.

Paulina inkâr edemeyeceği kadar çok duraksadı.

"Kimdi o?" dedi Eli. Sesinde daha önce hiç duymadığım, en azından arkadaşı Paulina'yla konuşurken, tuhaf bir sertlik vardı.

"Timofei Bazarov olabilir," dedi Paulina. "Bedeni öyle hızlı bozuldu ki emin olamadım."

Bu, arabadan yükselen kokuyu açıklıyordu. Paulina'nın koku giderici büyüsü bile işe yaramadıysa koku cidden korkunç olmalıydı.

"Timofei bunca zaman bizi izlemiş olabilir mi?" Eli hem şaşkın hem de öfkeliydi. "Ona böyle güçlü bir büyüyü kim yapmış olabilir ve neden?"

Bazen bu insanları anlayamıyordum. "Kim kardeşine benzeyen bir bedene koşacaktı?" Çok fazla kelime çok fazla acı getirdi.

"Ben," diye mırıldandı Eli.

"Kim boğulurdu?"

"Ben." Ayağa kalkıp gölgenin içinde ikimize de bakmadan aşağı yukarı yürümeye başladı. "Ve kardeşim olduğunu düşündüğüm için o kadar sert karşılık vermezdim. O yüzden sana teşekkür etmeliyim silahşor."

İkisine de bakmak istemiyordum. Gözlerimi kapadım. Boynum acıyordu. Kendimi yorgun hissediyordum. Kullanılmış hissediyordum. Küçük kulübem gözümde tütüyordu. Bu ikisi gibi büyücü olsam kendimi eve gönderirdim.

Bütün bunlar benim hatamdı çünkü merak etmiştim. Ve kızgındım.

"Bütün idamlar böyle midir?" dedi Paulina. Gözümü araladım. Evet, bana soruyordu.

"Kutsal Rus İmparatorluğu'nda idam yok mu?" Gözlerimi tekrar kapadım.

"Sadece vatana ihanet suçundan hüküm giyenler insanların önünde öldürülür. Geriye kalanlar gizlilik içinde infaz edilir."

"Bir sürü Meksika köyünde, uzaklarda olanlarda yani, adalet kiliseden sorulur. Bunalım geldiğinde böyle oldu, sonra da o şekilde kaldı. İnsanlar idamlar konusunda heyecanlanıyor. Dini ve idari bir tatil gibi. Çok sık yaşadıkları bir şey değil. Onları korkutuyor. Sonra da ilmekteki kendi boyunları değil diye rahatlıyorlar." İnsan, *yaşasın, ölmedim*'i fark edince çok seviniyor doğrusu.

"Neden bize tavır alacaklarını düşündün?" Eli biraz gücenmiş gibiydi.

"Siz *grigori*'siniz. Meksika'daki Katolik kilisesi, özellikle uzak alanlardaki kilise büyücülüğü ya da ona her ne diyorsanız onu onaylamıyor. Sizin Rasputin onların kutsal adam tanımına girmiyor. Bir Katolik rahip değil." Biraz dinlendim. "Gaza gelmeleri çok kolaydı. Tek idam temizlikse o zaman iki tanesini öldürmek daha da eğlenceli olur diye düşünebilirlerdi. Özellikle de karşılarına iki barbar *grigori* çıkmışsa."

"Seni asmazlar mıydı?" Eli olanları tekrar tekrar düşünüyordu.

"Kısa boyluyum, saçlarım siyah, zengin değilim. Dövmem yok. Belki de kaçabilirdim." *Ve arabayı da alırdım. Acaba onu kaça okuturdum?*

"Neden yapmadın?"

"Ah, Eli. Tanrım. Çünkü benim standartlarım var."

Yüzlerini görmek için gözümü açmaya zahmet etmedim. Bir iki dakika sonra, "Peşinizde, özellikle de Eli'ın peşinde kimin olduğunu söylemek istemiyorsanız tamam. Ama ne kadar çok şey bilirsem işimi o kadar iyi yaparım," dedim.

"Seni düşünmen için değil ateş etmen için kiraladık," dedi Paulina.

Omuz silktim. "Siz bilirsiniz. Şimdi gitmemiz gerek. Benzin alıp uyuyacak bir yer bulalım."

"Siz ne zaman hazır olursanız gidebiliriz majesteleri," dedi kadın.

Anında ayağa kalktım. Acıyı umursamadan onun kolunun üst tarafını tuttum. Öyle öfkeliydim ki konuşamıyordum. Ne kadar uzun boylu ve sağlıklı olsa da benim elimden kurtulamadı. Ama fazla çabalayıp küçük duruma düşmesini de istemiyordum.

"Özür dilerim Lizbeth. Onun hakareti için," dedi Eli.

Derin bir nefes alıp olabildiğince kendime hâkim olmaya çalıştım ve Paulina'yı bıraktım. Bu ikisinden kurtulamıyordum. Onlara silahşorların standartları olduğunu söylemiştim, şimdi ona uyduğumu gösterme zamanıydı.

Şoför koltuğuna geçtim. Bir süre gözümün önünde olmasınlar diye arkada oturmalarına ihtiyacım vardı. Yoldan emin olmak için haritayı açtım. Saatlerdir ilk defa, birazdan yanlış bir dönüş yapmak mümkün olacaktı. Ciudad Azul'dan çıkarken geçtiğimiz yolu başka bir yol kesiyordu.

Grigori'ler arabaya binerken Eli, "Hiç hoş değildi Paulina," diye fısıldadı. Kadın cevap vermedi tabii.

Köpeğe kemik atıyordu sanki. Burada köpek ben oluyorum. Ama kabul etmeye karar verdim. "Üç dört saat sonra El Soldado'ya varacağız," diye bilgi verdim. "Ondan sonra bir şey yok. Ertesi sabah öğlen olmadan Ciudad Juárez'e varırız. Bir şey çıkmazsa." Evet-hayır, bir cevap veren olmadı. Arabayı çalıştırdım. Eğer bir şey çıkmazsa benzinimiz bizi El Soldado'ya götürürdü. Tabii şimdiye kadar başımıza gelenlere bakarsak büyük bir eğer'di bu.

11. BÖLÜM

Öğleden sonra kimse bizi öldürmeye çalışmadı. Tek kelime etmedim. El Soldado'nun eteklerinde bir garajda durana kadar benzinimiz de idare etti. Biraz yağ ve su da ilave ettik, onun dışında her şey tamamdı. Tamirci, işini bilen birine benziyordu.

El Soldado yüksek, kıvrılan tepelerle çevrili, uzun, sığ bir çanakta konuşlanmıştı. Havza sadece tek bir geniş, alçak tepenin böldüğü uzunca bir alana yayılıyordu. Sonrasında yol bir ok gibi çorak toprakta uzanıyordu.

Biraz daha suyu olsa, El Soldado bayağı güzel bir yer olacakmış. Tek katlı, beyaz badanalı evleri, toprak sokakları, bahçenizde çim yerine kaktüsleri seviyorsanız bu haliyle de fena değildi. Çoğu evin arkasında tavuklar, keçiler, bir iki de domuz vardı. Her yerde çocuklar koşturuyordu. Bir çocuk kalabalığının yanında durup kırık İspanyolcamla nerede otel bulabileceğimizi sordum. Gülüp kasabanın içinden düz gitmemi, meydanın diğer tarafında Hotel para Desconocidos'u göreceğimi söylediler. Señora Rivera işletiyormuş. Duvarları sarı ve beyazmış, kaçırmazmışız. Sonra bizimle gelmeyi teklif ettiler. Gülümseyerek reddettim. Avuçlarına biraz bozukluk verip aramaya başladım.

Çocuklar haklıydı. Kaçıramazdık. Otel badanasıyla etrafından

ayrılıyordu. Sadece sarı beyaz olmakla kalmayıp bir de sarı beyaz *çizgiliydi*. Hoşuma gitti. *Grigori*'lere odalara bakacağımı söyledim. Cevaplarını beklemedim. Bandanamı yaralı boynuma çekip silahlarımı arabada bıraktım. Geceyi geçirecek bir yer bulma şansımızı riske atmak istemiyordum. *Grigori*'lerden, özellikle de Paulina'dan uzaklaşmalıydım. Hatta Paulina'ya anahtarları uzattım. Keşke ben içerideyken çekip gitseler diye umdum içten içe.

Señora Rivera bize seve seve üç odasını kiraladı. Parayı peşin almak onu daha da sevindirdi. Bir yemek salonu olmadığını içten bir üzüntü taklidiyle söyledi ama bir sokak ötede bir kafe vardı. Ya da arabayla gitmek istersek birkaç kilometre güneyde bir restoran bulabilirdik. İkisi de harikaydı. Gülümseyerek bana oda anahtarlarını uzattı. Eli ve Paulina'yı almak için dışarı çıktım. Hâlâ oradalardı. Kahretsin.

Arkadaşlarımın büyücü olduğunu gören Señora Rivera o kadar memnun olmadı ama yorumlarını kendine saklayacak kadar kibar (ya da yeterince tedbirli) davrandı.

Odalarımızın yan yana olup olmadığını bile sormamıştım. Kendimi o kadar kötü hissediyordum. Benim odam kadının masasını geçince, ana koridordaydı. Benimkinden iki oda sonra koridor sağa dönüyor, koridorun iki tarafında altışar odanın olduğu on iki odalık bir kısım oluşturuyordu. Koridorun kuzey kısmındaki ikinci ve üçüncü odalar Paulina ve Eli'ındı. En azından onlar yan yana olacaktı. Masaya gidip kadına yan yana başka oda seçeneğimiz var mı diye sordum ama son üç odayı tuttuğumuzu söyledi.

Odalarının dışında koridorda sabırsızca bekleyen Paulina ve Eli'ın yanına döndüm. Kadının söylediklerini aktardım. "Kalmak istediğinize emin misiniz? Birbirimizden ayrı olmamız hoşuma gitmiyor," dedim.

"Bizi o kadar seviyorsun demek," diye alay etti Paulina.

"Burada olmamın sebebi sizsiniz."

"Evet ve *standartların* var," dedi.

Beni ateş etmem için kiraladıkları halde kendi yollarına çevirmeye çalışan dindar çiftçi aileler bile bu kadar sinirimi bozmuyordu. Derin bir nefes aldım. "Paulina, işimi iyi yapmadığımı düşünüyorsan beni kovarsın," dedim. "Bana borçlu olduğun parayı öde. Yarın giderim." Buna ne kadar sevineceğimi eklemedim. Gerek yoktu.

Kadın gerçekten afalladı.

Eli ağzını açtı ama ben ona ters ters bakınca dudaklarını kapattı. İyi seçim.

"Seninleyken, yalnız olduğumuzdan daha iyiyiz," dedi Paulina biraz duraksadıktan sonra. "Umarım kalırsın."

Bu kelimelerde bir özür duymamıştım. Tam bunu söyleyecektim ki Eli'ın kardeşine benzeyen ve beni boğmaya çalışan adamı öldürdüğünü hatırladım. Hayatımı kurtarmıştı.

"Benimle alay etmek yok," diye uyardım onu.

"Espri anlayışın yok mu?"

"Sana göre yok." Kendimi silkeleyip şu âna geri döndüm. "Burada kalmak istiyorsanız bence Eli'la sen aynı odada kalmalısınız." Ciddi olduğumu anlamaları için önce Eli'a, sonra ona baktım.

"Tamam," dedi Eli. "Bunu daha önce de yaptık zaten."

Paulina'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Başını hafifçe salladı.

"Ekstra odadan vazgeçmeyelim," dedim. "Anahtarını bana ver. Ön kapıya yakın olmayı seviyorum. Odaya şey için ihtiyacımız olabilir..."

Eli omuz silkip anahtarı bana verdi. Yemekle ilgili kısa bir konuşmadan sonra bir saatliğine yollarımızı ayırdık.

Sokağın aşağısındaki kafeye gittik. Kolay bir karar oldu. Kimse yeniden arabaya binmek istemedi. Sessizce yemeğimizi yedik. Yemeğimiz bittiğinde -elbette fasulye, pilav ve biraz tavuk- sokaklar neredeyse bomboştu. Bu küçük kasaba kaldırımları -fazla yoktu zaten- erken dolduruyordu.

Silahlarımı gizlemeden taşıyordum. Yalnız da değildim. İn-

sanlar El Soldado'da tedbirli görünüyordu. Kasabadaki tek silahlı kadın olsam da Colt'larımı yanımdan ayırmazdım. Ne de olsa biri bize pusu kurup ateş etmişti. Birilerinin şansının dönmesi an meselesiydi.

Paulina ve Eli, Paulina'nın odasına çekilince temizlenip etrafı dinlemek için kendi odama geçtim. Karanlık çöktükten iki saat sonra otel sessizdi. Sonra mahmuzlu biri ıslığıyla bir kovboy şarkısı çalarak odamın yanından geçti. Davetli birini beklemiyordum.

Islıkçı, *grigori*'lerin odasına yakın bir odada kalıyordu. Adımları bir kapıyı açıp kapattıktan sonra durdu.

Oğlanın yerdeki cesedi, Eli'ın gençliğine benzeyen o çocuk gözümün önüne gelip duruyordu. İyi bir bubi tuzağıydı. Silah dışında bir şeyle öldürüleceğim aklıma hiç gelmemişti. Boğularak öleceğimi kırk yıl düşünsem tahmin etmezdim.

Yarım saat hiç ses gelmeyince botlarımı çıkardım ve belimde silah kemerim, elimde Kaya Matkabı, çoraplarımla dışarı çıktım. Kapıyı kilitlemedim.

Señora Rivera elektriğe para harcamaya inanmıyordu. Sadece koridorun birleşiminde cılız bir ampul yanıyordu. Etraf misafirlerin sadece kapı numaralarını görebileceği kadar aydınlıktı; o da gözleri keskinse.

Durup dinledim. Etraftaki küçük seslere alıştım. Lobide biri radyoyu açmıştı. Kimse bir şey demesin diye ses kısıktı. Koridorun ilerisindeki bir odadan seks sesleri geliyordu.

Etrafımda olup bitenden emin olunca iç duvar boyunca yürümeye başladım. Köşede etrafıma bakındım, bir şey yoktu. Devam ettim. Çok sessiz, çok yavaşça. Paulina'nın odasında ses yoktu. Eli'ın kapısını açtım. Anahtarın çıkardığı küçük klik sesi hoşuma gitmedi. İçeri hızlıca girdim ve kapıyı ânında arkamdan hafifçe çektim. İçeriyi iyice kolaçan ettikten sonra kapının kulpunu yavaşça çevirdim ve kapıyı kapadım. Sonra da kulpu yavaşça bıraktım.

Bu odanın perdeleri çekilmemişti. Ay ışığı içeri dolmuştu. Tanrım, bu insanlara her şeyi tek tek söylemem mi gerekiyor-

du? Eli'ın perdeleri kapaması gerekiyordu. Paulina'nın yandaki odasından bir tartışma sesi duymayı bekledim ama ses yoktu. Uyuyorlardı. Bir an onlardan nefret ettim. Daha da çok.

Dışarıdan görünmemeye dikkat ederek pencereye yaklaştım ve sağ tarafa baktım. Sadece ay ışığı vardı. Bir köpek, toprak sokakta bir şeyleri kemiriyordu. Diz çöküp pencereye yanaştım ve bu kez sola baktım. Dar sokağın, otelin önündeki caddeyle kesişmesini görebiliyordum. Köpek, arabamızın yanında durup tekerlekleri kokladıktan sonra bize mesajını iletti.

Sıradışı bir şey yoktu. Ama sessizlik beni huylandırdı. Tenim karıncalanıyordu. Büyü beni karıncalandırıyordu. Eli ve Paulina yakın olduğu için mi acaba? Bir şeyin yolunda gitmediğine emindim. Ya *grigori*'ler uyumuyorsa? Ya öldülerse? Bu düşünce aklıma girmişti bir kere, kurtulamıyordum.

Belki de ben odamda beklerken biri Paulina ve Eli'ı öldürmüştü. Onları bunca zaman hayatta tutsam da belki de sonunda tufaya gelmiştim.

Koridora çıkıp Paulina'nın odasının kapısını çalabilirdim. Ya da odaların arasındaki bağlantı kapısını deneyebilirdim. Ki onun olmasına şaşırmıştım çünkü benim odamda yoktu. Eli bu odaya hiç gelmediği için kapı kilitli olmalıydı tabii ki. Ama denemekten zarar gelmezdi. Kapı açıldı. Tenim öyle kamaşıyordu ki bedenimden ayrılacak sandım. "Eli? Paulina?" diye fısıldadım.

Perdeler kapalıydı. Ay ışığı diğer odadan buraya sızıyordu. Yan yana iki yatak vardı ve ikisi de boştu.

Valiz yok. Giysi yok.

Grigori'ler burada değildi. Eşyaları gitmişti. Ama kasabadan ayrılmamışlardı. Araba dışarıdaydı.

"Hıh," dedim ve düşünmek için yataklardan birine oturdum.

Biraz sonra pencereyi kontrol ettim. Kapalıydı ama kilitli değildi. Pencereden çıkıp arkalarından kapatmış olabilirlerdi. Öbür odadaki pencere kesinlikle kilitliydi.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Eli ve Paulina kaçırılmış olsa kavga ederler, gürültü çıkarırlardı, değil mi? Ama Paulina'ya açık açık beni kov diye yalvardıktan sonra neden benden sessizce kaçsınlar ki?

Anlayamamıştım. Ne yapacağımdan emin değildim.

Bunlar en sevdiğim duygular değildi.

Winchester'ımı alıp odadan çıktım. Lobide açık bir lamba vardı. Annesine olan benzerliğine bakılırsa nöbetçi görevli, Señora Rivera'nın oğluydu ve en fazla on beş yaşındaydı. Uykusu var gibiydi. Başı kayıt masasındaydı. Ön kapıyı açıp taşlı girişe adım attım.

Evet, araba hâlâ oradaydı ve evet, hâlâ doğru arabaydı.

Anında odama döndüm ve beynimi düşünmek için zorladım.

Biraz sonra hiçbir şey bulamayınca tekrar boş odalara gittim. Bu sefer etrafı aradım. Sessiz ve dikkatli olmalıydım ama artık pencereden ışık görünür mü diye endişelenmeme gerek yoktu.

Señora, oteli çok temiz tutuyordu. Biliyorum çünkü yatakların altına ve arkasına bakarken yere eğildim. Şifonyerler, minderler, paspaslar, banyo eşyaları, her şey için geçerliydi bu.

Sonunda Paulina'nın odasında bir şey buldum; arabanın anahtarları. Yatakla karyolanın arasına sıkışmıştı. Oraya yanlışlıkla girmiş olamazdı. Paulina anahtarları benden saklamak istese onları pencereden dışarı fırlatırdı. Sokakta taşın toprağın arasında onu bulmak saatlerimi alırdı.

Demek ki onu başka birinden saklıyordu. Ve bu başka biri, Eli ve Paulina'yı, birkaç hareketle adam öldürebilen iki güçlü büyücüyü kaçırmıştı.

O kişi her kimse oldukça tehlikeliydi.

Elimde yalnızca bu bilgi vardı. Neden bekleyecektim ki?

Lobiye döndüm. Oğlanı uyandırmayı his istemesem de yaptım. Yarım yamalak İspanyolcamla uzun boylu iki kişinin ayrıldığını gördü mü diye sordum. Biri dövmeliydi. Evet, görmüştü.

"Ne zaman gideceklerinden emin değildim," dedim. "Yanlarında biri var mıydı?"

En azından oğlan şüphelenmemişti. "Evet, señorita," dedi. "Yanlarında bir kadın daha vardı. Çok kısa boylu, uzun, sarı saçlı." İç çekti. Saçları güzeldi demek, saçların sahibi olan kadın da öyleydi sanırım.

"Tabii ya," dedim zaten tahmin etmişim gibi. "Arabamız hâlâ burada. Onun arabasıyla gitmiş olmalılar."

"Sí," dedi oğlan. "Hepsi büyük arabaya bindi. Başka biri sürüyordu."

"Onları duymadığıma şaşırdım. Uyumuşum herhalde."

Oğlan huzursuz görünüyordu. "Onları ben de duymadım señorita. Nasıl bu kadar sessizlerdi anlamadım. O sırada uyanmasam lobiden geçtiklerini hayatta duymazdım."

"Çok yorgundun," dedim gülümseyerek. Bir çeşit sessizlik büyüsü yapmışlardı herhalde. Oğlanın uyandığını belli etmemesi de onun için iyi olmuştu. Ona biraz para verip odama döndüm. Beş dakika sonra bütün çantalarımla geldiğimde oğlan yine uyuyakalmıştı.

Arabayı çalıştırmadan önce etrafa bakındım. Birkaç sokak lambası vardı, çok değildi. Ama toprak yolu görebiliyordum. Tozun içinde önceki izleri ezen yenice bir iz vardı. El Soledad'a geliş gidiş tek bir yol vardı. Yani doğru yola çıkmam için yüzde elli şansım olduğu anlamına geliyordu.

Ana yolda sağa ya da sola dönebileceğim kavşağa gelince gözlerimi kapatıp hissettiğim çok hafif büyü kırıntılarına dayanarak tahminde bulundum. Bir kez olsun ufak yeteneğimin bana bir faydası olabilirdi.

Güneye gittim çünkü doğru geldi... Beni karıncalandırıyordu.

Tourer'ın farları çalılıklı çölde keskin bir çizgi oluşturuyordu. Kasabanın uzandığı uzun vadide tek bir alçak tepe vardı ve o, benimle uzun bir çizginin arasındaydı. Şimdilik önümde bir araba varsa sürücü benim farları göremezdi. Elimden geldiğince hızlı gitmeliydim.

En son gece bir arabaya bindiğimde bütün ekibim öldürülmüş veya ölümcül yaralar almıştı. Geriye bir tek ben kalmıştım. İşte şimdi yine gece vakti iz sürüyordum. Yüküm yine rehin alınmıştı. Daha önce hiç kurtarma operasyonunda bulunmamıştım. İnsanlar beni kurtarılmalarına gerek kalmasın diye işe alıyordu.

Bundan sonra öyle olacaktı.

Kafam bu konuda çok netti.

Kendimi tahminlerle de yormayacaktım. Doğru yoldaydım. Doğru yöne gidiyordum. Emindim.

Yavaş ve düz gidersem ışıksız da sürebilirdim. Birazdan bunu yapacağıma karar verdim. Doğru hesapladıysam Paulina ve Eli'ı kaçıranların bana göre en fazla bir saatlik avantajları vardı.

Benim geleceğimi düşünmediklerinden kasabadan çıkıp uyumak için bir yerde durmuş olabilirlerdi. Belki de odamda uyuduğumu sanıyorlardı. Belki de müşterilerinin çalınmasına göz yuman silahşorun aptallığına gülüyorlardı. Kaya Matkabı yanımdaki koltuktaydı, uzanıp ona dokundum. Tamamen doluydu. Diğer Winchester'ım ve Krag da öyle. Colt'larım belimdeydi. Hazırdım.

Şansım çok yüksek değildi. Onlar çoktan uçup gitmiş olabilirlerdi, ben de arkalarından umutsuzca gidiyor olabilirdim. Ama onların arabasında daha çok kişi vardı, daha ağırdı ve bunun kadar iyi bir araba olmayabilirdi. Bilemezdim.

Tek alçak tepeyi dönünce artık görülebilir pozisyonda olacaktım.

Diğer tarafa geçerken ışıklarımı kapattım. Artık karanlıkta kalma vaktiydi. Bundan sonra yol dümdüz olacaktı. Tourer'ın körlemesine giderken zarar göreceğini düşününce biraz içim gitmedi değil.

Tarken'ın ekibinin parçasıyken hiç büyük planı ben yapmamıştım. Kâr zarar hesabını hiç düşünmemiştim. Benim işim değildi. Ama Paulina'nın esir kalmaktansa yeni bir araba almayı isteyebileceği mantıklı geliyordu.

İleride başka bir arabanın izlerini gördüm.

Çok sevinmiştim.

Dururlarsa onları şaşırtma fırsatım olabilirdi. Şu anda hareket ediyorlardı ama çok hızlı değil. Yavaşça onları izlemeye çalıştım.

İzler durunca sanki dualarım kabul olmuş gibi hissettim.

Neden kenara çektiklerini merak ettim. Öncekinden daha hızlı gidiyordum. Onlar hareket etmedikçe yetişebilirdim.

Ama sonra diğer araba durduğu için bu arabanın gecenin karanlığında çıkarabileceği sesi düşündüm.

Yavaşça durup motoru kapattım. Sırtımda Kaya Matkabı, sağ elimde Marcial'ın Winchester'ıyla inip koşmaya başladım. Düşmeden sessizce koşmak zordu. Ay ışığı bile yardım etmiyordu. Yaklaşınca durup dinledim. Uzaktan tartışma sesleri geliyordu. Ses çıkarmasın diye deri çantayı kendime doğru bastırıp hızla ve sessizce koştum.

Diğer arabanın farları büyük bir dramayı aydınlatıyordu. Bir kadın avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Babamız sizi bunun için çarmıha gerecek! Vatan haini gibi öleceksiniz!" Evet, Paulina'ydı. Işığın merkezindeydi. Elleri büyü yapmaya hazır halde önünde duruyordu. Üzerinde yeleği yoktu. Yalnızdı. Belki de Eli'ı çoktan öldürmüşlerdi. Kalbim öyle deli gibi çarpıyordu ki sanki yerinden çıkacaktı. Hayatımda şimdiye kadar deneyimlediğimden çok daha açık bir şekilde görüyor, duyuyor, düşünüyordum. Tüfekler bu gece iyi değildi. Onları yere koyup tabancalarımı çektim.

Işığa denk gelmeden kendimi gizleyerek olabildiğince yaklaştım. Yeterince yaklaşınca Paulina'nın üç kişiyi -kahretsin, üç kişilerdi- gayet iyi oyaladığını gördüm. Eli yerdeydi, omzu kanıyordu. Ufak tefek sarışın *grigori* -oteldeki oğlanın gördüğü güzel kadın- elleri hazır halde Eli'ın tepesinde dikiliyor, birkaç saniyede bir yere bakıp sonra bakışlarını üzerinde *grigori* yeleği olmayan Paulina'ya çeviriyordu. Eli'ın da yeleği yoktu. Onları ne yapmışlardı acaba?

Paulina'nın dövüşecek gücü vardı. Sırtını bir ağaca verip pozisyon almıştı. Kilometrelerce boş arazideki tek ağacı bulabilecek bir kişi varsa o da Paulina'ydı elbette. Diğer *grigori*'ler ondan korkuyormuş gibi geri çekilmişlerdi. Adamlardan biri, beyaz saçlı olan

yaralanmıştı, bacağı kanıyordu. Daha genç adam ağırlığını tek tarafına vermişti. Bacakları belli ki Paulina'nın saldırısından nasibini almıştı. Ama iki adam birbirinden ayrı duruyordu. Aptal değillerdi.

Paulina'nın tepesi atmıştı. Sesi yüksek, kelimeleri öfkeliydi. Ama bedeni hırpalandığını gösteriyordu. Ya büyü ya da yumruklar yüzünden. Ağaca sadece arkasını korumak için değil aynı zamanda güç almak için ihtiyacı vardı. Ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum.

Sonra aynı anda bir sürü şey oldu. Eli'ın elinin kıpırdadığını gördüm. Ona ne olduysa uyanıyordu. Paulina onların dikkatini üzerine çekerken ben adamların arkasına geçtim. Sonunda onun görüş açısına gelince ayağa kalktım. Gözlerimiz buluştu. Beni gördü. Başını salladı.

Sonra Paulina kendi planını uyguladı. Benimkinin ne olduğu fark etmiyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırdı benim olmadığım yeri işaret ederek. Adamlardan biri bakmak için dönünce Paulina onu öldürdü. Adam çığlık atarak öldü. Diğer adam daha akıllıydı. Arkadaşının muhteşem ölümünü izlemek ya da arkasında ne olduğuna bakmakla zaman kaybetmedi. Büyük bir büyü yaptı ve Paulina ipleri kesilmiş gibi yere düştü. Sonra ben adamı tabancamla vurdum ve bu sefer adam yere kapaklandı.

Sarışın bana karşı koymak için hamle yaptı ama Eli onun bileğini yakalayarak kadının sendelemesine neden oldu. Onu vurdum. Bana bir büyü fırlatmıştı bile ama Eli sayesinde çoğundan kurtuldum. Geri kalanı da vurulmuşum gibi beni sol omzumdan çiviledi. Ben de herkes gibi kendimi yerde buldum.

Bir iki dakika sonra, kaç dakika olduğuna emin değilim, kıpırdayacak gücü buldum. Dizlerimin üstüne, sonra da ayağa kalktım. Omzum uyuşuk olsa da çok kötü değildim. Sendeleyerek sarışının yanına gittim. Tam ölmemişti. Onu kafasından vurdum. Normalde son dakikalarını ona bırakırdım ama bunlar *grigori* olduğu için son dakikalarında neler yapabileceklerini bilemiyordunuz.

Eli bana baktı ve eliyle bir hareket yaptı. Sanırım iyi olacağını anlatmaya çalışıyordu. Şimdilik bana bu kadarı yeterdi.

Yavaşça etrafta dolanıp herkesin durumunu kontrol ettim. İki erkek *grigori* kesin ölüydü.

Paulina... hayattaysa bile tam değildi. Çok hafif bir kalp atışı olabilirdi. Eli'ın yanına gidip yere oturdum. Sonra uzanmak daha iyi göründü.

Kendimden geçmedim. Ama tam olarak kendimde de değildim. Bir süre sonra akü bitince *grigori*'lerin arabasının farları söndü. Yıldızları görebiliyordum. Milyonlarcası tepemizde dans ediyordu.

Uzun, puslu bir süre sonra elimde bir el hissettim.

"Lizbeth?" diye fısıldadı Eli.

"Evet."

"Geleceğini biliyordum."

"Evet."

"Paulina yaşıyor mu?"

"Sanmıyorum."

"Diğerleri öldü mü?"

"Evet."

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Sonra sustuk. "Yeleğin nerede?" diye sordum biraz zaman geçince.

"Yaktılar galiba. Bakarız. Sonra."

"Gölgelerle ilgili konuşmuştun, hatırlıyor musun, hani ölüm büyüsünü son kullandığında?"

"Galiba," dedi Eli.

"En yukarıdaki güneşti, güneşle yerin arasındakiler komplocular, biz de yerdekileriz."

"Evet, gösterişçi."

"Ne demek istediğini anlamadım. Ama ben kimsenin gölgesi altında olduğuma inanmıyorum. Hepsi bu."

Bir sessizlik daha oldu.

"Yıldızlara mı bakıyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel."

"Hı-hı."

Çok çok uzun bir geceydi. Uyumak istiyordum. Ama uyuduğumu sanmıyordum. Eli'a söylemem gereken şeyler vardı ama belki de Paulina hâlâ hayattaydı ve ondan hâlâ nefret ediyordum. Ama aynı zamanda saygı da duyuyordum. Ayağa kalkıp kıpırdayamıyordum bir türlü. Yapılması gereken hiçbir şeyi yapamadım. Omzumdaki his geri geliyordu ama elimi kaldırmam hâlâ mümkün değildi. Bu yolculuğun ağırlığı, aldığım her karardan duyduğum pişmanlık... her şey beni tüketmişti.

"Belki de ölüyorum," dedim.

"En azından yalnız değiliz," dedi Eli.

Anlamadım. "Öyle mi?"

"Birbirimizleyiz," dedi.

"Güzel." Öyleydi. "Söylesene," dedim. "İnsanlar neden bizi öldürmeye çalışıp duruyor?"

"Çünkü Çar'ın yaşamasını herkes istemiyor," dedi Eli.

Kutsal Rus İmparatorluğu'ndaki herkesin Alexei'ye, Eli ve Paulina kadar bağlı olmayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Eli sustuğu için bunu düşündüm. "Ama Alexei'nin karısının bir oğlu olabilir," dedim. "O ölse bile."

"Kızı da olabilir," dedi Eli. Bir haftadır uyumuyormuş gibi yorgun çıkıyordu sesi. "Çariçe... pek sevilmiyor. Pek Rus gibi yetişmemiş, İngiliz gibi de değil. Bir görev duygusu yok. Hep tatilde. Konumunu ciddiye almıyor."

"Rakibi kim peki?" Konuşma artık o yöne gitmeliydi.

"Alexei'nin amcası Grandük Alexander."

Bizim başkanlık yarışına kıyasla çok karmaşık bir konuydu. Texoma her dört yılda bir yeni bir başkan seçiyordu ve en az dört parti vardı. Yani tam bir arbede yaşanıyordu ama açık bir arbede. "Bu Alexander evli mi?" diye sordum.

Doğru noktaya temas ettiğimi görebiliyordum.

"Evet," dedi Eli. "Uygunsuz bir kadınla. Sophia Feodorovna."

"Soylu değil." Hayal edebileceğim en uygunsuz şey buydu.

"Doğru. Grandük'ün Rusya'daki karısı bir kontesti ve devrimciler tarafından öldürüldü. Yeni karısı sıradan biri. Evlenmeden üç oğulları oldu. Belli ki kendi karısı ölmeden önce de yıllardır birliktelermiş. Grandük Alexander devrimcilerden kaçınca bu kadın da onunla geldi. Alexander'ın ilk karısından bir, bu Sophia'dan üç oğlu var."

Çocuk çekilişini bunlar kazanmıştı. Bu Alexander pek genç değildi herhalde. Ağabeyi Çar II. Nicholas birkaç yıl önce zatürreden ölmüş, arkasında da karısı Alexandra hayatını kaybetmişti. Demek ki bu Grandük Alexander en az altmışlarında falandı. Demek dört oğlan!

"Oğlanlar sağlıklı mı?"

"İlk evliliğinin meyvesi olan en büyük oğlu Vasily şu an otuzlarında. Ve bir Rus düşesiyle evli. Bir oğlan da olmak üzere birkaç çocuğu var. Vasily'nin başa geçmesi gayrimeşru kardeşlerinin birçok sebepten işine gelir. İyi adamlar değiller."

"Demek bütün bunlar o yüzden. Alexei ölürse bazı insanlar onun oğlunun -tabii bir oğlu olursa- başa geçmesini istemiyor."

"Evet. Bütün bunlar o yüzden yaşandı."

"Bunu atlatırsak bana Oleg'in kanı neden bu kadar gerekli anlatacaksın," dedim.

Sonra uyuyakaldım.

12. BÖLÜM

Ben uyurken gece, yerini şafağa, şafak da gündüze bıraktı. Güneşin parıltısı başka bir saldırıydı sanki. Artık hareket etmem gerekiyordu, yoksa bir yerim su toplayacaktı ya da susuzluktan ölecektim. Ellerim serbestti. Başımı olabildiğince çevirdim. Eli, Paulina'ya doğru sürünüyordu.

Şimdi yaşama zamanıydı. Yan tarafıma yuvarlandım. Kulağa kolay geldiyse aldanmayın, zordu. Biraz dinlendim, soluk soluğa kaldım, sonra karnımın üstüne yuvarlandım. Bu daha kolaydı. Ellerimle yeri itip dizlerimi altıma çektim. Bu da başka bir adımdı. Biraz güç topladım. Yine yeri ittim. Şimdi dizlerimin üstündeydim. Yarı ayaktaydım. Hareket edince acıyla inledim. Bunun için biraz utandım doğrusu. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Toprak, ayağımın altından kayıyordu sanki. Yan yan birkaç adım attım. Sonunda dik durabilmeyi başarmıştım. Düşersem bir daha baştan ayağa kalkmak çok zordu. Bir ayağımı öbürünün önüne attım.

Paulina'nın yattığı ağacın altına yürüdüm. Eli onun yanında oturuyordu.

Ben de yanına oturmak istedim ama bir daha ayağa kalkabilir miydim, emin olamadım.

Orada olduğumu haber vermek için elimi Eli'ın başına koydum. Eli, gözlerini arkadaşına dikmişti.

"Eee?" Beklemekten yorulmuştum.

"Ölmüş."

"Bize ihtiyacımız olan şansı verdi," dedim çünkü Paulina'yla ilgili söyleyebileceğim en iyi şey buydu. "O sırada kendinde miydin bilmiyorum."

Bir şey demedi.

"Gitmemiz gerek," dedim nazik olmaya çalışarak.

"Nasıl? Arabanın aküsü bitti."

"Sence ben buraya nasıl geldim? Araba biraz ileride. Ben gidip getiririm," dedim. "Yanaşabileceğim kadar gelirim."

"Peki ya bütün bu ölüler?"

Onlara bir şey yapmamıza gerek yok. İki güne onlardan eser kalmayacaktır. "Sadece Paulina'yı önemsiyorsun değil mi? Onunkini taşlarla kapatabiliriz." Biraz düşününce, "Belki," diye ekledim.

"Birazdan toparlanırım," dedi.

Buna verecek cevabım yoktu. Arabayı nereye bıraktığımı düşünmeye başladım. Düşününce gözümün önüne geldi. Kendime kızdım. Of, çok uzakta görünüyordu. Ama kaçarı yok, onu getirmek zorundaydım. En azından bir şey taşımak zorunda değildim.

Tourer'a ulaştığımda kana kana su içtim. Sonrasında kendimi daha insan gibi hissetmeye başladım. Yerde bir gece geçirdikten sonra sürücü koltuğu çok iyi gelmişti doğrusu. Arabayı gerektiği gibi sürdüğümden emin değildim ama ne de olsa çarpacak kimse yoktu. Doğru yere gelip arabayı ölü arabanın yanına park ettim. Daha doğrusu ölü adam kaçıranların arabasının yanına. Kendi esprime neredeyse gülecektim.

Arabadan inince iki yelekten arta kalanları buldum. Eli'ınki yırtılmıştı. Üzerinden zorla çekip almışlar gibi. Ama onun dışında bir şeyi yoktu. Cepleri kapalıydı. Sırtındaki dikişi yanmıştı çünkü Paulina'nın yeleğini yakmak için hazırladıkları ateşin yakınındaydı. Onun yeleği tamamen yok olmuştu. Eli'ın yeleğini ona götürdüm.

Eli, Paulina'nın üstüne *üç taş* koymuştu. Dördüncüyü koymaya uğraşıyordu. Çok yavaş hareket ediyordu ve elleri titriyordu. Bunun ne kadar uzun süreceğini tahmin edince içimden inledim.

"Eli, bence Paulina, üstünün kapalı olup olmamasını önemsemezdi," dedim. "Bunun gerçekliğini anlardı..."

"Ölümün," dedi Eli. Bir taşı daha zorla kaldırdı. "Ölüler örtülmeli, onları onurlandırmak için. Paulina muhteşem bir büyücüydü." Ağzında o inatçı ifadesi vardı.

"Tamam," dedim bunun mantıklı olduğunu düşünüyormuşum gibi. Benim de onun kadar yorgun olduğumu hissetmesini istememiştim.

"Bitireceğim," dedi Eli. Sonra bir taş daha almaya çalıştı ama başaramadı.

Bu da benim bitirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Kızmamaya çalıştım. (Neyi değiştirirdi? İnsanlar hep bedenlere ne olacağını düşünüp endişelenirdi. Niye ki?) Eli'a bir matara uzattım. Dişlerimi gösterip homurdandım, sonra da çalışmaya başladım. Çok yavaştım çünkü hızlı olmam mümkün değildi. İster yanık, ister yırtık olsun, yeleğine kavuştuğuna çok sevinmişti. Biraz su içtikten sonra yardım edebilecek hale geldi.

O işi de hallettik.

Onları kaçıranların ölü arabasına bir şey yapamazdım. En azından yolun hafif kenarındaydı. Dönemeci alan biri onu görebilirdi. Gücüm olsa bile arabayı saklayamadıktan sonra *grigori*'lerin ölülerini saklamamın anlamı yoktu.

Ki gücüm de yoktu zaten.

Ayrıca Segundo Mexia'dan buraya kadar yolda bir sürü ölü bırakmıştım.

Eli'a ayağa kalkması için yardım ettim. Tek kelime etmeden yolcu kapısına yöneldi. Ona bir şeyler daha söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Yüzü donuk ve bomboş görünüyordu. Bedeni ve ruhu çok yara almıştı.

Arabayı sürmeye başladım. Rusların böyle üzücü anlarda ne dediklerini bilmiyordum, umurumda da değildi. Buradan bir an önce gitmeliydik. Daha fazla kötü sürprize ihtiyacımız yoktu. Bela bize daha fazla yaklaşmadan buradan uzaklaşmalıydık. Bir saat kadar araba kullandıktan sonra beynim uyarı verdi. Birimizin düşünmesi gerekiyordu. Eli'ın bunu bir süre yapamayacağı belliydi.

Adam kaçıranların yakında başka işbirlikçileri olabilirdi. En azından biri onlardan rapor vermesini bekliyordu. Şahsen, telgrafla ya da telefonla. Bu gerçekleşmeyince soruşturmaya başlayacaklardı. Cesetler bulunacaktı. Şanssızsak -ya da belki ucundan kaçabildiğimiz için şanslıysak diyelim- diğer *grigori*'ler El Soldado'da olabilirdi. Ama öyle olsa neden adam kaçırma işine katılmasınlar? Tamam, belki de o kadar yakında değillerdi. Bu harikaydı.

Tabii bizi Ciudad Juárez'de beklemiyorlarsa.

Cesetler ve araba bulunurdu. Yoldan geçen şanslı biri arabayı çalsa da cesetleri umursamazdı. Belki de Eli'ı dinleyip cesetler konusunda bir şey yapmalıydım.

Cesetler bulununca araştırma uzun boylu erkek *grigori*'yle kısa boylu kadın silahşor üzerinde yoğunlaşacaktı.

Şu an için gün ışığı, yol ve bir depo benzin vardı. Bunlardan en iyi şekilde faydalanmalıydım. Onlarsız durumun ne kadar kötü olduğunu hiç unutmazdım umarım. Tam olarak kendimde olmadığım için istediğimden biraz yavaş gidiyordum. Araba da geceki sürüşüm nedeniyle en iyi durumunda değildi. Yine de şu âna dek arabanın gitmesini engelleyecek kadar bir hasar görünmüyordu.

Pusuya düşmezsek ve/veya birimiz öldürülmezse, Ciudad Juárez'e bu öğleden önce varmış olacaktık. Ve orada belki de Oleg Karkarov'un kardeşini ve kızını (ya da yeğenini) bulacaktık.

Her şeyin planlandığı gibi gitmesi harikaydı doğrusu.

Bir süre sonra Eli'a söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Acı

çektiğini biliyordum. Arkadaşlarımı kaybettiğim için duyduğum acı daha çok tazeydi. "Paulina senin neyindi?" diye sordum. İrkildi. "Öğretmenin mi, sevgilin mi, ya da?.."

Şaşırmıştı. "Paulina benim kardeşimdi," dedi.

"Bilmiyordum. Gerçekten üzgünüm Eli." Kafam karışmıştı. Aksanları? Peter onun da mı kardeşiydi? "Anne babanız hayatta mı?"

Bir an benden bile şaşkındı. "Anne babamız aynı değil," diye açıkladı. "O benim imparatorluk hizmetindeki kardeşimdi. Ben eğitime başladığımda o sınavlarını geçmiş bir büyücüydü. O nedenle bir süre aynı binada yaşadık."

"Annen ve babanla mı?"

"Gücümüz olduğu ortaya çıkınca ailelerimizle birlikte yaşamayız," dedi.

"Neden ki?"

"Eğitim görmemiz gerekir," diye açıkladı. "Konsantre olmamız gerekir. Ailelerimize istemeden zarar verebiliriz. Ya da bazı dengesiz adaylar bilerek de verebilir."

Neredeyse şok olamayacak kadar yorgundum ama tam değil. "Yani sizi ailenizden ayırıyorlar."

"Evet, San Diego'da okula gidiyoruz," dedi. "Kardeşim Peter şu an orada. En azından... ben öyle sanıyorum."

"Gerçek kardeşin mi büyü kardeşin mi?"

"İkisi de. Peter'ın da benim gibi yetenekli olduğu ortaya çıktı."

Her cevap yeni bir soru doğuruyordu. "Başka erkek kardeşin de var mı?"

"Benden büyük iki erkek üvey kardeşim ve daha küçük iki kız kardeşim."

"İmparator için ne yapıyorsun?"

"Koruma için büyü yapıp savunma yapıyoruz. Onun yanında hep bir koruma vardır. Grandüşeslerle de ilgileniyoruz. İyileştirme yeteneğine sahip olan bizler Çar'a yakın oluyoruz. O kan nakli olurken ağrısı olmasın diye yanında bulunuyoruz. Ve vücudu başka bir seçilmişten alınan kanı kabul etsin diye."

Kan naklini duymuştum. Hiç kan nakli yaptırmamıştım ya da yapıldığını görmemiştim ve buna memnundum. "Yani diyorsun ki herhangi bir kan olmaz. Özel kan olmalı." Kimin kanı olursa olsun hepsinin aynı olduğunu sanıyordum. Şimdi neden öyle olmadığını anlayacaktım. Nihayet.

"Rasputin'le ilgili konuştuk."

Başımı salladım. "Kutsal adam. Tam olarak bir rahip değildi. Alexei kanama hastalığına yakalanınca onun hayatta kalmasına yardım etti."

"Alexei'yi hayatta tutan sadece Rasputin'in duaları değil, aynı zamanda onun kanıydı," dedi Eli. "Bir ay önce Rasputin ölene kadar işe yarıyordu."

"Rasputin'in bu kadar uzun yaşamasına inanamıyorum. Çok uzun bir hayat." Anlamaya çalışarak çok yavaş konuşuyordum. Eli'ın ifadesine bakılırsa bu oldukça önemli bir bilgiydi.

"Mübarek kutsal adamı büyüyle yaşattık," dedi Eli. "Zor büyü. Karanlık büyü." Mutsuz bir şeyi hatırlamış gibiydi.

"Pekâlâ... Alexei için daha fazla kana ihtiyacınız var. Belki de doğacak bebek erkekse onun için de. Rasputin'inki gibi kana ihtiyacınız var. Ama ne aramanız gerektiğini nereden biliyorsunuz? Oleg Karkarov'un çocuğunun kanının doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Rasputin çok ahlaklı bir kutsal kişi değildi," dedi Eli. "Evliydi, karısından çocukları vardı. Ama bu evliliğin dışında..."

Eli'ın ne demek istediğini anlayınca şok oldum. "Başka kadınlarla ilişkisi mi vardı?"

Eli gözlerime bakmadan başını salladı. "Onlara ilişki demek bile fazla kaçar."

Jetonum düştü. Çok uzun sürmüştü. "Yani başka çocukları vardı?"

Eli yine başını salladı. "Yani kanları aynı mı diye bu çocukların izini sürüyoruz."

"Karısından olan çocuklarına ne oldu?"

"Biri onunla birlikte Rusya'dan kaçabildi. Geri kalanı yakalanıp infaz edildi."

"Peki, kaç tane piç var?"

"En az dört."

"Hepsini buldunuz mu?"

"Biri çocuğu olamayacak kadar erken öldü. Ama diğerleri daha uzun yaşadı. Bildiğin gibi Oleg Karkarov geçen yıl öldü. Rasputin'in gayrimeşru kızı Irina, ondan bir yıl önce gripten öldü. Irina'nın erkek çocuğu veremli. Kızı ise frengisi olan bir fahişe. Yani onların kanı olmuyor. Tanrı bilir Çar onlardan neler kapardı? Başka bir ekip Polonya'da Rasputin'in ikinci kızının peşinde. Paulina ve ben, Oleg Karkarov'un peşine gönderildik. Oleg'in belli bir seviye büyü yeteneği de olduğundan onun kanı uyar diye umuyorduk. Ama elbette..."

"Sergei'in onun öz kardeşi olmasını umuyorsun."

"Öyleyse ve kız çocuk, Sergei'inse herkesi hayatta tutmak için daha çok şansımız var demektir. Sergei'in annesi başka, babası aynıysa kanı -ve çocuğunki- uyacak. Ama Rasputin, Sergei'in babası değilse işe yaramazlar."

Ağzımı iyi ki kapalı tutmuştum. Kanımın olduğu yerde, vücudumun içinde olmasını seviyordum. Kimseninkiyle karışmadan. Konuyu değiştirme vakti gelmişti. "Juárez'e gidince Sergei Karkarov'u nasıl bulacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

"Paulina araştırma büyülerinde daha iyiydi," dedi Eli. Sesi olduğundan daha yaşlı ve yorgun çıkıyordu. "Deneyebileceğim yollar var."

İç çektim ama sessizce. Eli biraz kestirdi, biraz su içti, Ciudad Azul'dan aldıklarımızdan ve kalan tek yiyeceğimizden bir iki lokma yedi. Ben aç değildim ve onun daha çok ihtiyacı vardı. Ne de olsa ben bir yakınımı kaybetmemiştim.

13. BÖLÜM

Eli yavaş yavaş daha iyi görünmeye başladı.

Ciudad Juárez'in etekleri yolun kenarında asfaltlanmış olarak belirince arabayı kenara çektim. "Ne kadar paran var?" diye sordum. Eli ceplerine baktı. Bunu yaparken kendinden iğrense de Paulina'nın ceplerindeki parayı yanına alacak kadar aklı başındaydı. Ne de olsa Paulina'nın paraya ihtiyacı olmayacaktı.

Dikkatli olursak bir haftalık yeme içmeye ve konaklamaya yeterdi.

Bir dakika. *Biz* dikkatli olursak. "Kaybolmamı ister misin?" dedim.

Bana boş boş baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Paulina'yı hayatta tutamadım," dedim. "Kendi başıma eve dönebilirim." Kolay olmazdı. Dik durmaya çalıştım.

"Kaç yaşındasın?"

Bu soru da nereden çıkmıştı? "On dokuz," dedim.

Bana çok, çok uzun bir süre baktı. "Lizbeth, yanımda kalmana ihtiyacım var," dedi.

Belki de ona ihanet etmemem için beni yanında istiyordu. Ya da belki de gerçekten ona yardım etmeme ihtiyacı vardı. Ya da belki de kim olduğumu anlamıştı. Bütün bu fikirlerin artıları ve

eksileri vardı. Ve yaşımın bununla alakası yoktu. Onu çözemiyordum.

"Tamam," dedim. "Sence Sergei'i bulman ne kadar sürer?"

Gözlerini kapadı. İzleme duyularını dışarı salmak gibi bir şeyler yaptığını düşündüm. "Burada bir sürü insan var," dedi. "Belki birkaç saatte bulurum. Belki de bir iki gün."

Bu düşündüğümden daha iyiydi. "Şimdi, seçenekler şöyle," dedim. Uzun, sessiz yolculuğumuz boyunca epey düşünmüştüm. "Arabayı bırakabiliriz. Saatler içinde yok olur. Ya da onu bir satıcıya satabiliriz. Eğer satarsak senin peşindekiler onu görüp kimin sattığını, nereye gittiğini soruşturabilir. Ya da onu yoldan geçen herhangi birine satarız. Fazla para alamayız ama hiç yoktan iyidir. Ya da onu saklayıp bir süre sonra bulmaya çalışırız. Belki de kiralık bir garaj buluruz ya da öyle bir şey."

"Sence hangisi daha iyi? Arabanın evrakları var," dedi Eli. Onları torpido gözünden çıkardı. Evraklar Esai González adına kayıtlıydı.

"Bu çok işe yarar," dedim rahatlayarak. "Evraklarda Meksikalı adı olduğu için bence bunu bir araba satıcısına kolayca satabilirsin. Ama kılık değiştirmen gerek ya da farklı görünmek için kendine büyü falan yapmalısın." Gözümün önüne güzel bir kadına benzeyen o yaratıkla Eli'ın kardeşi Peter'a benzeyen adam geldi. "Ya da bir aracı kiralayabiliriz."

"İspanyolcan bunu yapacak kadar iyi mi? Seni yerli sanabilirler mi?"

Eli'ın tekrar kendine geldiğini gördüğüme rahatlamıştım. "Hayır."

"Sadece ağzımı kapalı tutarsam..."

Her zaman yaptığım gibi yani. "Etrafa bakınıp sorular sorarım," dedim. "Sen gözden uzak olursun."

Bunu söylemesi kolaydı tabii. Kalabalık bir bölgeye gittik. Juárez'in merkezi değildi ama epey hareketli bir alt sınıf mahalleydi. Eli arabanın içinde bekliyordu. Espinoza Speedy Benzin

İstasyonu'nda Señora Espinoza'nın iznini alıp ona biraz para verdikten sonra gözden uzak bir yere park etmiştik. Ben çıkarken Eli bacaklarını arabada esnetmiş, biraz daha uyumaya hazırlanıyordu. Dikkat çekmemek için silahlarımı bırakmıştım. Sokaklarda gördüğüm kadınlara bakacak olursak pantolon giyen silahlı bir kadın, istemediğim kadar dikkat çekerdi.

Açık hava pazarında gezindim. Bir etek, mavi bir bluz, kendi kirli bandanamdan daha büyük ve temiz bir saç bandanası aldım. Oraya uyum sağlamak adına aldıklarım için elimden geldiğince pazarlık yaptım. İşe yaramış gibiydi. Kimse bana karşı gelmedi. Kimse kan arayışındaki korkunç bir büyücüyle kaçtığımı anlamamış gibiydi. Kimse bana ateş etmeye kalkmadı. Bu hoşuma gitti.

Üstümü değiştirmek için arabaya döndüm. Pantolonumu sıyırıp tabancamdan birini sağ uyluğuma bağladım. Rahatsızdı ama silahlı olmak kendimi daha normal hissettiriyordu. Sonra eteğin neyse ki fazla derin olan cebine bir bıçak yerleştirdim. Kim bilir kaç saattir üzerimde olan gömleği çıkardım. Avluda bir tulumba vardı, biraz suyla kendimi sildim. Biraz olsun fayda etti. Sonra bluzu giydim. Eli'a dönüp baktığımda tam zamanında derin bir nefes alıp kafasını çevirdi.

"Şunu arkamdan bağlar mısın?" Bandanayı ona salladım. "Saçımın büyük kısmını saklıyormuşum gibi görünsün."

Eli başını salladı. Üçgen halinde katlanmış mavi siyah bandanayı ona verdim. Onun parmaklarını boynumda hissetmek tuhaftı. "Bu yanında dursun," dedi bana bir taş vererek. "Şeyden... Giysilerinin altından bir silah çıkarmaktan daha kolay. Ve onlar kadar etkili."

"Neden?" Alt tarafı bir taştı. Parıltısı falan da yoktu. Daha önce gördüklerimden farklı bir taşa benzemiyordu. Bir bilye kadar küçüktü.

"Biriyle hızlıca ve sessizce dövüşmen gerekirse bunu onlara at. Silah sesi dikkat çeker diye tabancanı kullanamayacağın durumlarda," diye açıkladı Eli.

"Onlara bununla mı vurmam gerek?"

"En iyisi o olur, evet," dedi hafifçe gülümseyerek. "Ayakları da iyi olur. Ah, ayrıca mümkün olduğunca uzakta dur."

Eli'ı arabanın başında bıraktım. Silah çantam, kişisel eşyalarım da arabadaydı. Ona arabadan uzaklaşmamasını söyleyecektim ama dilimi tuttum. "Elimden geldiğince çabuk dönerim," dedim. Sesim bu kadar kararlı çıktığı için kendimle gurur duymuştum. Şimdi bu sokaklardaki onca insanın içinden bir arabulucu bulmam gerekiyordu.

Nasıl birini aradığımı tam olarak bilmediğim için amacıma ulaşmam beklediğimden uzun sürdü. Yapacak bir şeyi olmayan bir sürü aylak insan vardı ve hepsinin paraya ihtiyacı vardı. Ama bu aylakların çoğu bana yardım etmeden tüyer, bazıları da beni öldürüp üzerimdeki parayı almaya çalışırdı. Çok azı da polise giderdi.

Sonunda altmışlarında, zayıf bir adamı gözüme kestirdim. Giysileri eski püsküydü. Aynı durumda bir sürü insan olsa da bu adam dik duruyordu. Bir şerefi vardı. Ve temizdi. Dilenmek için elini uzatmamıştı. Orada olmaktan başka yapacak işi yoktu.

"*Señor, por favor*," dedim. Adam dönüp bana baktı. Sadece tek gözü görüyordu. Sol gözü birinin desenli gömleğinden yapılmış bir yamayla kapatılmıştı.

"*Señorita*," dedi kibarca başını sallayarak.

Ona aile felaketleriyle ilgili bir hikâye anlattım: Meksikalı babam aniden burada ölmüştü. Texoma'lı annem hastaydı ve onun yanına dönüp küçük erkek kardeşlerimle ilgilenmem gerekiyordu. Babamın arabasını satmam gerekiyordu. Ama büyük arabaları satmaktan hiç anlamazdım ve kasabada yabancıydım. Babam yanımda olmadığından beni kandırmalarından korkuyordum. Bana yardımcı olursa çok mutlu olacaktım. Yanımda bir erkek olmazsa araba satıcısının beni kandırmasından korkuyordum.

Jose Reyas hikâyeme inandı mı inanmadı mı bilmiyorum ama başımın belada olduğunu ve korktuğumu biliyordu (ve ikisi de

kesinlikle doğruydu). Arabanın satışı üzerinden vereceğim yüzde karşılığında bana yardımcı olmayı kabul etti. Onu tanımayan bir satıcıya gitmemiz gerekeceğini söyledi çünkü onun adı Esai González olacaktı.

"Öyleyse yapalım," dedim dikkatli İspanyolcamla. Acaba kaç araba satıcısı Señor Jose Reyas'ı tanıyordu? "Nerede öyle bir yer bulabileceğimiz konusunda bir fikriniz var mı?"

Señor Reyas biraz düşündükten sonra başını salladı.

"O zaman buradan iki sokak ötede, arabada sizinle buluşuruz," dedim.

"Siz araba sürmeyi biliyor musunuz señorita?" adam şaşırmıştı.

Başımı salladım. "Babam öğretmişti. Annemin kafası biraz dağınıktır." Annem bunu duymadığı için mutluydum.

"Çok becerikli bir genç kadınsınız," dedi Señor Reyas. Sesinde tam olarak takdir yoktu.

"Hayat zor, señor," dedim. Sanki ona hatırlatmama gerek varmış gibi. "Şimdi arabayı satabilirsek size vereceğim yüzde şu..."

Arabayı almak için benzinliğe gidince Eli'ı, garajın arkasındaki küçük avluda, gölgede ahşap bir sandalyeye oturur buldum. Soğuk bir soda içiyordu ve elindeki kırık bir çömlek parçasını evirip çeviriyordu. Çok uzak ama sakin görünüyordu. Bunu beklemiyordum. Ona olanları anlattım. Pek konuşma havasında değildi.

Eşyalarımızı arabadan indirip Eli'ın ayaklarının dibine bıraktım.

Señor Reyas'ın kararlaştırdığımız yere geleceğinden pek emin olmasam da adam geldi. Arabaya biraz şüpheyle bindi ama araba satıcısının yerini bana düzgünce tarif etti.

Yolda fazla konuşmadık. Yaşlı adamın konuşmayı seven biri olduğunu düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım. Tourer'dan inip Hermosa'lı Tomás'ın Yeni ve İkinci El Araç garajına adım attığımızda Señor Reyas'ın neden sessiz olduğunu anladım. Esai González olarak müthiş performansına hazırlanıyormuş.

Yaşlı adam, Tomás'a -soyadını tam duyamadım- kazadan beri (gözündeki bandı işaret etti) araba kullanmakta zorlandığını açıkladı. Bu satıcıya gelmek için bile becerikli torununun yardımına ihtiyaç duymuştu. Señor Esai González arabayı satmayı hiç istemiyordu ama karısı, artık eski işini yapamadığı için parayı faydalı bir şeylere kullanabileceğini söylemiş, onu ikna etmişti.

Yeni büyükbabam, Tomás'a bunun bir ön ziyaret olduğunu vurgulamış, arabanın kaç para edeceğini öğrenmek istediğini söylemişti. Señor González önceden başka satıcılara da gittiğini ima etti.

Satıcı sinirli sinirli başını salladı, çok mantıklı olduğunu söyledi ve pazarlık başladı.

Galiba Señor Reyas yeni kimliğiyle çok eğleniyordu. Kendini rolüne kaptırmıştı. Fiyatı olabildiğince yukarı çekmeye uğraştı, ki başardı da. Görüşmede belli bir fiyata ulaşınca yeni arkadaşım sağlam gözüyle bana dönüp tek kaşını kaldırdı. Belli belirsiz bir hareketle anlaşmayı onayladım. Araba satılmıştı. Señor González'le birlikte memnuniyetle gülümsememeye çalışarak güzel Meksika paralarıyla oradan ayrıldık.

Bir kafenin köşesinde oturduk. Parayı mümkün olduğunca gizli bir şekilde bölüştük. İşimiz bitince Señor Reyas, "Pazarlıktan sonra beni öldüreceğini sanmıştım," dedi.

Yine de planı sürdürmüştü.

Otururken yaşlı adamla neredeyse aynı boydaydık, bu nedenle gözlerinin içine bakabiliyordum. Aklıma söyleyecek bir şey gelmedi. Onun polise ya da düşman *grigori*'lere gideceğini, kendisine ait olmayan bir arabayı satan yabancı bir kızla ilgili bilgileri satabileceğini düşünseydim... onu öldürürdüm.

"Paranın keyfini çıkarın," dedim Señor Reyas'a. Adam tek kelime etmeden gitti. Kazancıyla ne yapacağını hiç bilmiyordum. Karısı var mıydı acaba? Torunları? Evi var mıydı mesela? Ne yaparsa yapsın, onu biraz gülümseteceğini umdum.

14. BÖLÜM

Eli'ı bıraktığım Espinoza Speedy Benzin İstasyonu yürüyerek epey uzak mesafedeydi. Arka yoldan küçük avluya girdim. Señora Espinoza'ya yine görünmek beni endişelendirmiyordu.

Ağacın altındaki sandalye boştu. Soda şişesi yanındaki masada duruyordu. Çantalarımız yoktu.

Her şeyin bir anda mucizevi şekilde değişmesini umarak bekledim. Eli bütün çantalarımızla birlikte erkekler tuvaletinden çıkabilirdi. O içerideyken çantalarımız çalınmasın diye hepsini yanına almıştı mesela. Yakındaki bir kafeye giden Eli bütün eşyalarla birlikte bize doğru gelebilirdi. Eli yerin içinden fırlayabilir ya da bir ağaçtan düşebilirdi.

Hiçbiri olmadı. Of, *kahretsin*. Bu kadar yorgun olmasaydım bir şeyleri tekmelerdim kesin. Onun yerine öfkemi dizginleyip garajın arka kapısını açtım. Señora ve Señor Espinoza'yla konuşmam gerekiyordu. Kadını zaten pek sevmemiştim ve şu an ikisini de sevmeme gerek yoktu.

Yüzüme tatlı olduğunu düşünecekleri bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Başaramamış olabilirdim.

Espinoza'lar benzinliğin ana salonunda bir masada dama oynuyordu. Señora Espinoza suratsız ve derbeder görünüyordu.

Kocasının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Beni görmemiş gibi yaptılar. İki pompaya bakan büyük camdan dışarıyı seyrettim. Müşteri yoktu. Sanırım işler çok parlak değildi. Eli ve arabanın küçük arka avluda durmasına bir şey dememelerinin sebebi de buydu herhalde.

"Kardeşim gitmiş," dedim olabildiğince tatlılıkla. Tabii ki bundan haberleri vardı. Señora Espinoza şaşırmış gibi rol yaptı.

"Aradığınız kuzeninizi nerede bulacağını hatırladığını söyledi," dedi kocası. Korkunç, sarkık bıyığı her kelimede oynuyordu.

Adama bakarken bunu düşündüm.

Señor Espinoza huzursuz görünmeye başladı. "Küçük çantalarınızı bize bıraktı," dedi. "Memnuniyetinin bir işaretiyle birlikte." Señora Espinoza kocasının sandalyesinin arkasındaki küçük alanı işaret etti. Kişisel eşyalarımızı gördüm. Benim sırt çantam ve Eli'ın valizi. Başka bir şey yoktu. Çantaları alıp askıları omzuma asarken düşünmeye devam ettim.

Silahlar yoktu. Eli belki de o çantayı yanında götürmüştü... Tabii Espinoza'lar onu çalmadıysa. Neyse ki hiç olmazsa tabancamla bıçağım vardı. Ah, bir de Eli'ın koruyucu taşı.

Elimi cebime attım. Kocasına zorla gerçeği söyletmeye kalksam kadının çığlıkları ne kadar dikkat çekerdi acaba? Ben rahmetli Paulina kadar iyi bir sorgucu değildim belki ama bu hımbıl Espinoza'yı konuşturmayı becerebilirdim.

Benzincinin sahibi düşüncelerimi tahmin etmiş gibiydi.

"Kardeşiniz kendinde görünüyordu. Sizin de büyüğünüz olduğu için onu sorgulamadık," dedi adam aynı zamanda kızgın görünmeye çalışarak.

"Kardeşim kendinde değil," diye çıkıştım. "Ne tarafa gitti? Onun biriyle konuştuğunu gördünüz mü?"

"Buraya gelip İngilizce bir şeyler dedi. Biraz anlayabildik."

Karısı deli gibi başını sallıyordu. Belki bıçağı görmüştü. Kazayla onu çekmiş olabilirdim.

"Bir uyarı aldığını söyledi. Gitmeliymiş. Sizin için dönecekmiş."

"Bu ne zamandı?"

Birbirlerine baktılar. Señora Espinoza, "Bir saat olmadı," dedi. Kocası başını salladı.

Onlara inanır gibi oldum çünkü bir şey yapmaya kalkmış olsalar Eli bir kibrit çakışından kısa sürede bu ikisiyle yerleri süpürürdü. Zaten Espinoza'lar Eli'ın gitmesini nasıl engelleyeceklerdi, dahası bunu neden isteyeceklerdi ki? Yine de onlara kızgındım. Endişeyle içeri girmiş olmasam gelip ne olduğunu bana söylemeye zahmet etmeden orada beklememe izin vereceklerdi.

"Ne tarafa?" diye sordum. Sesim öyle öfkeliydi ki irkildiler.

Señora Espinoza sağı işaret etti. Düşünmeden yapmıştı, demek ki doğruydu. En azından öyle düşündüm.

"Beni yine göreceksiniz," dedim. "Ve kardeşimin başına bir şey geldiyse beni yine gördüğünüze sevinmeyeceksiniz." Konuşurken resmen tıslıyordum.

Arkama dönüp açık kapıdan parlak gün ışığına çıktım. Arkama bakmadım. Espinoza'lar kesin arkamdan bakakalmıştı. Onları yeterince korkuttuğumu umuyordum. Polise gitmeyecekleri kadar korktuklarını umdum.

Lanet olası *Eli*. Onun izini nasıl süreceğimi düşünüp seçtiği yöne doğru gittim. Bir şehirde onu nasıl bulacaktım? İçinde su olan mataralarımızı almıştı. Tabii ki. Bir tulumbanın başında durup küçük bir çocuktan bardak kiralayıp su içtim. Hazır oradayken yüzümü de yıkadım.

Bir an durup araba satışından kazandığım para üzerimde diye sevindim. Eli öldüyse hiç olmazsa eve dönebilirdim. Onu bulamazsam arka arkaya ölen ikinci müşterim olacaktı. Gerçi bu sefer tamamen onun hatasıydı.

Geleceği düşünmeyi bırakmalıydım. Tek sahip olduğum şu andı. Benzinlikten dümdüz güneye yürümüştüm. Kasabanın içine girdikçe sokaklar daha da kalabalıklaşıyordu. Her yerde arabalar, atlar, eşekler, bisikletler ve bir sürü yaya insan vardı. Yeni mahallelerle eski alanların karmaşası iç içe geçmişti. Aynı geniş

cadde devam etse de arada trafiği engelleyecek kadar kalabalık tezgâhların olduğu meydanlarla kesiliyordu.

Sokaklar daralıyor, kafa karıştırıcı şekilde kıvrılarak ilerliyordu. Her yerde çöpler ve temizledikleri köşeye çömelmiş evsiz insanlar vardı.

Üniformalı tek bir erkek ya da kadın görmedim. Polis yoktu.

Her yer, arayabileceğiniz her şeyi satan pazar tezgâhlarıyla doluydu. Dükkânların kepenkleri, vitrinleri ancak gece kapanıyordu. Bazı adamlar müzik yapıyordu. Satıcılar mallarını bağırarak pazarlıyordu. Hissettiğim kadar kaybolmuş görünmediğimi umarak duraksadım.

Eli bu ara sokaklardan herhangi birine girmiş olabilirdi. Ara sokaklardan herhangi birinde yürümüş olabilirdi. Labirent gibi dizilmiş, kulübelerden farksız evlerin arasından yol almış olabilirdi. Bu evler, kalabalık caddenin birkaç sokak ilerisindeydi, görebiliyordum. O gideli bir saati geçmişti ve uzun bacakları bir saatte çok yol kat edebilirdi.

İşim şansa kalmıştı. Ve aradığım fırsat karşıma çıktı.

15. BÖLÜM

Tanıdık bir çanta gördüm, benimkiydi. Bir köşede, küçük bir tezgâhı olan şapka satıcısının ayaklarının dibinde, yerdeydi. Eli yüzü düzgün, orta yaşlı bir kadın olan şapka satıcısının kolunda bir dövme vardı. Uzaktan tanıdık geldi.

Başka ipucum olmadığı için ona yaklaşmak zorundaydım. Yakında kimse kalmayana kadar bekledikten sonra, "Señora, bu çantayı size bırakan adamı arıyorum. Geleceğimi söyledi mi?" dedim.

Kadın beni baştan aşağı süzdü. Ne düşündüğünü anlayamamıştım. "Bu adam nasıl birine benziyordu?" dedi.

"Uzun boylu, geniş bir yüzü var. Uzun saçlı. Ve bir sürü dövmesi var. Sizinkine çok benzeyen bir dövme de dahil."

"Büyücü çantayı almaya genç bir kadının geleceğini söyledi ama senin gibi birini beklemiyordum."

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim. Acaba bıçağımı çeksem daha anlayışlı olur muydu? "Ama onu bir an önce bulmam gerek. Ve bu çantayı almalıyım."

"Bir kadının taşıması için ağır bir çanta," dedi şapka satıcısı kibirli bir sesle.

Yine ne demek istediğinden emin değildim. Artık lafı dolandırmaya zaman yoktu. Eteğimin cebinden para çıkarıp ona verdim. "Çantaya baktığınız için teşekkürler," dedim. "Ne tarafa gitti?"

"Şu tarafa ilerledi," dedi güneybatıyı işaret ederek. "Şuradaki ara sokağa girdi."

Başımı sallayıp çantayı aldım ve yoluma devam ettim. Çanta her zamankinden daha ağır gelmişti. Belki de kadının onaylamayan bakışlarının ağırlığı üzerine çökmüştü. Birkaç adım attıktan sonra, *sıradışı bir şey varsa baksam iyi olur*, diye düşündüm. *Grigori'ler*

Yalnız kalıp çantayı karıştırabileceğim kadar sakin bir yer bulmak zor oldu. Sonunda boş bir ara sokağa geldim. Çömelip çantanın fermuarını açtım. Silahlarımın üstünde kırık bir testinin parçası, bir parça çömlek vardı. Avluda otururken Eli'ın elindeki çömlek olduğuna emindim.

Ona boş boş baktım. Sonra büyü kokusu aldım. Eli çömleğe büyü yapmıştı.

Señora Çokbilmiş çantayı açıp içindekilere dokunmaya kalksaydı kötü bir sürprizle karşılaşacaktı yani. Çok çok uzun zaman sonra gülümsedim.

Çömleğe dokununca parmaklarıma hoş bir sıcaklık ulaştı. Beni tanıyordu.

Başımı kaldırınca bir metre ötedeki duvara çişini yapmak üzere olan fermuarı açık bir adamla göz göze geldim. Adam pis pis sırıttı. Parmaklarını oynatıp çantayı vermemi işaret etti. Elim cebimdeki bıçağa gitti. Tereddüt ettim çünkü bağırıp bütün mahalleliyi başıma toplayabilirdi. Kayıp patronumu bulmadan böyle bir işe bulaşmak istemiyordum.

Bay Sidikli'nin parmakları yine oynadı. Ben kıpırdamayınca eliyle aletini okşadı. Aman ne seçenek: Ya malları ver ya da tecavüzün tadına bak. Bir an düşünmeden çömlek parçasını ona fırlattım. Onu tutmak için aletini bıraktı. Refleksleri hızlıydı,

yakaladı; onun için ne şanssızlık. Başı, boynunda tuhaf bir şekilde geri gitti, dizleri çözüldü ve yüzüstü pis sokağa kapaklandı. Bütün vücudu seğirdikten sonra öldü. Kan yok. Gürültü yok.

"Teşekkürler Eli," dedim. Lanetli nesneyi ölü adamın elinden alıp elimde tuttum. Onu saklayıp saklamamaya karar veremiyordum. İki kez kullanılabilir miydi acaba? Yoksa bir kez kullanınca bomba gibi etkisi bitiyor muydu? Ama burada durup düşünmeye vaktim yoktu. Yola koyulmalıydım. Ölü bir adamın yanında bulunmak iyi olmazdı. Ciudad Azul'daki serserileri düşününce hızlıca harekete geçtim.

Yürürken çömleğin avucumda ısındığını hissettim.

Belki beni tanıyorsa Eli'ı da tanıyordu.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama başka fikrim mi vardı sanki? *Beni ona götür*, dedim çömleğe cesaret vermek istercesine. *Yapabilirsin.* Ve yürümeye başladım. Gözlerimi kapatsam daha iyi mi olurdu acaba, ama yok, duvara toslardım.

Sola dönmeye başladım. Bakalım ne olacaktı, ne hissedecektim. Bir yanlışlık hissettim. Adam kaçıranların peşinden arabayla giderken hissettiğim gibi.

Tamam, öyleyse düz gidecektim.

Çok geçmeden labirent gibi ara sokakların içindeydim. Annem bana bir keresinde bir labirent fotoğrafı göstermişti. İşte bu karşımdaki, şimdiye kadar gördüğüm labirente en yakın şeydi.

Bu pasajlardan hiçbiri uzun devam etmiyordu, kulübeler, çerçöp kaplı yürüme yoluna düzgün hizalanmamıştı. Ara sıra karşıma içinde su tulumbası ya da yanmış bir fıçı olan, meydan gibi daha genişçe bir alan çıkıyordu. Bu insanlar her şeyi dibine kadar tüketmeye alışkın olsa da bir sürü insan, bir sürü çöp anlamına geliyordu. Temiz alanlar yanmış fıçıların etrafındakilerdi. Fıçılar kötü kokuyordu ama yollardaki çöpler kadar değil. Ayağımda botlarımın olmasına çok sevindim. Eteğin kenarları tozlanıp kirlenmeye başlamıştı.

Dudaklarımın iyice gerildiğini hissedebiliyordum. Temiz olmayı severdim. Ama etrafımdaki pislikten daha büyük sorunlarım olduğunu fark ettim. İzleniyordum.

Bıçağı elime aldım. Bir şey lazım olursa ânında alabileyim diye silah çantasının fermuarını açık tutuyordum. İyi bir önlem.

Beni soymaya çalışan ya da ilginç gördükleri bir yabancıyı takip eden çocuklar olabilirdi. Az önce ölen adam gibi benden ne koparırsa kâr diye bakan bir adam olabilirdi. Eli'ı pusuya düşüren biri olabilirdi.

Eli olabilirdi.

Bir köşeyi dönüp birkaç adım attım. Sonra sırtımı penceresiz bir duvara verdim. Gölgemin küçük bir kız olduğunu fark edince şaşırdım ama yine de kızı yakaladım. Boğazına dayanmış bıçağa rağmen sessizdi. Demek ki sıradan bir çocuk değildi. Gerçi kesinlikle sokaklardaki diğer çocuklar gibi kokuyordu.

"Konuş," dedim İspanyolca. Bana ters ters baktı. "*Grigori* nerede?" diye sordum.

Ben bunu söyleyince kız irkildi. Neden bahsettiğimi biliyordu. "Onu neden aldınız?" dedim, o küçük ağzından bir şeyler alabilmek umuduyla.

"Sergei onu yakaladı," dedi. "Bana zarar verirsen onu öldürür."

"Beni ona götürmezsen seni öldürürüm." Bir çocuğu tehdit etmek hoşuma gitmiyordu. Ona elimden geldiğince en kızgın halimle baktım. Söylediğimi yapacağıma inanırsa bu işten zarar görmeden çıkardık.

İkimizin de şansına, çaresiz olduğumu biliyordu. "Seni götüreceğim," dedi. Öfkesinin altında korku gizliydi. "Cadı!"

Güldüm. *"Soy un pistolera prefesional,"* dedim yüzüne karşı. *Ben profesyonel bir silahşorum.*

Bu kız cadılara pek inanmıyordu ama birinin vurulduğunu görmüştü. Bana inandığını göstermek için başını salladı.

"Yürü. Bağırma, koşma, kimseyi uyarma."

Silahlardan korktuğu için bıçağı cebime koyup çantadan diğer tabancamı aldım. İrkildi. "Yürü," dedim.

Başta kız arkasına bakıp duruyordu. Onu sırtından vurmamdan korkuyordu herhalde. Birkaç dakika sonra ölmeyince cesareti biraz yerine geldi. Ok gibi fırlayacakmışçasına gergindi. Bu işime gelmezdi. Elimde bir silah, bir çömlek ve üzerimde de ağır bir çanta vardı. Koşarsa onu yakalayamazdım.

Kızın omzunu yakaladım ve onu iyice sıktım. İşin ciddiyetini anlasın diye. Sızlandı ama acıyı kabul etti. Bana birkaç isim taksa da sesini yükseltmedi. Yeterince iyi.

Kız beni oyalamaya kalktı ama yanlış yere dönünce hissediyordum. Sonunda vazgeçti. Çömlek parçası ısındı.

Beş dakika içinde doğru yere geldik. Etrafındaki gecekondulardan biraz daha iyiydi. Tamamı tek bir malzemeden yapılmıştı ve bir kümesin içinde tavuklar vardı. Etraflarına asılmış büyüleri fark ettim. Sahipleri tavukların çalınmadığından emin olmak istemişti. Kız kapıyı itip içeri zıpladı. "*¡Otro extraño!*" diye bağırdı. *Bir yabancı daha!* Sonra o kadar hızlı İspanyolca konuştu ki hiçbir dediğini anlamadım.

Ama onun tam arkasındaydım ve tam olarak anlamadığım bir duruma adım attım.

Eli, kapının karşısında bir ahşap sandalyede oturuyordu. Elleri havadaydı. Vurulmaktan korkuyor da olabilirdi, birine büyü yapmak üzere de.

Kapının sağında, Eli'ın karşısında amcam olabilecek adam duruyordu. Sergei Karkarov.

Babamın izini sürüp onu vurduğumda ne kadar açık tenli olduğuna hayret etmiştim. Hatta, "Oleg Karkarov?" diye sormuştum emin olmak için.

Oleg dönüp bakınca yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. Çünkü yüzümüz birbirine çok benziyordu. Burnumuz, gözlerimizin yapısı. Onu vurmadan önce o yüzü tanıyordum.

Sergei ise başka bir âlemdi. Kardeşinden daha kısa boyluy-

du ve saçları paslı kahverengiydi. Tip olarak da onun kadar iyi görünmüyordu. Elinde eski bir revolver vardı. Bana hızlıca bir bakış attı. Eli'ı daha büyük tehdit olarak görüyordu.

Ara sokaktaki adamın başına gelenleri düşündüm. Belki de Sergei haklıydı.

"Kimsin?" dedi Sergei aksanlı bir İngilizceyle. "Senin ateş ettiğini..."

"Ben senin yeğeninim," dedim çabucak İspanyolca. Eli şimdiye kadar anlamadıysa biraz zaman kazanabilirdim.

"Olamaz!" dedi Sergei, İspanyolca. Şaşırmış gibi yapmıştı. "Kardeşimin bir piçi daha mı varmış?"

Kelime beni şok etmedi. Başka çocuklardan bu lafı yeterince çok duymuştum. Uzun bir adım atıp Eli'la onun arasında durdum.

"Sorun yok silahşor," dedi Eli arkamdan. "Arkamda durabilirsin. Bu adamla sadece konuşuyoruz."

Başka bir Karkarov'u öldürmek zorunda olmadığım için biraz hayal kırıklığına uğrasam da dediğini yaptım. Sergei'e sırtımı dönmemeye dikkat ettim. Kulübede tek bir oda ve basit eşyalar vardı: Küçük bir masa, iki küçük yatak, bir piknik tüpü. "Ne oldu?" diye sordum Eli'ın arkasına geçince.

"Sen gidince onun kokusunu aldım," dedi Eli.

"Ve beni beklemedin," dedim onun gibi sakin olmaya çalışarak. Madem ki onu bulmuştum ve hayattaydı, kafasına bir tane patlatmak istiyordum.

"İzin silikleşeceğini düşündüm," dedi. "Beni takip edeceğini biliyordum."

"Silah çantamı gördüm." Tamamen şans eseri.

"Señoraya onu görünür bir yerde tutmasını söylemiştim."

Ya da belki söylememişti. "Burada ne yapıyoruz Eli?"

"Bu adam Sergei Karkarov. Bana Oleg Karkarov'un öz kardeşi olduğunu söyledi. Onun küçüğüymüş. Ama kızın, yeğeni mi yoksa kızı mı olduğu konusunda çok dürüst davranmıyor. Ve annesinin kim olduğu hakkında da öyle."

Kızın gözleri bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu. İngilizce anlayıp anlamadığına emin değildim. Aynı adamın farklı kadınlardan olan piçlerinin birbirini bulup birlikte yaşamalarının çok tuhaf olduğunu düşündüm. Oleg'le Sergei'in annesi aynıysa durum çok daha mantıklı oluyordu. Ama bütün bunlara yine de kafam basmıyordu.

"Kıza sordun mu?"

"Daha önce onu görmemiştim."

"Ama o seni görmüş. Benim peşimdeydi."

"İlginç." Eli'ın sesi soğuk ve kendine güvenliydi. Güzel.

"¿Cuál es su nombre?" diye sordum amcama. *Adı ne?*

"Su nombre es Felicia," dedi.

"¿Es la hija de Oleg?" Oleg'in kızı mı?

Sergei, İspanyolca, *"Neden? Babanı vurduğun gibi onu da mı vuracaksın?"* dediğinde Eli'ın arkasında olduğum ve *grigori*, yüzümü göremediği için seviniyordum.

"Felicia, Oleg'in gerçek kızıysa bu beyefendi onunla konuşmak istiyor." İngilizce söylemiştim çünkü Eli'ın ne dediğimi anlamasını istiyordum.

Sergei doğru cevabı bulmak istermiş gibi gözlerini bana dikmişti. Tabancası hâlâ hazırda bekliyordu.

Eli'ın eli de inmemişti. Konuşmanın ne kadarını anladı bilmiyorum, çünkü bir sürü İspanyolca ve gerilim söz konusuydu ama çocuğun anne babasıyla ilgili konuştuğumuzu anlamış olmalıydı. Eli, Sergei'in bir cevap vermesini sağlamak için, "Bu kızın geleceğiyle ilgili konuşmak istiyorum," dedi.

Bu tuhaf bekleyiş sona ermeliydi. Sorunu değerlendirmeye çalışıyordum. Sergei'i öldürmek için resmen elim kaşınıyordu ama silah sesi acaba bize sorun çıkarır mıydı? Ya da ona taşı atabilirdim. Ama tabii sonuçlarını bilseydim. Havaya mı uçardı? O kargaşada bize de bir şey olur muydu?

Felicia kapının hemen önünde, sırtını kapıya vermiş korkuyla bir ona, bir bana bakıyordu. Felicia'nın arkasındaki kapı açıldı. *Bir komşu kontrole geldi,* diye düşündüm.

Ama gelen Paulina'ydı.

"Felicia, çekil," dedim ânında. Kelimelerimi değilse de panik gibi anladı. Sol tarafa zıpladı. Arkasına bakıp çığlık attı.

Ben de aşağı yukarı aynı şeyi yaptım.

Paulina'ya benzeyen o şey, kana ve toza bulanmıştı. Yapış yapış gözleri kavrulmuş yüzünden bakıyordu. Parmakları soyulup aşınmıştı. Silahım havada ve hazırdı. Sergei'in tabancası da ona çevriliydi ama bunu bilinçli yaptığından emin değildim. Küçük odanın içinde geri geri mümkün olduğunca kaçmaya çalışıyordu.

Eli kararsızca, "Paulina?" dedi. Onu kayaların altına gömdüğünde hâlâ yaşıyor muydu yoksa karşısındaki bir hortlak mıydı, karar veremiyor gibiydi.

Ama ben biliyordum. Silahım hemen nişan aldı. Onu ânında vurdum. Beş kez ateş ettim. Kız ve Sergei yüzünden nişan almak zordu ama her seferinde isabet ettirdim. Kadın yere düştü.

Eli, "Hayır!" diye bağırdı. Bana *ateş etme* mi diyordu (bunun için çok geçti) yoksa Paulina'nın hortlak görüntüsüne mi karşı çıkıyordu bilmiyorum.

Bir zamanlar Paulina olan o yaratık, Eli'a ulaşabilmek için sürünmeye devam ediyordu. Ona sarılmak mı yoksa onu öldürmek mi istiyordu acaba? Bana kalırsa amacı öldürmekti çünkü bu yolculuğun genel teması buydu sanki.

Eli sandalyesine çivilenmişti sanki. Ben sandalyenin etrafından dolaşırken eteğimin altından dolu tabancama uzandım. Eli'la o şeyin arasında durdum. Hâlâ seğirdiği için kafasına ateş ettim. Hareket etmeyi bıraktı. Derin bir nefes alıp kendimi topladım. Daha sakin hissediyordum.

Felicia sırtını duvara yaslamış, yumruk yaptığı elleriyle ağzını kapatmıştı. Sergei'in gözleri fal taşı gibiydi. Dilini yutmuş, ağzı kocaman açılmıştı.

Eli'ın gözleri de fal taşı gibi açıktı. Gözyaşları yanaklarına süzüldü. Etrafının farkında değildi sanki.

Hayal kırıklığına uğradım çünkü Eli'ın daha dayanıklı oldu-

ğunu sanmıştım. Birkaç gün önce kardeşi olduğunu düşündüğü kişinin ölümünü, şimdi de ölü ortağının hortladığını gördüğünü hatırlattım kendime. Bu seferlik ona hak verecektim.

Dışarıdan bir erkek sesi geldi. "Sergei! Neler oluyor?"

Sergei'e işaret edince kendini toplaması gerektiğini anladı. Oldukça çaba harcadı. Birkaç kez boğazını temizledi. "Acil bir şey yok!" diye bağırdı. "İzinsiz gelen biri vardı. İcabına bakıldı." Böyle şeyler duyduktan sonra kimsenin polisi aramadığı bir mahalleydi burası.

Neyse ki seslerin azaldığını ve insanların dağıldığını duydum. Onları ilgilendirmediğine karar vermişlerdi. Haklıydılar.

Şimdi ne yapacağımızı kestirmek zordu. Sergei ve Felicia yerlerine çakılı kalmıştı ve susuyorlardı. Eli'ın sandalyesinin yanına diz çöktüm. "Bana bak *grigori*," dedim. Ağlamasını umursamıyor gibi çıkmıştı sesim.

Baktı.

"Çok ciddiyim," dedim.

Eli başını salladı.

"O, Paulina değildi. Kardeşini gördüğünü sanmanı sağlayan o aynı büyüdendi. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Paulina'nın öldüğünü düşündüm. Sen de Paulina'nın öldüğünü düşündün. Çünkü ölmüştü. Ölü ne demek iyi biliyoruz. İkimiz de yanılsak ve onu çölde canlı bırakmış olsaydık bile o mezardan kalkıp zamanında buraya gelemezdi. O kılıkta kim onu buraya getirecekti? Beni duyuyor musun?"

"Onun ölü bir kadın olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Felicia, İspanyolca. Sesinde tiz bir çığlık vardı sanki ve hangi dilde olursa olsun onu şu an duymak istemiyordum.

"Öyle söylüyorum. Kapa çeneni." Küçük kardeşler sinir bozucudur diyenler haklıymış.

En azından Eli artık ağlamıyordu. Ama konuşmuyordu da. Beni anladığını, kendini toparlayacağını umdum. Vücudumdaki her bir kemik bir an önce Juárez'den gitmemiz gerektiğini söylüyordu.

"Sen onun kızısın," dedi Eli, tavan kafasına çökmüş gibi. Ya da ölü ortağı az önce odaya girmiş gibi. Belli ki Eli'ın İspanyolcası düşündüğümden daha iyiydi.

"Evet," dedim.

"Babanı vurdun."

"Anneme tecavüz etmişti."

"Oleg Karkarov'u vurdun. Bütün yolculuk boyunca aradığımız adamı. Ve bize hiç söylemedin."

"Evet. Bunu sonra konuşabilir miyiz? Şu anda biri bizi öldürmeye çalışıyor."

Eli gözlerini kısıp bana baktı.

"Evet, biliyorum. Hep öyledir." Eli'ın elini tutup çektim. Onu ayağa kaldırdım. Birkaç derin nefes aldı.

Sergei sonunda onca sessizlikten sonra patladı. Keşke susmaya devam etseydi. "Seni küçük sürtük, evime bunları getirdin! Felicia'dan ne istiyorsunuz?"

Tanrım, bu herifi vurmak istiyordum. Artık katlanamayacaktım.

Eli kafamın üzerinden, "Bir kez daha soruyorum, Felicia kimin kızı?" dedi.

"Neden bilmek istediğinize bağlı."

Silahımı ona doğrulttum. "Hayır değil. Konuş." Artık ikna etmeye çalışmayacaktım. Yeniden vurmaya başlayacaktım.

"Benim," dedi Sergei.

O konuşurken kıza baktım. Şaşırmış görünüyordu. "Doğru mu söylüyor?" dedim Felicia'ya. O sırada hangi dilde konuştuğumun farkında değildim.

"Neden bilmek istediğinize bağlı," dedi. Üfff, çocukları öldürmeme kuralımı bozmayı öyle çok istiyordum ki şu an.

Eli açıklamaya başladı. "Oleg'in çocuğuysan benimle Kutsal Rus İmparatorluğu'na dönebilirsin. Orada büyük bir amaca hizmet edeceksin. Düzgün bir ortamda güzel bir hayatın olacak. Ama benimle gelirsen ve anne baban hakkında yalan söylüyorsan bir amaca hizmet etmeyeceksin ve elden çıkarılacaksın."

Tepkisine bakılırsa bu, onu vurmaktan beter etmişti. Eli'ın nezaketi pencereden uçup gitmişti. O da sabrının sonuna gelmişti demek.

"Elden çıkarılmak ne demek?" diye sordu kız, Sergei'e İspanyolca.

"Kenara atılmak," dedi adam aynı dilde.

Ben Eli'ı çekiştirip kapıya götürmeye çalışırken kız dudaklarını ısırıyordu. *Yürü, yürü, yürü* diyordu beynim.

Eli hâlâ Paulina'nın ortaya çıkışının şokunu atlatamamıştı. (Ya da belki baştan beri ona yalan söylememin şokunu. Gerçi niye aksini beklesindi ki? Yine de kendimi suçlu hissediyordum.)

"Arkadaşıma içecek bir şey verin," dedim Sergei'e. Dönüp raftan bir şişe aldı. Bana şişeyle vurmayı düşündüğünü, sonra elimdeki tabancayı kafasında tarttığını gördüm. Sonunda bana saldırmamaya karar verdi. Şişeyi açıp Eli'a uzattı. Eli büyük bir yudum aldı.

Biraz sonra Eli'ın bacakları çözüldü. Ben yanında ona destek olunca hareket edebiliyordu. Çok ağır ve uzundu. İnlesem de ses çıkarmamaya çalıştım.

"Bizimle mi geliyorsun, kalıyor musun?" dedi Eli, Felicia'ya. "Seçim senin. Seni zorlamayacağım. Seni korkutmamalıydım."

Felicia, Sergei'e büyük soruyu sorarcasına baktı.

"Canın ne istiyorsa," dedi adam. Böyle küçük bir çocuğun omzuna yıkılmayacak kadar büyük bir yüktü.

"Burada kalacağım," dedi kız kararını vererek. Bize öfkeyle baktı. "Cehenneme kadar yolunuz var yabancılar."

"Felicia," dedim. "Fikrini değiştirirsen yarın bizimle tren istasyonunda buluş. Sanırım oradan treni yakalamaya çalışacağız."

Felica başıyla onayladı. Kuzenim ya da kardeşim olan bu kız ne kadar öfkeli görünmeye çalışsa da aslında önündeki seçeneklerden korkuyordu.

Zorla kapıya ilerlemeye çalıştık. Omzuma koca bir bina yaslıydı sanki. Çok çaresiz görünmemeye çalışarak "Kendi başına yürüyebilirsen çok iyi olur," dedim. "Ama bir yolunu bulacağız."

Eli beni bırakıp kendi çantasını aldı. Paulina'nınkini bıraktı. Onu neden buraya kadar getirmişti zaten bilmem. Belki inadından. Belki de Señora Espinoza, Paulina'nın eşyalarını almasın diye. Benim küçük kişisel çantamı omzuna attı. Gitmeye hazırdık. Sonra sendeledi.

"Kahretsin," dedim. O bir duvara yaslanırken ben iki tabancamı da doldurdum. Silah çantamı alıp askısını sol omzuma taktım ki çanta sağımda dursun.

"Kapıyı aç," dedim Felicia'ya. Kız atlayıp kapıyı açtı. Sonunda işbirliği yapmaya gönlü olmuştu.

Sol omzumu Eli'ın sağ koltuk altına sokup kolumu onun beline doladım ve kapıdan sığmak için yan yan geçtik.

Ara sokaklar dar, yüküm ağırdı. Hayatımda bu kadar yorulduğum az olmuştu herhalde. Hiçbir şeyden, hiç kimseden memnun değildim. Neyse, en azından Paulina'ya benzeyen şeyden kalanları temizlemek zorunda kalmamıştım. Belki Paulina'nın canlanmış haliydi. Belki de sadece benzerlikti. "Kahretsin," dedim. Eli çakal gibi kıs kıs güldü. "Çok asabisin," dedi.

"Ben bir silahşorum. Asabi olmak zorundayım."

Birkaç metre daha süründükten sonra Eli, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Ben de artık sendeliyordum.

"Bilmiyorum," dedim. Bu da yol arkadaşıma çok komik geldi. En azından birimiz eğleniyordu. Ne içmişti acaba? "İçeceğinin tadı nasıldı?" dedim.

"Ateş gibi."

"Çok alkol alır mısınız?"

"Hiç içmem. İznimiz yok." Güldü.

Her şey nasıl da daha iyiye gidiyordu değil mi? "Eli," dedim biraz durduktan sonra, "başka herhangi bir *grigori* görürsek onları öldürmen gerek." Vakit öğleden sonraydı. Daha saatlerce gün ışığı görecektik. Saklanabilmenin tek yolu bir ev ya da otel bulup kendimizi içeri kapatmaktı. Eli şok olmuş, sarhoş ya da ikisinin karışımı bir şeydi.

"Tamam," dedi Eli kafamın üstünü öperek. Tanrım. "Öldürürüm."

Dediğini yaptı.

Bir sonraki köşede karşımıza çıktılar. Bizi arıyorlardı.

Onlar da bizim kadar şaşırdı.

Sağdaki kadını vurdum. Ufak tefek ve yaşlıydı. Bir hayret nidasıyla yere düştü ama hâlâ hayattaydı. Ortadaki adamın teni öyle karaydı ki kömür gibi görünüyordu. Eli onun kanını çekti. Soldaki adamı kafasından vurdum. Hazırladığı büyü boşa gitti.

Her şey beş saniyeden kısa bir sürede yaşandı. Ölülerin üstünden geçerken kadının işini bitirdim. Başka ateş edecek kimse kalmış mıydı? Etrafta insanların hareket ettiğini, sesleri duyuyordum ama Juárez'in bu köşesinde yaşayanlar ilk silah sesini duyar duymaz en yakındaki kapıdan içeri girmişti. Silah seslerinin bittiğine emin olmadan çıkmayacaklardı.

Koştuk. Korkunç zordu ama hızlı hareket etmeliydik. En şüphe uyandıran tipler bizdik. Buralı değildik. Oramıza buramıza kan sıçramadıysa daha iyi olurdu tabii. Kontrol edecek vaktim yoktu. Daha geniş sokakların, dükkânların olduğu daha işlek caddelere doğru ilerlemeye devam ettik.

Ama sonra böyle kan lekeli, pis ve şüpheli halde neden daha görünür yerlere koşmaya çalıştığımızı merak ettim. O anda duramazdık ama ilerlerken konuşmalıydık.

"Eli," dedim mümkün olduğunca alçak sesle. Yavaşlayıp yürümeye başladık. "Karar vermemiz lazım. Geceyi geçirmek için bir otel mi bulacağız yoksa bir parkta falan mı geceleyeceğiz."

"Otel," dedi hemen.

"Tamam, harika." Bu, sorunlardan birini çözerdi. Gerçi bu kadar kararlı olması tuhaftı. "*Grigori* arkadaşlarından başka kimseyi de görecek miyiz acaba? Bir fikrin var mı?"

"Belki hepsi ölmüştür. Bu herhangi bir iş için gördüğüm en büyük ekip." Pek emin durmasa da artık şansımızın biraz döndüğüne inanmayı seçtim.

"Pekâlâ, yürümeye devam," dedim. Kasabanın en iyi kısmının lambaları altında yürümeye devam ettik. Eli bana ağırlığını tam vermese de benden ayrılmıyordu da. Silah çantasının da o taşısa harika olacaktı ama bunu ondan istemeyecektim. Şimdilik iyi gidiyordu.

"Etrafın kalabalık olmaması ilginç." Burası insanların beladan kaçtığı bir yer olsa da sokakların bu kadar boş olması tuhaftı.

"Uzak durun mesajı yayıyorum," dedi. "Ama gücüm azalıyor."

Demek o yüzden yürümekte zorlanıyordu. Büyü yapmak, saldırılar nedeniyle birkaç kez şok olmak, ölümler, kandırılma, alkol, uykusuzluk... Daha ne olsun. "İyi gidiyorsun," dedim.

Aşağı yukarı düz bir çizgide gidiyorduk. Yakınlarda bir otel bulurduk şüphesiz. Belki kimse Eli'ı görmeden bir oda tutabilirdik. Uyuyup temizlenir, yemek yerdik. En çok istediğim üç şey.

Ama *grigori* av partisinin liderine rastladık. Koyu renk bir takım giymiş, sakallı, tıknaz bir adamdı. Yüzü dövmeyle kaplıydı. Ekibinin zaferle dönmesini bekliyordu herhalde. Eli ve ben, en son görmeyi beklediği kişilerdik.

Ayrıca önce bana bakması şanstı. Önemli bir saniye boyunca Eli'ı tanımadı. O saniyede onu bıçakladım. Ama o düşerken elini açtı ve bana korkunç bir şey oldu. Kocaman bir darbe hissettim. Yerin yaklaştığını gördüm. Nasıl olduysa tamamen kendimi kaybetmedim. Son zamanlarda bilincim çok sık gitmişti halbuki. Önümüzdeki yarım saat kendimden geçsem iyi olabilirdi. Pis gömlekli bir adamın, benden faydalanmayı düşünen birinin ifadesiyle bana baktığının farkındaydım. Ayaklarımın altında merdivenleri hissettim. Bir yatak görmenin rahatlığını, onun üzerine düşebildiğimi, sırtımda yumuşak bir yüzeyi hissettim.

16. BÖLÜM

Uyandığımda saatler geçmişti. Akşam olduğunu hissediyordum.

Her şey tatlı bir rüya değildi. Gerçekten de büyük bir odada, bir yataktaydım. Tavandaki pervane tembel tembel dönüyordu. Üzerimden geçen serin havaya minnettardım. Sağa bakınca karanlık bir pencere gördüm. Gece yarısı gibiydi.

Eli yanımda uyuyordu. Yatak o kadar büyüktü ki birbirimize değmiyorduk bile. Burnu yukarı, tavana bakıyordu. Öyle sessizce nefes alıyordu ki elimi göğsüne koyup inip kalktığından emin olmak istedim. Gözlerini açıp bana döndü.

"Yaşıyorsun," dedi rahatlayarak.

"O adamı öldürdün mü?"

"Senin başladığın şeyi tamamladım."

"Sonrasında onu ne yaptın?"

"Orada bıraktım. Başka şansım yoktu. Oradan uzaklaşmalıydık."

Biraz düşündüm. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Beni buraya nasıl getirdin?" diye sordum. Çünkü hayal edemiyordum.

"Of, bir bilsem. Çantaların askılarını her yerime astım. Seni de kollarının altından tutup sürükledim. Hiç durmadım. Büyü-

ye de daha fazla odaklanamadığım için sanırım insanlar bana sorular soruyordu. Sadece İspanyolca bilmediğimi ve durduk yere bir *grigori*'nin saldırısına uğradığımızı söyledim. Buna seve seve inandılar. Bazıları seni taşımak için yardım teklif etti. Sağ olun, gerek yok dedim."

"Sağ olsunlar," dedim. Acaba uyanmış mıydım yoksa rüya mı görüyordum emin olamadım.

"Öyle. Ama faydası yoktu. Eve yakın olduğumuzu ama başkasından yardım istersek annemin çok kızacağını söyledim. Sonunda yarı aydınlık bir sokakta karşıma çıkan ilk oteli, yani bunu gördüm. Onlara sarhoş olduğunu söyleyip geceyi geçirmek için oda istedim. Bayağı şık bir yer ama parayı gösterince kapı görevlisi de resepsiyon görevlisi de bizi kabul etti. Sonuçta boş bir odaları vardı. Kusarsan diye fazladan para aldılar ve resepsiyondaki adam seni merdivenlerden çıkarmama yardım etti. Sonra da tipimizi unutmasını sağladım. Parayla değil büyüyle."

Eli için uzun bir konuşmaydı. "Bana ne yaptı? *Grigori*?"

"Sersemletme büyüsü. Seni öldürmeyi amaçlamadı ya da belki beni hedef almıştı. Nasıl hissettirdi?" diye sordu profesyonel bir ilgiyle.

"Dev bir balyoz gibi."

"Neyse ki kalbine denk gelmedi. Adam seni öldürmeyi amaçlamamış olsa bile kalbin durabilirdi."

"Evet. Çok şanslıyım."

Biraz kıpırdandı. Saçının yastıkta hışırdadığını duyabiliyordum. "Sesinde alaycılık sezdim." Sesi neredeyse keyifliydi.

"Çok zekisin."

"Çok alaycı."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Bu sorudan korkmaktan usanmıştım.

"Ne yapmayı planlıyorum? Bizi Meksika'dan çıkarman için sana yardım etmeyi planlıyorum. Umarım buraya bir daha asla gelmem."

Sorduğum bu değildi ama üstelemeyecektim. "Ama kötü olaylar peşinizdeki kişiler yüzünden yaşandı. Onlar her yerde olabilir."

"Doğru söylüyorsun. Neredeyse her zaman haklısın," dedi. Bundan mutlu değildi sanki.

"Sana babamı söylemeliydim. Paulina'dan hoşlanmıyordum, o da benden. Hiç düşünmeden beni Kutsal Rus İmparatorluğu'na sürüklerdi. Ve bütün kanımı alırdı."

"Öyle yapacağını düşündün." Şok olmuş ya da kızgın değildi.

"Aynen öyle."

"Sanırım haklısın." Bu, büyük bir itiraftı.

"Peki ya sen? Büyücü arkadaşlarına kanımı söyleyecek misin?" O an onu öldürmeye hazır olmalıydım ama tek hissettiğim yorgunluktu.

"Ben Paulina değilim. Ama görevimi biliyorum. Oleg Karkarov'un kızı olduğuna emin misin?"

"Eminim. Onu o yüzden öldürdüm." Loş odanın sessizliğinde Eli'yla bunları dürüstçe (nihayet) konuşabilmek garip şekilde iyi hissettiriyordu. Tavandaki pervane açık perdeleri kırpıştırıyordu.

"Kendi babanı vurdun."

"Anneme tecavüz edip beni tek başına büyütmesine neden oldu."

"Annenin hamile olduğunu biliyor muydu?" dedi Eli.

"Neden umurunda olsun? Ona tecavüz etti. On dakikalık bir ilişkiydi."

Eli yan tarafına dönüp bana baktı. "Seninle ilgili ne hissedeceğimi bilmiyorum."

"On kere falan hayatını kurtardım." Kendimi savunuyordum ama bunu büyük bir tutkuyla yapmıyordum. "Sana yalan söyledim." Omuz silkerdim ama yatay pozisyonda garip gelecekti.

"Doğru."

"Sen benim hayatımı herhalde üç kez falan kurtarmışsındır. Hem sen de bana yalan söyledin."

"O da doğru. Dur, ben sana nasıl yalan söyledim?" Eli kızmış gibi yaptı.

"Çar'ın ihtiyacı olan kanı bulmanızı istemeyen insanlar olduğunu biliyordun. Onu tahtta istemeyen insanlar." Pervaneye bakıp şekillerini inceledim. Şehir sessizdi ama tam olarak uyumuyordu da. Kim bilir kaç sokak ötede bir grup müzik yapıyordu. "Bu Grandük Alexander'ı destekleyen bir grup. Ve onun Alexei'den daha iyi olacağını düşünüyorlar çünkü kendisinin meşru oğluyla garantili bir yedeği var."

"Seni politikanın içine çekmeye gerek yoktu."

"Benim özel hayatımın içine girmeye gerek var mıydı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Sert değil, meraklıydı.

"Öyle işte. Üstümdekileri çıkarıp seni öpmek istiyorum."

"Buna karşı gelmem. Hem de hiç." Ve o, önce kendi kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "O yüzden otel bulmak istedim."

"Bana bir dakika ver ki kendimi temiz hissedeyim." Bu kadar pis hissederken kimseyi öpmeyecektim. Eli botlarımla çoraplarımı çıkarmıştı zaten. Kalkıp lanet etekten, bluzdan ve iç çamaşırımdan kurtuldum.

"Bak," dedi Eli gülümseyerek sol tarafı işaret edip. "Şu kapıyı aç."

Açtım çünkü onu neyin gülümsettiğini görmek istiyordum. Yatakta uzanan Eli'a baktım. "Ah, Eli... bu muhteşem." Odada kendi banyomuz vardı. Koridora çıkmaya gerek yoktu. Bir duş, bir klozet, bir lavabo vardı. Her şey! Muslukları dikkatlice inceledikten sonra suyu açtım ve ânında su dalgasının altındaydım. Muhteşemdi. İki dakikada temizlenmiştim.

"Su açık kalsın," diye seslendi Eli.

Çıkıp kurulanmaya başladım. Eli da çıplak gelip suyun altına girdi.

Giyinik Eli, geniş suratlı, sert, kolları bacakları uzun bir adamdı.

Çıplak Eli ise geniş omuzlu, göğsünde ve aletinin etrafında biraz tüy olan, bacakları, kolları kaslı bir tanrıydı. Kıçı da güzeldi. Ağzımın suyu akmıştı resmen.

Üç dakika sonra ıslak Eli, çok hazır bir halde yatağa, yanıma geldi.

Bir kèresinde bir kuş beyinlinin ateş yakmak için benzin kullandığını görmüş, sonuçtan çok etkilenmiştim. Eli'ın dokunuşu da işte öyleydi. Perişan halimize, yaralarımıza, yorgunluğumuza rağmen bunu yapmak zorundaydık. Yanında birkaç tane prezervatif vardı. Bu erkekler şansları konusunda her zaman da iyimser olmak zorunda mıydı?

Hey, grigori ablamla birlikte Meksika'ya gidiyoruz. Zor ve gizli bir görev için taşra kasabalarını gezeceğiz. Öldürülebilirim. Ama kim bilir? Belki de seks yapma fırsatım olur, şunları yanıma alayım.

Daha önce iki erkekle seks yapmıştım. Bu onlara hiç benzemiyordu. Galilee bana seksin nasıl olması gerektiğini anlatmıştı: Her şeyinle, utanmadan, isteyerek ve vererek. Bu tamamen öyleydi... Ve Eli'yla birlikteydi. Bu da beni resmen kurşun gibi yuvamdan fırlatmıştı. Hep sessiz biri olmuştum. Ama bu gece değil. Eli da sessizliğini kaybetmişti.

Bir saat uyuduktan sonra aynı şeyleri tekrar yaşadık. Birkaç saat sonra Eli beni uyandırdı ve tekrar, yavaşça seviştik. Ben üste geçtim. Kısa boylu olduğum için ata binmek gibiydi biraz. Sessiz olmak için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Eli öyle hayvani bir ses çıkardı ki her yerinden kıllar uzayacak sandım.

Etresi gün vakit artık öğlene yaklaşırken kasıklarım ağrıyordu ama mutluydum. Hayatımda hiç bu kadar gevşememiştim. Eli'a her baktığımda yatakta nasıl olduğunu, birlikte nasıl olduğumuzu düşünüyordum.

Yapacak daha önemli işlerimizin olması üzücüydü. Eli giyinirken önümüzdeki günü ya da günden geriye kalanı düşündüm.

Amcamla küçük, vahşi kuzenimin intikam için peşimize adam göndermeleri mümkündü ama pek ihtimal vermiyordum. Felica çok küçük, Sergei çok korkmuştu ve çok fakirlerdi. Onların yerinde olsam gittiğimiz için şükrederdim.

Sergei, kızı bana satmayı düşünebilirdi. Onu Kutsal Rus İm-

paratorluğu'nda harika bir macera yaşayacağına ikna ederdi. Bu ona daha uygundu. Ama Felicia çok inatçı birine benziyordu. Gerekirse onları halletmekten korkmuyordum.

Bizi bekleyen gerçek tehlike diğer *grigori*'ler olabilirdi. Eğer daha kaldıysa, ki kalmamasını umuyordum, Juárez'de bizi arıyor olabilirlerdi. Belki biz onu öldürmeden önce liderleri olan adam yardım çağırmıştı bile. Sonuçta zayiat yüksekti. Ve bu işteki rolünü anlayamadığım Belinda Trotter'a kadar izlerini sürmemiştik.

Eli pantolonunu giyerken göz ucuyla bana baktı. Galiba biraz utanıyordu. Bu komikti çünkü beni yukarıdan, aşağıdan, her açıdan görmüştü.

"Doğumunun koşullarını başından beri biliyor muydun?" diye sordu Eli.

Bu duymayı beklediğim son şeydi. "Aşağı yukarı, çünkü diğer insanlar bunu hep başıma kaktı."

Eli şok olmuş gibiydi.

"Evet, öyle bir şey var değil mi? Piç ne demek, hatta kırma ne demek çok küçükken öğrendim. Ama büyükannemle büyükbabam başını hiç yere eğmedi. Annem de başını dik tutup öğretmen oldu. Ben de başımı dik tutmayı öğrendim. Ve büyüdüğüm zaman sorunu hallettim."

Eli başını iki yana sallayınca uzun saçları omuzlarında sallandı. Güzel görünüyordu ama konuşmaya dönmeliydim. "Onunla hiç konuşmayı düşündün mü, ona bir şeyler sormayı?.. Mesela seni biliyor mu diye?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Hiç düşünmedim. Annem hamile olduğunu ona söylemiş olsa bana anlatırdı." Dünyada tek bir insana güvenmem gerekse anneme güvenirdim.

"Bence bütün bunları yapabilmen," elini yatağa doğru salladı, "üstelik bir büyücüyle, bir mucize. Onca şeyden sonra."

"Bence de olağanüstü. Ama o anda bunu yapmaya ihtiyacımız vardı. Değil mi?"

"Evet, hem de çok." Eli botlarını bağlamak için döndü ama gülümsüyordu. Daha gevşemiş görünüyordu. Galiba beni yeterince tanımadığı halde benimle fazla kişisel şey paylaştığı için rahatsızdı. O nedenle hayat hikâyemi öğrenmek zorunda hissetmişti.

Zaten çoğunu bildiğini düşündüm. Pek fazla bir şey yoktu.

Ben Eli'ın geçmişini okumak zorunda hissetmiyordum. Bütün bu yolculuk boyunca Eli'ı öğreniyordum. En sevdiği rengi bilmesem de olurdu. Önemli olan ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmekti. Aletinin nasıl göründüğünü bilmek bir şey değiştirmezdi.

Eşyalarımızı toplayınca üzerime yine eteği giydim. Şaşırtıcı derecede temiz görünüyordu. Kan lekeli bluzumun yerine tişörtlerimden birini geçirdim. Yemek yemeliydik. Resepsiyon görevlisi bizi kapıdan çıkarken görünce şaşırdı çünkü Eli ona bizi unutturmuştu. Ama mantıklı bir adamdı, bizi düzgün kılıkla görünce rahatladı. Belki biraz birbirimizle uyumsuzduk, o kadar. Eli ona odada bir gece daha kalacağımızı söyledi ve ödemeyi peşin yaptı. Sonra da tipimizi unutmasını sağlayan bir büyü yaptı.

Sokakta dikkatlice etrafımıza baktık. Eli sonunda istediğim kadar uyanık görünüyordu. Çatıyı kontrol etmeyi bile hatırladı. Onun sadece uzun boylu, açık tenli adam olmadığını görmek rahatlatıcıydı. Şehrin, durumu daha iyi olan tarafındaydık. Burada en azından İngiliz ve Meksika nüfusu karışıktı.

Güneş henüz yakıcı değildi. İnsanlar hâlâ hızlı hızlı hareket ediyordu. İlerideki köşede bir açık hava restoranı vardı. Direklerin arasında branda gerip tente yapmışlardı. Mutfağı da arkadaydı. Çok görünmemek için mutfağa yakın boş bir masaya oturduk. Kucağımda, masanın gizlediği bir silah vardı. Yanımda bir kadın el çantası sayılabilecek bir çanta vardı, ağzı açıktı ve içinden en sevdiğim bıçağım görünüyordu. Garson ânında yanımızda bitti. Aklımıza gelen her şeyi sipariş ettik. Portakal suyu harikaydı, bir tane daha istedim. Yumurta, kızarmış ekmek, pas-

tırma istedik. Eli'la kahvaltı ederken ne kadar huzurlu olabilirsek o kadar huzurluyduk. Önemli bir şey konuşmaya yer yoktu. Yemeğe konsantre olup etrafa bakındık. *Nehirden su içen geyikler de böyle hissediyor herhalde*, diye düşündüm.

Tabaklarımızı silip süpürdüğümüzde hâlâ hayattaydık. Biri yemek yerken bizi gördüyse diye dışarı ilk ben çıktım. Eli'ı geri itmek zorunda kaldım. Artık yatak arkadaşı olduğumuza göre risk almak zorunda hissetmişti herhalde. Kızgın görünmemeye çalışarak başımı salladım. "Benim işim," dedim ve liderlik etmemi kabul etti.

Otele de ölmeden varabildik.

Öyle bir gün olacaktı. *Dişlerimi fırçaladım, ölmedim. Dışarı adım attım, vurulmadım. Kahvaltı ettim, biri beni zehirlemedi. Otele girdim, kimse beni beklemiyordu.*

Otel odasına girip kapıyı kapattık. Derin bir nefes aldım. Ortak suç mahallimize döndüğümüz için Eli sohbeti başlatmakta zorlanıyordu. Bir sefer daha mı teklif etsin, bir şey olmamış gibi mi davransın ya da bana ne kadar saygı duyduğunu mu söylesin? Benim kafam o kadar karışık değildi. Sadece buradan kurtulmak istiyordum.

"Başka bir araba almaya çalışmak mı istersin yoksa treni mi yakalayalım?" diye sordum.

Eli gözle görülür şekilde rahatladı. Diz çöküp evlilik teklifi edeceğimi mi bekliyordu ne?

Sadece eğlenceli şeyler yaparak bir gün daha geçirmeye hayır demezdim. Biraz daha sevişebilirdik. Saçlarını örebilirdik. Gerçekten güzel bir elbise bulup giyebilirdim. Giysilerimi yıkayabilirdim. Eli büyü pillerini doldurabilir ya da *grigori*'ler kendilerini yenilemek için her ne yapıyorsa yapabilirdi. Ama öyle bir şey olmayacaktı çünkü zamanımız olduğunu sanmıyordum. Ciudad Juárez'den canlı kurtulmak her şeyden önemliydi.

17. BÖLÜM

"Başka bir araba alsak daha iyi olur," dedi Eli yavaşça. Aynı fikirde olup olmadığımı anlamak için bana baktı. Cesaretlendirici görünmeye çalıştım. "Trende kapana kısılmış olacağız," dedi.

Şu anda hiç kapana kısılmamıştık çünkü. "Tamam," dedim. "Peki, bir araba alınca nereye gideceğiz?"

"Meksika'nın kuzeyi. Nereye gidebilirsek," dedi Eli. Bundan hiç şüphesi yoktu. "Ne kadar çabuk olabilirsek o kadar iyi. Bir telefon bulunca rapor vermek için üstümü aramam gerek. Sonra San Diego'ya dönerken bana eşlik edecek birini gönderirler. Belki de mentorum Dmitri Petrov gelir." Eli neşelendi.

Çünkü belli ki yanında benim yerime bir grigori olursa daha güvende olurdu. Ağzımdaki bütün kaslar gerildi. "Eli, sen benden farklı bir dünyada yaşıyorsun," dedim. Şaşırmıştı. "Göndereceklerı kişinin karşı taraftan olmayacağına nasıl emin olabilirsin? Sence ne kadar yaşayacaksın?"

Eli şoke olmuştu. Bunun aklına daha önce gelmediğini anlayınca içim acıdı. Gerçi aynı örgütten bir sürü kişi son bir haftada onu defalarca öldürmeye çalışmıştı ama neyse. "Efendi Petrov bana asla zarar vermez," dedi ama sesi o kadar emin değildi.

"Paulina'yı çok severdi. O, onun himayesindeki ilk kişiydi." Eli bundan emindi.

"Yani öldürdüğümüz bütün *grigori*'ler, daha Segundo Mexia'dayken Josip dahil işe aldıkları herkes... onların Efendi Petrov'la bir ilgisi yok muydu? Onu tanımıyorlar mıydı?"

"Neden ki?.."

"Tanrım, Eli, birileri onlara küçük kardeşini sevdiğini söylemiş olmalı. Birileri, *git şu çocuğa bak, cesedi Peter'a benzetirsen Eli yemi yutar*, demiş olmalı."

Eli bana baksa da aslında beni görmüyordu. "Mantıklı," dedi. Sesine üzüldüm. Daha yaşlı, daha hüzünlü çıkmıştı.

"Üzgünüm," dedim içtenlikle. Yani çoğunlukla. "Bu senin için zor olmalı. Ama yapman gerekeni yapmalısın." Yüzüne bakıp düşüncelere daldım.

Eli iki önemli şeyden bahsetmemişti. Benim değerli kanımla ne yapmayı planlıyordu... Ve bana ne zaman ödeme yapacaktı. Bunlar endişelenecek şeylerimin en üstünde gelmiyordu ama gelmeliydi.

Gözümün önüne Eli'ı öldürdüğüm ve araba satışından elde edilen parayı aldığım geldi. Sorunlarım çözülürdü. *Grigori*'lerin San Diego'ya döndüğünü söylesem Segundo Mexia'da kimse durup ikinci defa düşünmezdi bile. Aslında Ciudad Juárez yolunda Paulina ile Eli'ı vurduğumu söylesem bile kimse gözünü kırpmazdı. Geçerli nedenim olduğunu düşünürlerdi.

Bu da başka bir soru doğuruyordu. *Grigori* genel merkezinde, ya da artık ona her ne diyorlarsa orada, Eli ve Paulina'yla birlikte benim de bu yolculuğa çıktığımı bilen var mıydı? İkisi haberim olmadan rapor veriyor olabilirdi. Aslında bu bayağı yüksek ihtimaldi. O zaman benim katil olduğum düşünülürdü. Ama Eli'a açık açık, *bu arada birlikte olduğumuzu bilen var mı* diye sormanın bir yolu yoktu ki.

Zaten o beni öldürmeye kalkmadıkça Eli'ı öldüremeyeceğimi biliyordum. Bunu düşünmek bile zaman kaybıydı. Bu da canı-

mı sıktı. Kendimi düşünmeye kafamı yormalıydım. Eli ve ben, Tarken'la olduğu gibi birbirimize bağlı değildik ki. Bizi ailelerimiz, kasabamız ya da mesleğimiz bağlamıyordu. Dinimiz, hatta dilimiz bile aynı değildi. Ayrıca o bir *grigori*'ydi. Bilerek peşine düşüp kendim için öldürdüğüm tek kişi de bir *grigori*'ydi.

Eli beni *öldürebilir* miydi acaba? Yani yeteneği vardı ama ister miydi? Hâlâ onunla ilgili bilmediğim bir sürü şey vardı.

Eli boğazını temizleyince ona gerektiğinden uzun bir süredir bakıp düşündüğümü fark ettim. Düşüncelerim hoşuma gitmemişti. "Bana kızgın mısın?" dedi.

"Kızgın mı?" Bir saniye sonra ne demek istediğini anladım. "Nasıl kızgın olabilirim? Hayatımda yaptığım en iyi seksti."

Sırıttı. "Evet, harikaydı." Kendisiyle gurur duymuştu. Tipik erkek işte...

Bunu biraz şirin bulunca kendimden iğrendim. "Bundan kurtulacağız," dedim rastgele. İkimizin de sağ kurtulabileceğimizden emin değildim gerçi. "Bunu yapmanın yollarını düşünüyorum."

Bir araba satıcısı bulmalıydık. Dertlerimizin en küçüğü buydu. Bir araba satmak karmaşık bir şeyse satın almak daha da zor olacaktı. Kendi başıma gideceksem satıcıyı inandıracak bir hikâye düşündüm. Meksika'da yalnız başına çok sayıda kadın öyle kolay araba alamazdı, parası yetecek az sayıda kadın da almazdı zaten. Arabalar ve kamyonlar erkek işiydi. Aklıma yine Señor Reyas'ı aramak geldi... Ama bu sefer bizimle ilgili çok şey bilecekti ve onu öldürmek istemiyordum.

Bütün bunları Eli'a açıkladım. Ben yatağın kenarında otururken o hasır sandalyede oturuyordu. "Sen yapabilir misin diye düşünüyorum," dedim. "Becerebilirsin elbette. Ben sadece şüphe uyandırmamak ve fark edilmemek derdindeyim."

"Bu sabah etrafta bir sürü başka yabancı var," dedi.

"En azından yüzünde dövme yok," dedim. "Tipini değiştirebilir misin? Büyüyle?"

"Hiç denemedim." Eli ona meydan okumuşum gibi heyecanlandı. Ben sessizce otururken o düşünüp gerekli araçları bulmak için zihinsel büyü çekmecesini kurcaladı sanırım.

Önce bir köpek oldu. Gülmekten yerlere yattım. Ama o görünüm uzun süre kalmadı. Önceki gün çantayı bıraktığı kadın oldu. Bu daha uzun süre dayandı. Sonra Mil Flores'teki otelin sahibi Jim Comstock olmaya çalıştı. Bu görüntü işimize yarardı. Bütün bunları izlemek ve bu adamın geçen gece içimde olduğunu düşünmek biraz huzursuz ediciydi. Ya o sırada da başka bir şeye dönüşseydi?

Kendimi silkeledim. Bunu düşünmenin zamanı değildi. Daha doğrusu bunu *hiçbir zaman* düşünmemeliydim.

Eli beş dakika boyunca Jim Comstock'un görüntüsünde kalabilince elimizde iyi bir şey olduğuna inandım. Beni çok huzursuz etse de pazarlık için Eli'ı göndermek mantıklıydı. Satıcının ne beklediği konusunda onunla prova yaptım. Sıkı bir pazarlık, arabanın orasına burasına kusur bulma, falan.

Eli başını salladı (şimdilik kendisiydi). Ciddiyetle dinlemişti. Aptal değildi. Zaten bana kalırsa Kutsal Rus İmparatorluğu'nda sürekli münazara yarışmaları falan yapıyorlardı kesin.

"Ben arabayı alırken sen ne yapacaksın?" diye sordu Eli. Tourer'den gelen parayı cebine koydu.

Bu iyi bir soruydu. "Başka *grigori* görecek miyim diye mahallede yürürüm. Beni biliyor olabilirler mi? Sizin merkezde, ya da adı her neyse orada, genç bir kadın silahşorunuz olduğunu biliyorlar mı?" İçimdeki telaşı sesimden uzak tuttum.

"Hayır," dedi. "Juárez'e doğru yola çıktığımızı söylemek için onları ben aradım. Bir koruma ve rehber tuttuğumuzu söyledim. Ama başka ayrıntı vermedim."

Çok ama çok rahatlamıştım. "Bu, etrafı kolaçan etmemi kolaylaştırır," dedim. "Beni seninle gören herkes ne de olsa..."

"Öldü."

"Aşağı yukarı." Eli söylediğimden şüphelenmiş gibi durmuyordu.

Eteğimi yakından inceleyip pencerenin yanında onu düzeltirken katların arasına girmiş bir kan lekesi buldum. Çok belliydi. Eli hemen küçük tezgâhlardan birine gidip bana yeni kıyafetler getirdi. Bandana kullanmayayım diye yeni bir şapka da almıştı. Baldırımın yarısına kadar inen yeni etek, kırmızı beyaz desenliydi. Bluz kolsuz ve beyazdı. Geniş siperli şapka doğal hasırdandı. İyice halka karışmam için sandalet de almıştı. Her şey üstüme yeterince uydu.

Küçük aynada hızlıca kendime baktıktan sonra, "Teşekkürler," dedim.

"Güzel görünüyorsun," dedi Eli neredeyse utangaçça. Sonra da görevi için dışarı çıktı.

Ondan kısa süre sonra ben çıktım. Kapıyı arkamdan kilitleyip resepsiyondaki çocuğa odanın temizlenmesini istemediğimizi söyledik. İçeride çoğu otel çalışanının hoşlanmayacağı kadar çok silah vardı. Bizi kapı önüne koymalarını istemiyordum.

Resepsiyon görevlisinin kafası karışmış gibiydi. Eli ona sürekli bizi unutturduğunu kendime hatırlatmam gerekti.

Dışarı çıkıp yürümek, birkaç dakika için bile olsa endişelenmeyi bırakmak iyi gelmişti. Tek bir *grigori* görmedim ve varlıklarını hissetmedim. Diğer taraftan arkadaşım Chauncey Donegan'ı gördüm.

Chauncey'yi son görüşümde Bay Harcourt ve Bay Penn'e korumalık yapıyordu.

İki İngiliz'in etrafta olmamasına şaşırdım.

Ben de kendi patronumla birlikte değildim gerçi. Ama içimde, küçükken annem beni nehre götürdüğünde hissettiğime benzer bir his vardı. Sığ sularda yürümüştüm, suyun etkisiyle üstü düzleşen taşlara basmıştım ama bir adım daha atınca görünmeyen, derin bir çukura batıvermiştim.

Cee beni henüz görmemişti ya da eteğim ve sandaletlerimle beni tanımamıştı. Yeni açılan bir mücevher dükkânının açık kapısından içeri girdim. Turkuaz bir kolyeye baktım. Dükkân

sahibi kolyede ne kadar el işçiliği olduğunu, boynumda ne kadar güzel duracağını anlatmaya koyuldu. Gülümseyip başımı salladım ama kafam vızır vızır çalışıyordu.

Cee'ye yeniden burada rastlamak sahiden garip bir tesadüftü. Bu yolculuğun başında karşılaşmamız, aynı meslekten iki kişinin başına gelebilirdi. Hatta Meksika'da zengin yabancılar yanlarında sık sık ateş etmeyi bilen biriyle dolaştığı için epey olasıydı.

Ama arka arkaya iki tesadüfe inanmazdım.

Üzüntüyle kolyeyi geri çevirip Cee'den uzaklaştım. Birinin sizi fark etmemesini sağlamanın en iyi yolu ona bakmamaktır. Bunu yapabilmemin en iyi yolu da arkamda olduğundan emin olmaktı. Oyalanırken ucuz bir alışveriş çantası ve onun içine koymak için birkaç tortilla alıp bardaki karşılaşmamızı düşündüm. Patronum diye tanıttığı adamlar onu tanımıyor bile olabilir miydi? Onu yok saydıklarını söylemişti. Ama adamlar hiç olmazsa ona doğru başlarını sallamaz ya da hiç konuşmazlar mıydı? Öyleyse şaşırmazdım. Cee düşündüğümden daha mı zekiydi acaba?

Pek sanmıyorum ama kanıt da önümdeydi bir taraftan.

Omzumda bir el hissedince dönüp onu bıçaklamamak için kendimi zor tuttum. Elim bıçağımdaydı. Ama bir yabancı tarafından dokunulan her kadın gibi öfkeli görünmeye çalışarak omzumdan geriye bakınca Eli'ı gördüm. Hâlâ başka birine benziyordu ama o olduğunu biliyordum. *"Hola!"* dedim ve onu öptüm. Eli'ın, illüzyonundan daha uzun olduğunu biliyordum ama illüzyonun dudaklarını öpmeliydim, değil mi? Çok tuhaftı. *"Mi corazón,"* dedim belinin olması gereken yere kollarımı dolayarak.

"İşimi hallettim. Biri bizi mi izliyor?" Tanrıya şükür ki Eli zekiydi.

"Evet, *mi hombre viril*," diye mırıldandım. "Akşam yemeği yediğimiz yerde karşılaştığım eski arkadaşımı hatırlıyor musun?"

Eli bana gülümseyerek başını salladı.

"Az önce onu gördüm. Demek ki peşimizde. O iki İngiliz onun patronu muydu bilmem. Belki de Meksika'da olmasını daha inandırıcı kılmak için öylesine onları işaret etti."

"Ne yapsak iyi olur?"

"Mümkün olduğunca çabuk ve sessizce odamıza dönelim. Orada konuşabiliriz."

Eli illüzyonuyla, ben de eteğim ve kocaman şapkamla odamıza döndük. Giysilerimizden bir çırpıda kurtulup seviştik. Duvara falan vurmalı bir seksten bahsediyorum. O kendisine benziyordu, ben kendime.

"Bu, hayatımda hissettiğin en güzel şeydi," dedi nefes nefese sırtüstü yatarken.

"Evet," dedim. Tamamen aynı fikirdeydim. Belki beş dakika daha mutlu bir sessizlikte uzandıktan sonra gerçek dünyaya ve gerçek sorunlara dönmek zorunda kaldık.

"Sence Rasputin'in soyundan gelen başka kimse bulunamazsa ne olur? Benim dışımda yani. Alexei'nin ihtiyaç duyduğu kan illa Rasputin'inki mi olmalı?"

"Başka bir sürü kişi denedik," dedi. Sesi buruktu. "Rasputin'inki dışında hiçbiri, Çar'ı iyileştirmedi. Rahibin güçten düştüğünü görünce en büyük çocuğu Daniel'ın kanını denedik. İşe yaradı. Ve bu bizi umutlandırdı. Ama sonra Daniel öldü."

"Ona ne oldu?"

"Korkunç bir kaza," dedi Eli ifadesizce. "Çar'ın havuzunda kendi başına yüzüyordu, sonra ayağı gidere sıkıştı ve boğuldu."

Kafamı iki yana salladım. "Kazalar olur." Biri onları önlemek için orada değilse tabii.

"Bir soruşturma yapıldı ama bir şey çıkmadı."

"Soruşturmayı kim yürüttü?"

Tereddüt etti. "Aslında, babam."

"Vay canına. Bu önemli bir sorumluluk. Ailen önceki çardan beri mi görev alıyor?" Nicholas, Alexandra ve çocukları Be-

yaz Ruslar ve İngilizler tarafından tam zamanında kurtarılmıştı. Nicholas, İngiltere Kralı'yla birinci dereceden kuzendi. Ama parlamento Nicholas ve ailesinin İngiltere'ye yerleşmesini istemedi. Böylece kraliyet ailesi ve tüm geri kalanları küçük gruplar halinde dolaşmaya başladı. Ta ki California'ya yerleşmeleri için Hearst ailesinden teklif gelene kadar.

"Evet, babam... Kraliyet ailesininkinin yanında bir arazisi var. Kırsal kesimde. Nicholas'la birlikte büyümüşler. Babam hâlâ hayatta."

"Annen?"

"Annem, babamın ikinci eşi. Ondan çok daha gençtir. Sürgüne gittiklerinde çariçenin yardımcılarından oldu. Aynı gemideydi. Diğer uygun nedimeler ya öldürülmüştü ya çok genç ya da çok yaşlıydı."

"O zaman sen hayatta mıydın?"

"Evet. Çok küçüktüm. Babamın ilk evliliğinden iki ağabeyim var. Amerika'ya geldiğimizde annem küçük kardeşimi taşıyordu."

"Ve bu kıyılara gelmeden iki çocuğu daha oldu. Kızlar."

Gururla başını salladı. "Evet, kalabalık aile. Senin kardeşin var mı? Annenin şu an evli olduğu adamdan?"

Başımı iki yana sallayınca sert saçlarım omzunu okşadı. Küçük bir oğlanmışım gibi başımı okşadı. "Hiç yok. Jackson'ın bir erkek kardeşi var ama çocuğu yok."

İkimiz de aynı anda iç çektik çünkü gerçek dünyaya dönmek zorundaydık. Orada aile hikâyelerimizin bir önemi yoktu çünkü birbirimizi tanımasak da olurdu... Çünkü ikimiz de büyük ihtimalle yakında ölecektik.

Zaten bu kadar yaşadığıma bile şaşıyordum ama bunu yüksek sesle söyleyip kendime nazar değdirmeyecektim.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak "Pekâlâ, araba nerede?" dedim.

"Otelin arkasına park ettim. Camdan görebilirsin," dedi. "Siyah bir Proenza. Sadece beş bin kilometrede. En azından

gösterge öyle söylüyor. Baktırdığım tamirci de bana gayet iyi durumda olduğunu söyledi. Bu ne demek emin değilim ama *frenler çalışıyor, lastikler de idare eder* dedi. Kabul etmek zorunda kaldım."

Cama gidip dışarı baktım. Otelin arkasında küçük bir otopark vardı. Orada park edilmiş dört arabadan biri parlak, siyah bir Proenza'ydı.

"Ona bakması için bir tamirci tuttun," dedim etkilenmiş gibi görünmemeye çalışarak. Benim aklıma hiç gelmezdi. Gerçi daha önce hiç araba almamıştım ve araba alan bütün tanıdıklarımın da kendileri tamirciydi.

Eli şaşırmamış görünmeye çalışarak "Tabii ki," dedi.

Galilee bir keresinde bir erkek arkadaşıyla ilişkisinin yürümeyeceğini anladığını anlatmıştı, çünkü aralarında bir nehir kadar çok farklılık vardı. Eli'la benim aramda ise okyanus vardı. En azından anne babamız kendi topluluklarına hizmet etmişti. Annem öğretmenlik yaparak, babası Çar'a yardım ederek.

Gözlerimi Eli'a dikmiştim. Huzursuzlanmaya başladı. Hızlı konuşmalıydım. "İyi bir fikirmiş. Öyleyse Proenza çalışıyor, aşağıda bizi bekliyor. Peki, ne kadar paramız kaldı?"

Eli da doğrulup yerdeki pantolonunu almak için eğildi. Sırtını, poposunu düşünmemek için çaba harcadım. Pantolonunun cebini karıştırıp küçük bir deste para çıkardı ve bana uzattı.

Kendimi annesi gibi hissettim. Parayı önemsemiyormuş gibi saydım. Ama nakitimiz Meksika'dan çıkmaya yetecek mi diye hesaplamalıydım. Uzun ve yavaş bir nefes verdim. "Yeter sanırım," dedim. "Gitmemiz gereken mesafeye kadar idare eder." Yolda bu parayı tüketecek neler yaşayabileceğimizi düşünmemeye çalıştım.

"Sana ödemeni yapmadım," dedi Eli, gömleği elinde. Ona bakışından aklından geçenleri anlamıştım. Üzerini giyerken paradan bahsederse bir fahişeye ne kadar borçlu olduğunu sormuş gibi korkunç görünecekti.

"Şu aşamada Meksika'dan sağ kurtulursak sevineceğim," dedim. "Onu yapmayı başarırsak paramı ödeyeceğine güveniyorum." Aşağı yukarı. Ama böyle söylemeliydim. Parayı ona uzattım.

Eli biraz mahcup, biraz da minnettardı. Benimle çıplak olduğu zamanlar dışında pek duygusunu göstermiyordu normalde.

"Ama sana masraflar için para vereceğim. Ben yakında yoksam ve bir şey alman gerekirse yanında bulunsun," dedi Eli mantıklı bir şekilde. Parayı böldü. Birazını komodinin üstüne bana bıraktı, geri kalanı da pantolonunun cebine koydu. "Şimdi ne yapıyoruz? Kasabadan çıkalım mı?" Artık giyinebilirdi. Ben de giyindim.

"Belki de Chauncey'nin neyin peşinde olduğunu öğrenmeliyim. Onu burada gezinirken gördüm ya, biri bizi fark etmeden kasabadan çıkabilir miyiz emin değilim. O izliyorsa belki başkaları da izliyordur. Cee seninle olduğumu biliyor. Belki de Paulina'nın öldüğünü bilmiyordur." Bilmediğim çok şey vardı. Her şeyi hesaba kattığım bir yol çizmek istiyordum ama bu mümkün değildi. "Aslında onu gördüğümde böyle masum davranacak kadar zeki olacağını düşünmezdim. Şimdi planın derinliğini düşününce..." Chauncey'nin Rus politikalarını umursadığını düşününce gülesim geldi.

"Belki sadece para için yapıyordur," dedi Eli.

"Aynı benim gibi," dedim. "Bütün bu olanlar şimdi ilgimi çekiyor ama işi para için kabul ettim. Ayrıca Paulina ve senin neyin peşinde olduğunuzu bulmalıydım. Ve bir kardeşim olup olmadığını öğrenmek istiyordum."

"Umarım artık birbirimize karşı dürüst olabiliriz," dedi Eli aksanı koyulaşarak.

"Ben de öyle umarım," dedim ama bunun olacağı konusunda şüphelerim vardı.

Yeni bir etek ve bluz giyerken düşündüm. Sandalet ve şapkaya lafım yoktu ama bu birkaç günde eteğin bacaklarımın arasına girip durmasına sinir olmuştum. Odanın kapısını açtım ve

merdivenlerden tanıdık bir ses duydum. Elimi kaldırınca Eli da durup dinledi.

"Burada kalan genç bir yabancı kız var mı? Yirmi yaşında falan. Kısa, siyah saçlı, bir sürü silahı var? Patronum ona bir iş teklif etmek istiyor da şansım yaver gitmedi, onu göremedim."

"Hayır efendim," dedi resepsiyon görevlisi kibarca. "Burada öyle biri yok."

"Kendisinden daha büyük, uzun boylu bir kadın ve adamla birlikte olabilir. Bazılarında Kutsal Rus İmparatorluğu dövmeleri var?"

"Söylediğiniz gibi birilerini hiç görmedim," dedi adam aynı kibarlıkta.

"Neyse ki hafızasını bulandırmıştım," dedi Eli kulağıma.

Bir daha birlikte çıplak kalırsak Eli için özel bir şey yapacaktım.

18. BÖLÜM

Cee gidene kadar, hatta biraz daha bekledikten sonra aşağı indik. Görevli bize doğrudan bakmadan başını salladı. Eli tezgâhın üstüne bir demir para atınca adam irkildi ve şaşırdı. Hasır şapkamı saçlarımın üstüne çektim, lanet bandanayı boynuma bağladım (ki boynum artık çok daha iyiydi) ve sokağa çıkmaya hazırlandım.

Resepsiyon görevlisi kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Sağa gitti," diye mırıldandı ve tek kelime etmeden ayrıldık. Bir adım arkamdaki Eli'a bakınca yine Jim Comstock'la birlikte yürüdüğümü gördüm. Biraz şoke olmuştum. Öfkeyle ona baktım.

"Bir daha bunu yapacağın zaman haber ver," dedim ve bizi açık hava pazarlarından birine götürdüm. Kendime çok ince bir şal aldım, amacı sıcak tutmak olmayanlardan. Sadece güzel diye. Şapkayı çıkarıp kemerimin altına katladım. Saçlarımı şalla kapatıp uçlarını boynuma doladım. Kırmızı yeşil bir şaldı ve artık sokaktaki diğer genç kadınlar kadar renkli görünüyordum.

"Sana yakıştı Lizbeth," dedi Eli.

Ona gülümseyip koluna girdim. Bir işveren ve silahşoru gibi görünmediğimiz kesindi. Özellikle de o Jim Comstock'ken. Yaşlı bir adam ve genç eşlikçisi gibiydik. İyi para alan, istismar edilmeyen... ve bu yüzden mutlu olan bir eşlikçiydim.

Gezinip biraz alışveriş yaptık. Bize dikkat eden var mı diye bakındık. Her an tetikteydim. İşe yaradı. Bir *grigori* gördük. Çok yaşlı bir kadındı. Küçük otelimizin arka avlusuna giden yoldan geçiyordu. Elinde bir baston vardı. Saçları da beyazdı. Ama şapkasının siperinin altından (benim şapkama çok benziyordu) solmuş dövmelerini görebiliyordunuz.

"Kahretsin," dedi Eli. "Bu Klementina."

"Kim?"

"Benim bölümümün başı," dedi. "Ve beni bu göreve gönderen kişi."

"Öyleyse seni kurtarmaya gelmiş olabilir mi?" Sesim de kendim de şüpheliydik.

"Klementina buraya Paulina ve bana yardım etmeye gelmiş olabilir," dedi ama o benden de çok şüphe içindeydi. "Ama o pek kurtarıcı sayılmaz. İyi bir büyücünün kendini kurtarabilmesi gerektiğine inanır."

Son bir haftada öldürdüğümüz büyücüler onu çok hayal kırıklığına uğratacaktı desenize.

"Klementina, Paulina'yı bana tercih ederdi. Hem de büyük farkla."

Bana gerçekten ne söylemeye çalıştığını anlamaya uğraştım. "Ona yaklaşmak istemiyor musun?"

Doğrudan bir cevap vermek yerine, "Neden otelin arkasındaki otoparka gitti acaba?" dedi. Ve bunun başlı başına bir cevap olduğunu anladım.

Otele döndük. Şansına, görevlinin bize arkası dönüktü, anahtar kutularına notlar bırakıyordu. Belki de şans değildi. Belki de bizi görmemek için bilinçli olarak çaba harcıyordu. Ya da belki Eli'ın büyüsü buna neden oluyordu. Mümkün olduğunca sessizce odamıza çıktık ve pencereye koştuk.

Klementina bütün arabalara bakıyordu. Eğilmesine bakılırsa onları kokluyordu sanırım. Elleri kıpırdıyordu. İçlerinden birine bir *grigori*'nin oturup oturmadığını kestirmeye çalışıyordu.

Söyleyecek bir şey olmadığından açıları hesapladım. "Onu vurayım mı?"

Eli, Tanrı'yı vurmayı teklif etmişim gibi bana baktı. "Beni aramasının nedeni belki de..."

"Yardım etmek mi? Tabii. Öyleyse neden koşup *Klementina, seni gördüğüme çok sevindim* diye boynuna atılmıyorsun?"

"Çok huysuz birisin," dedi Eli. Yine Eli gibiydi işte. Yine yargılayıcıydı ama yüzünde ufak bir gülümseme de dolanıyordu.

"Evet, işim bu," dedim. "Ben sadece hayatta kalmak istiyorum ve sadece birbirimize güvenebiliriz."

"Üzgünüm," dedi. Bu duygusu yüzünden de okunuyordu. Yeni ve derin bir gerçeği keşfetmişti ve bu da onu farklı bir insan yapıyordu. "Her yerde hainler görüyorum ve kim benim tarafımda, kim bana karşı bilemiyorum."

"Ben herkesin bana karşı olduğunu düşünürüm," dedim. Hepsi Segundo Mexia'da yaşayan, güvendiğim birkaç kişi dışında. Ama bu insanlardan üçü öleli daha bir ay bile olmamıştı. "Ve bana ne berbat bir dünyada yaşadığımı söylersen seni yumruklarım. Hepimiz tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz."

Winchester'ı kaldırıp prova yaptım. "Onu indirebilirim."

Eli hâlâ tereddüt ediyordu. "Ya gerçekten o değilse?" dedi. "Ya onu izlediğimizi biliyorsa, ki bu bayağı mümkün, belki de ne yapacağımızı görmek için bekliyordur."

"Hepsi doğru olabilir," dedim. "Kararını ver."

"Saklan," dedi. Ben kendimi yere atarken o pencereyi açıp sarktı. "Kutsal anne!" diye seslendi.

"Ah, seni gördüğüme sevindim. Bu sıcakta, güneş altında gelmenizi bekleyecektim yoksa." Sesi kesinlikle yaşlı bir kadına aitti ama titreme, tereddüt yoktu. Bu Klementina'nın aklı gayet başındaydı. Hatta belki gerektiğinden fazla.

"Yukarı geliyor," dedi Eli. "Gerçekten Klementina."

"Nereden biliyorsun?" Kalkıp eteğimi silkeledim. Bu otel Mil Flores'teki kadar temiz değildi.

"*Sıcak* kelimesini kullandı," dedi.

"Parola mı?"

"Evet."

"Başka kimse biliyor olamaz mı?"

Eli başını iki yana salladı. Emin görünüyordu.

"Ve parolanın bu olduğunu bilmese bile Meksika'da insanlar normalde *sıcak* kelimesini kullanmaz diyorsun?"

Odanın kapısı çalınca artık bizi nasıl bir tehlikenin beklediğini düşünmeye vakit kalmamıştı.

Eli kapıyı açtı. Klementina içeri daldı. Kadın ters ters bana baktı. Çok sert biriydi. Kahretsin.

"Sen kimsin?" dedi yaşlı kadın.

Yakından daha da yaşlı görünüyordu. Yüzü çöldeki topraklar gibi çatlamıştı. Ama Klementina'nın gözleri parlak kahverengiydi ve saçları uzun ve gürdü.

"Ben silahşorum. Lizbeth Rose." Korkamayacak kadar gergindim ki bu da bir avantajdı.

"Ve beni vurmak mı istedin genç kadın?"

"Hem de çok."

"Seni durduran neydi?"

"Eli sizin gerçekten söylediğiniz kişi olduğunuzu söyledi. Gerçi bu iyi bir şey mi emin değilim."

Klementina güldü. "Ona bir de Eli diyorsun yani?"

"Ne demeliyim?" Bu yorumu ya da soruyu anlamamıştım.

"Paulina nerede?" diye sordu Klementina, Eli'a dönüp.

"Öldü. Kaçırıldığımızda çölde öldü. Sonra bana saldırması için onu tekrar dirilttiler."

Klementina duydukları karşısında gerçekten şok olmuştu. Ağzı gerildi, yüzü düştü. Ağlamamaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

"Her şeyi anlatmalısın," dedi yaşlı kadın sandalyeye otururken. Eli onun karşısına, yatağın kenarına oturdu. Ben pencerenin kenarında, kolayca görülmeyeceğim bir yerde durdum. Birimizin nöbet tutması gerekiyordu.

Eli son birkaç günün hikâyesini de anlattı. Kulübemde onları öldürmeye çalışan Tatar Josip'ten Cactus Flats'te elde ettiğimiz ipucuna kadar, yol boyunca yaşananları ve saldırıları anlattı. Bir önceki günün korkunç olaylarıyla konuşmasını bitirdi. Klementina'ya hayatlarını kaç kez kurtardığımı açıkladı. Paulina'ya kadar.

"Denedim," dedim kendimi durduramayarak. *Eli'yi kurtarmaya o kadar odaklanmamış olsa hâlâ hayatta olabilirdi*, diye ekleyecektim ama şimdi bunu söylemenin bir manası yoktu.

"Eminim denemişsindir," dedi Klementina ama sesi buna inanmıyor gibiydi.

"Dünkü o değildi," dedim öfkeyle. Paulina'dan hoşlanmıyordum ama biri korkunç bir şey için bedenini kullanmıştı. O da bundan nefret ederdi diye düşündüm. Ya da umursamazca omuz silkebilirdi. Onu tam anlamıyla tanımıyordum, şimdi de benim için hep bir bilmece olarak kalacaktı.

"O Paulina'nın zombisiydi," dedi yaşlı kadın, daha çok Eli'a. "Tekrar öldürdükten sonra aynı bedende kaldığını söylüyorsunuz, demek ki gerçekten onun bedeniydi. Kardeşinin taklidi büyünün zekice kullanımıydı. Paulina'nın zombi olarak kullanılması ise daha da güçlü bir büyü gerektirir. Güçlü bir düşmanın var."

Eli'a baktım. Sanki *biliyoruz herhalde* dememek için dudaklarını ısırıyordu.

"Güçlü bir *düşmanımız* var demek istemiyor musunuz?" dedim. "Siz onun klanının ya da her ne diyorsanız onun lideri değil misiniz? Onun düşmanları sizin de düşmanınız oluyor."

Sert bakışlar bana çevrildi ama konuştuğuma pişman değildim. Eli'ın arkasında bu kadar büyük bir büyü topluluğu varsa şimdi ortaya çıkıp yardım etmelerinin vaktiydi. Ben bunu tek başıma yapamazdım, Eli da öyle.

"Çok saldırgansın," dedi Klementina, bana.

"Evet, bir haftadır onu hayatta tutmaya çalışıyorum," dedim.

"Ve sadece öldürmek, öldürmek, öldürmek vardı. Ve neredeyse öldürülmek."

"Yani diyorsun ki lafla peynir gemisi yürümez." Klementina bu deyimi kullanmanın çok komik olduğunu düşünüyordu ki hırıltılı bir kahkaha attı. Ne Eli gülümsedi ne de ben.

Ağzımı kapalı tuttum. Şimdi Eli'ın konuşması gerekiyordu. "Yardıma ihtiyacım var," dedi. "Paulina harika bir büyücüydü. Çok güçlü ve deneyimliydi ama artık yok. Kendi mesleğimizden çok güçlü rakiplerimiz var ve bu benim kalbimi acıtıyor. Çok öfkeliyim. Silahşor ve ben buradan kurtulup eve dönmeye çalışıyoruz."

"Aramaya çıktığın şeyi bulamadıysan neden döneceksin?"

Klementina'nın bu cevabı Eli'a tokat gibi çarptı. "Mevcut değil," dedi. "Kız, Oleg Karkarov'un kızı olmadığını söylüyor. Diğer araştırmacı ekipler doğrudan bir başka akraba buldu mu?"

Klementina bir an için şaşırmış göründü. Eli'a bir soru sormasını bekliyordum. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Eli da öyle. Ama yaşlı kadın sadece başını salladı.

"O değil," dedim ve sessizlik içinde bıçağımı çekip onu kaburgalarının altından bıçakladım.

Eli öyle şaşırmıştı ki karşı koyabilmek için boğazından kuş çığlığına benzer tiz ve boğuk bir ses çıkabildi sadece.

Klementina'nin gözleri bana kilitlendi. Kadının içindeki nefreti hissettim. Ama önce ben vurmuştum ve gözleri donuklaştı.

Silahları bu yüzden bıçaktan daha çok seviyordum. Bıçak yüzünden ona fazla yakındım.

Bıçağı çekip geri adım attım ve olacakları bekledim. Eli'ın bana saldırmasını engelleyen tek şey seks yapmış olmamızdı, buna emindim. Bir cesede, bir bana bakıyordu, sanki bu, yaptıklarımı geri alacakmış gibi. Yere yanlamasına düşmüştü. Onu yarası yukarı gelecek şekilde çevirdim. Halının kan lekesi olmasını istemiyordum. Lavabonun yanındaki raftan bir bez aldım ve gömleğini kaldırıp yaranın üstüne koydum. Sonra bezi orada

tutsun diye gömleği tekrar indirdim. Gerçi çok kanaması yoktu.

Eli yanıma çömelip omzumu tuttu ve ona bakmam için beni çevirdi. Birinin bana zorla bir şey yaptırmasına sinir oluyordum, onun elinden kurtuldum. Fark etmemiş gibiydi. "Bunu neden yaptın?" Sesi titriyordu.

"O değildi," dedim. "Başka akrabaları arayan diğer *grigori* ekipleri olduğunu bilmiyordu. Sadece Paulina ve seni biliyordu."

Eli bana baktı. Yüzünde bir hayret belirmişti. Sonunda ne demek istediğimi anlıyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" dedi başını sallayarak. "Nasıl bu kadar kolay öldürüyorsun?"

"Kolay mı?" Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? Hayır, hayır, hayır. Belki çabuk. Ama kolay değil."

"Bunun için bir bedel ödüyor musun? Kendi içinde?"

"Eli, sen bir can alırken nasıl hissediyorsun?"

Eli kelimelerle cevap vermese de biraz sonra başını salladı.

"Ben de senden farklı değilim," dedi.

Ama benim iyi olduğum konu bu. Bu benim işim. Ve benim standartlarım var.

Eli hâlâ doğru şeyi yaptığımdan emin değil gibiydi ama doğru ya da yanlış, artık olan olmuştu. "Onu aramaya gelecekler," dedi. "Gerçekten Klementina olsa da olmasa da."

"O kadar büyük bir büyücüyse neden beni durdurmadı?"

Bu Eli'ı düşündürdü. "Neden?" dedi çok sessizce, kendi kendine sorar gibi. "Sahi neden?"

Kapı çalındı. Ayak seslerini duymamıştık bile. Eli'ın duyguları dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki işimi ihmal etmiştim. Silahımı çekip kapıyı işaret ettim. Eli kalktı, derin bir nefes alıp ellerini hazırladı.

İkimiz de kapının tam karşısından çekildik. Yerdeki beden, formunu değiştirmemişti. İçimde bir kuşku kıpırdandı. Ya gerçekten Klementina idiyse? Ama o küçük kuşkuyu şimdilik olması gerektiği yere sakladım.

"Kim o?" Eli'ın sesi öyle alçak çıktı ki az kalsın bir daha söylemesini isteyecektim.

Ama yeni misafirimiz onu gayet duymuştu. "Ben Klementina, seni sersem," dedi.

Eli daha önce ondan hiç duymadığım bir kelime söyledi. Kapıya gidip tokmağı çevirdi ve geri adım atıp yine kapının karşısından uzaklaştı.

Ve Klementina eşikte durup yerdeki kendi ölüsüne baktı.

"Ne ilginç bir durum," dedi. "Beni kim öldürdü?"

"Ben. Bir daha yapmama gerek var mı?"

Klementina bana baktı. "Umarım yoktur. İlk seferinde gayet iyi iş çıkarmış gibisin. Sen kimsin genç kadın?"

Konuşmadım. Artık Eli'ın devreye girip bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Klementina, parolan ne?" dedi Eli.

"*Sıcak*. Ama nisan ayında Meksika için yanlış bir seçim."

Uzun bir an hiçbir şey olmadı.

"Diğer ekipte kim var?" diye sordum.

Kadın bir elmayı bile çürütecek bir bakışla bana baktı. "Sanki sana söylerim de," dedi azarlayarak.

"*Bana* söyle," dedi Eli.

Kadın ilk defa Eli'ın ellerinin hazır olduğunu fark etti. "Sanki beni yenebilirsin de," dedi sesinde ufak bir hayretle.

"Söyle bana." Eli geri adım atmayacaktı.

Kadının gri kaşları birleşti. "Sen ciddisin."

Eli konuşmadı.

Kadın yerdeki cesede baktı. Sonra odaya girip kapıyı arkasından kapattı. "Pekâlâ, sanırım geçerli bir nedenin var. İngiliz Benjamin, Anna, Andrei, Evgenia, Peregrine, Belinda..."

Paulina, Kutsal Rus İmparatorluğu'nda İngiliz büyücülerin de olduğunun kanıtıydı. Kırsal kesimde halkının kınaması ve alayları nedeniyle onlara katılmıştı. Ama bu kadar çok yabancı olduğunu bilmiyordum.

"Belinda mı?" dedim. "Belinda Trotter mı acaba?"

Klementina merakla bana baktı. "O adı kullanıyor olabilir. Orta yaşlı, silik görünüşlü bir kadın. Gösterişsiz kıyafetler giyer." Sandalyeye oturdu. Ben onu öldürmeden önce oturduğu aynı sandalyeye. Ürperdim. "Neden sordun?" dedi yaşlı kadın.

"Bu..." Eli yerdekini işaret etti, "Onu bilmiyordu. Bu isimlerden haberi yoktu."

"Sen de onu öldürdün." Gerçek Klementina gözlerimin içine baktı.

"Bu yol boyunca göründüğü kişi olmayan bir sürü insan gördük," dedim. "Ve onları da öldürdüm. Tabii Eli'la Paulina da kendi üstlerine düşeni yaptılar." Bu kadınla ilgili ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama korkutucu olduğuna şüphe yoktu.

"Elbette yapmışlardır," dedi Klementina, ama acemi *grigori*'lerinin ölüm mücadelelerini düşünmüyordu. Hâlâ beni düşünüyordu ve bu hoşuma gitmedi. Belki bu Klementina'yı da öldürmeliydim. Aynı kişiyi iki kez öldürmek gerçek bir dönüm noktası olurdu. Ellerimi sıkınca tırnaklarım ellerime battı. Beynim karıncalanıyordu, sanki bu kadın kafamın içine girip dolaşmaya çalışıyormuş gibi. Buna izin vermeyecektim. Onun dik bakışına karşılık verdim.

Eli kocaman elini yaşlı büyücünün ince omzuna koydu. "Klementina," dedi sertçe. "Onu rahat bırak."

"Ah, kendine bir sevgili mi buldun?" dedi sesi hoşnutsuzlukla çatlayarak.

"Hayatımı defalarca kurtardı," dedi Eli. "Bizi ölüme terk edip kendi hayatını kurtarabilecekken yapmadı."

Yaşlı kadın gözlerini ona çevirdi. "Ama Paulina'm, benim yıldızım öldü." Belki de Eli, kadının dikkatini bilerek kendi üstüne çevirmişti. Eğer öyleyse minnettardım. Kadının bakışlarından kurtulmak, boğazınız kurumuşken soğuk su içmek gibiydi.

"Bana Paulina'yı anlat," dedi Klementina. Daha doğrusu em-

retti. Eli'a söylemişti, o yüzden ben karışmadım. Ayaktaydım ama epey güç harcıyordum bunun için. Yaşlı cadı elini bile kaldırmadan bana yumruk gibi vurmuştu.

Eli maceralarımızı Klementina'ya ikinci kez anlattığından başka bir şey düşünmek kolaydı. Dikkatlice pencerenin kenarında durarak nöbete devam ettim.

Eli'ın hikâyesinin tam ortasında aşağıdaki avluda Chauncey'yi gördüm.

Kısa bir süre önce sahte Klementina'yı orada görmek kadar tuhaftı. Ben elimi sallayınca Eli sustu.

"Ne oldu?" diye söylendi Klementina.

"Şu gerçekten arkadaşım Chauncey mi, yoksa onun bedeninde başka biri mi?" Bunu söyleyebilecek bir kişi varsa o da bu yaşlı kadındı.

Göz ucuyla bana bakarak bu iltifatın farkında olduğunu gösterdi. Kalkıp pencereye geldi. Ona yer açtım. Ona dokunmak istemiyordum. Geri adım atınca da tam Eli'ın önüne düştüm. Ona dokunmamak için azıcık çekildim. İş başındaydım.

"Anlayamıyorum," dedi Klementina.

Öfkelenmiştim. Ve mutsuzdum.

"Bu da demek oluyor ki bu sabotajın arkasında kimin olduğunu biliyorum," diye devam etti.

İşte bu umut vermişti. Düşmanın kim olduğunu bilmek... ileri doğru büyük bir adımdı.

"Kim?" Eli'ın sesi meraklı değildi. Bu da geri doğru büyük bir adım. Sesi daha çok korku doluydu.

"Baban," dedi Klementina.

Onu tabancamın kabzasıyla pataklayabilirdim ama yüz ifademi değiştirmedim, yaşlı büyücü bunu görebilirdi. Tek müttefikim Eli'ydı. Onun genç bir meşe ağacı olduğunu sanmıştım, oysa o daha olsa olsa sazlıktı. Gerçi benim de ona yaptığım şeyler vardı. Babamın öldüğünü ona söyleyebilecekken boşa kürek çekmesini sağlamıştım. Tek umudu bendim.

Ve bakın bu beni nereye getirdi? Üst üste yığdığımız bütün o ölüleri düşünürsek...

Dönüp Eli'a bakmadım. Sonunda konuştu. "Ben de bundan korkuyordum. Ama beni feda edebileceğine inanmadım. Silahşor, bana bir söz ver."

"Nedir?" Konuşmayı takip etmeye çalışsam da iyice afallamıştım.

"Babamı görecek olursan onu benim için öldür."

"Tabii," dedim.

"Amaçlarının ülkenin yararına olduğunu düşünüyor," dedi Klementina, Eli'a. Sesi teselli edici olmasa da sözleri öyleydi. Yani sayılır.

"O bir hain," dedi Eli. Uzlaşmaya niyeti yoktu. "Çar'a sadakat borcu var. Bunun dışında her şey ihanettir."

"Bu önemli bir haber," dedim sesimde heyecan ya da memnuniyet olmadan. "Ama şu andaki problemimizi çözmez. Son birkaç gündür olanlara bakılırsa aşağıda bir adam beni bulmaya, Eli'ı ya da beni öldürmeye çalışıyor. Chauncey'nin çocuğu var, onu öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Aklını başına getirebilir miyiz?"

Klementina ona camdan uzun uzun baktı. Bu sefer gözlerini kapadı. "Hayır. Beynindeki hasar çok büyük." Klementina'nın da uzlaşmaya niyeti yoktu.

Lanet olsun. "Tamam," dedim, Kaya Matkabı ve bir bıçakla oradan ayrılarak.

Kapıyı arkamdan kapatırken Klementina, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Onu öldürecek," dedi Eli. Cümlesinin sonunu duymamıştım bile çünkü çok hızlı hareket ediyordum. Odamızın yakınındaki dik tavan arası merdivenlerini çıktım, tepedeki kapıyı açtım ve düz çatıya çıktım. Yandaki bina atlama mesafesindeydi ve otelle neredeyse aynı boydaydı, ben de atladım. Etekle bile kolaydı. Bana farklı bir ateş açısı veren uzak bir köşeye gittim.

Chauncey'nin küçük otelin çatısından öldürülmemiş gibi görünmesini umuyordum. Ben nişan alırken altmışlarında bir kadın elinde bir sepet çamaşırla kapıdan göründü. Çamaşır iplerini önceden fark etmeliydim. Kapıyı bir şekilde engelleyebilirdim.

"Ne yapıyorsun?" dedi kadın endişeden çok merakla.

"Üzgünüm," dedim ve kadına tüfeğin kabzasıyla vurdum. Kadın ânında ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere düştü.

Ondan sonra öyle titredim ki tüfeğimi elime almadan bir süre beklemem gerekti. Kafamı boşalttım. Çok çaba harcadım ama sonunda nişan alıp ateş edebildim.

Sonra da arkadaşım Chauncey'den kalanlar yok oldu.

Çatıdan inişimi, ikinci kat merdivenlerini, odamıza gidişi hatırlamıyorum. İki büyücü pencereden avluya bakıyordu. Yerde yatan sahte Klementina'nın bedeni kuzgun siyahı saçlı, otuz yaşlarında bir kadına dönüşmüştü. Hâlâ ölüydü. Kontrol etmek için çömeldim.

"Bunun için bir şey yapmalısınız," dedim. Kalkıp Klementina'ya baktım.

"Onun nesi var?" Klementina'nın sesi huysuzdu.

"Az önce arkadaşını vurdu," dedi Eli ama fazlası olduğunu biliyordu.

Neyse, olmuş bitmişti. Olması gerekiyordu ve halletmiştim. *Kadının kafasına vurmak öldürmekten iyidir*, dedim kendi kendime.

"Bu cesetten kurtulmalıyız," dedi Eli.

"Bu konuda bir öneriniz var mı?" dedi Klementina.

Eli fikrim var mı diye bana baktı ama bir şey demedim. Ceset önceden Klementina'ya benziyordu o yüzden onun problemi olmalıydı. Madem amansız, yüce büyücü oydu... İstemeye istemeye, "Onu içeri zorla giren bir hırsıza dönüştürün," dedim.

"Daha önce hiçbir ölüyü dönüştürmedim," dedi *daha önce hiç üzüm yemedim* der gibi sıradan bir şekilde. "Dönüştürme Eli'ın babasının uzmanlığı, benim değil."

"Babanın adı ne?" dedim Eli'a bakarak.

"Vladimir Savarov," dedi yan tarafa yürürken.

"Prens Vladimir Savarov," diyerek sırıttı Klementina. "Eli da Prens Ilya'dır."

Sinirlerime hâkim olmaya çalıştım ama tepem atmıştı.

"Hepiniz siktirin. Ben gidiyorum," dedim ve eşyalarımı alıp kapıya yöneldim. Kızgın olmadığımı göstermek için Klementina'ya silahşorların vedasından ettim. "Kolay ölümler," dedim yaşlı *grigori*'ye.

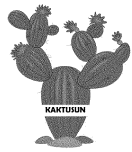
Kapıyı arkamdan çarpınca çıkan ses muhteşemdi.

Etek bacaklarımın arasına dolanıyordu. Şalı kafama dolayınca da görüşümü kısıtladı. Kendi giysilerimi giymek için sabırsızlanıyordum.

Şimdi bir sürü yeni problemim vardı. Eve nasıl döneceğimi bulmalıydım. Biraz param vardı, Eli, pardon Prens Ilya sağ olsun. Bir tren biletine yeter de artardı. Gezinirken birkaç tren tabelası görmüştüm, bu nedenle istasyonun uzak olmadığını biliyordum.

En azından şu anki problemler sadece beni ilgilendiriyordu. Kendi çözeceğim meselelerdi.

19.BÖLÜM

Eli'ın peşimden gelmesi mümkündü ama Klementina varken gururundan böyle bir şeye kalkışacağını sanmıyordum. Sonuçta bir prensin oğluydu. Yüzümün yandığını hissettim. Tiksinmiş ve öfkeliydim. Ona göre gecekondulu bir kızdım herhalde. Aman ne kolay lokma. Üstelik ona güvenmeme o kadar az kalmışken.

Otelden mümkün olduğunca hızla uzaklaşmaya çalışıyordum. Üzerimde etek, silahlarım ve giysi çantamla oldukça zordu. Bazı köşeleri sertçe döndüm ve biri peşimde mi diye bekledim. Prens Ilya'nın düşmanları beni izliyor olabilirdi.

Sakinleşiyordum. Biraz huzursuzlanmıştım. İşverenime ihanet etmişim gibi hissettim. Gösterişli vedam o an iyi hissettirmişti ama attığım her adımda bunun öfkeyle verilmiş bir karar olduğuna ikna oluyordum. Eli'ı terk etmemeliydim. Neyse, yanında onu koruması için büyük Klementina vardı. Kendisi de dövüş konusunda iyiydi.

Sadece ateş edemiyordu ve bazen tek yapmanız gereken ateş etmekti.

Başka biri olmak için büyük bir istek duydum. Bir ikinci el tezgâhında durup farklı bir etek, bluz aldım ve bir restoranda

hafif bir yemek yedikten sonra tuvalette üstümü değiştirdim. Ceplerimdeki her şeyi yerleştirdim. Şapkayla şalı çantama tıkıp bandanayı kafama bağladım. Dışarı çıktığımda farklı görünüyordum ama bu bölgedeki genç kadınların çoğuna benziyordum. Daha soluk renkliydim ve bandananın altındaki saçlarım fazla kısaydı. Ama onun dışında araya karışıyordum.

Öyle de böyle de beni buldular.

Parayı tuvalette, gözden uzakta saymıştım ve Texoma'da Sweetwater'a kadar gidebilirdim. Oradan da eve yürürdüm. Birkaç günümü alırdı belki ama bu işten kurtulmuş olmanın verdiği rahatlık öyle büyüktü ki her bedele değerdi.

Hızlıca tren istasyonuna doğru yola koyuldum. Hemen hemen bir buçuk kilometre yolum kalmışken peşimde birinin olduğunu fark ettim. Benden daha genç bir kızdı. Görünürde dövmesi yoktu ama şehirli bir elbise ve alçak topuklu ayakkabılar giymişti. Acaba bütün yetişkin *grigori*'leri, en güçlülerini öldürmüş müydük? Öyle umdum.

Kız sarışın olduğundan ve bir yabancı gibi giyindiğinden sokakta çok dikkat çekiyordu. Birkaç adam onu izliyordu, bunu da gizli saklı yapmıyorlardı. Kızın tecavüze uğramasını ya da onu öldürmeyi istemiyordum... ama mecbur kalırsam öldürürdüm.

Yolumu değiştirdim, aklıma gelen her numarayı yaptım. Bir şapkayı, bir şalı taktım ama sürtükten kurtulamadım. Ne kadar becerikli bir büyücüydü bilmiyorum ama becerikli bir iz sürücü olduğu kesindi. On dakika kadar yanlış yöne yürüdükten sonra yorulmuş ve sıcaklamıştım. Fakat sarışın kızın sadece oltanın ucundaki yem olduğunu fark ettim. Takip eden başka biri daha vardı. Meksikalı sayılabilecek bir oğlan. Üzerinde doğru kıyafetler vardı. Kız kadar gençti.

Silahı da vardı. Gömleğinin altında gölgesini görebiliyordum.

İş zamanı. İstemeye istemeye kararımı verdim. Bu şehirden ve kalabalığından usanmıştım. Her yerde biri izliyordu. Ve bu

insanlardan biri polisi arayacak kadar kurallara uyan ya da öfkeli olacaktı. Bunu istemezdim. Hapishaneye düşersem ölürdüm. Galilee bir keresinde hapse girmişti ve bana orayı bütün detaylarıyla anlattı. Hapistekiler silahşorları sevmezdi. Bunun Meksika'da da Texoma'da da geçerli olduğundan emindim. Daha hızlı yürüyerek uzakta çatıların olmadığı açıklık bir alana yöneldim. Şahit olmamasını umuyordum.

Takipçilerimin önünde oraya gidince şehrin hayvan ağıllarının olduğu kısmına geldiğimi fark ettim. Orası da doğal olarak tren yolunun yanındaydı. Hayvanların korkusu havada bok kokusu kadar yoğundu. Sığırların böğürtüleri tren seslerine karışıyordu. Uzaktan adamlar bağırıyordu ama kimseyi görmedim.

Harika.

Bir ağılın köşesinden dolanıp bir saman balyasının arkasına çömeldim ve bekledim.

Tabii ki önce kız geldi. O ellerini kaldıramadan onu yakaladım. Kız elimin arkasından nefesini tuttu. "Sakın ısırma," dedim aklına gelirse diye. Ona silahımı gösterdim. "Yoksa beynini patlatırım."

Gözleri kocamandı ama korkudan değil. Bunun nasıl göründüğünü biliyordum. Tam zamanında döndüğümde oğlan arkamdaydı ve silahını kaldırmış, kıza dediğimi yapmak üzere kafama indirmek üzereydi. Kızı savurdum, silah indi ve kız bayıldı. Oğlan öfke dolu bir haykırışla geri sıçradı. Bıçağımı çıkardım. Kavgaya hazırdım. Ama oğlan koşmak için arkasını döndü. Ona çelme takıp bıçağı boğazına dayadım.

"Kimin için çalışıyorsunuz?" Çeliğin sertliğini hissedeceği ve bir damla kanın görüneceği kadar onu bıçakla dürttüm.

"Ben... ben... kimse! Sadece bir hırsızım!" Gerçeği bilmesem bile Rus aksanından bunun yalan olduğunu anlardım.

"Beni nasıl buldunuz?"

"Üzerinde para var gibi görünüyordu," dedi hikâyeye devam edip zekâma hakaret ederek.

Onu bir kere daha sertçe dürttüm. Bağırdı. "Son kez soruyorum. Kimin için çalışıyorsun?"

"Klementina," dedi.

"Yalancı." Bunu fazla kolay söylemişti. Klementina benden çok daha korkutucuydu. Elbette bir bıçakla orada değildi ama.

"Nereden bildin?" Belki de büyü yoluyla onun yalan söylediğini anladığımı sanmıştı.

"Kim?" dedim üçüncü kez kanını akıtarak. Bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordum. Hayvanlar gibi korkusunun kokusunu alıyor, kanın damlayışını izliyordum.

"Prensimiz," dedi ve onu öldürdüm.

Oradan hızlıca kurtuldum. Kız hâlâ bilinçsizdi. Hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordum. Ama orada onunla kalamazdım. Oradan büyüyle falan kurtulurdu artık.

Hızlıca yürürken üstümde kan lekesi olmadığına emin olmak için kendimi süzdüm. Leke yoktu ama toprakta oğlanın üstünde durduğum için üstüm tozlanmıştı. Çok önemli değildi. Bu sokaklardaki çoğu kişinin yıkanması gerekiyordu. Gömleğimi silkeledim.

İstasyona hangi yoldan gideceğimi hesapladım. Gelen bir trenin sesini duyabiliyordum. Çok yakındım. Eli'ı (Prens Ilya diye hatırlattım kendime) yeni şampiyonu Klementina'yla bırakıyordum, bu nedenle vicdanım rahat olmalıydı. İşimi gerektiği gibi yapmıştım. Bilet alıp trene binip -şimdiye kadar sadece bir kez binmiştim- doğru yöne gidebilirdim. Er ya da geç bildiğim ve anladığım dünyaya dönecektim.

Vicdanım rahat olabilirdi. Ama değildi.

İstasyonun dışındaki geniş kaldırımlı meydanın kenarına gelince dikkatlice etrafıma bakındım. Ve ânında durum yine karıştı. Tam ortada, açıklıkta yeğenimi ya da kız kardeşimi ya da akrabam olmayan o kız çocuğunu gördüm. Felicia bir o tarafa, bir bu tarafa bakıyordu. Çok gergindi, ellerini yumruk yapmıştı, omuzları sertti.

Kızı gün ışığında görünce kısa boylu ve pis olduğunu fark

ettim. Görebildiğim herkes gibi aslında. Siyah saçları tozluydu, yıkanmaya ve taranmaya ihtiyacı vardı. Felicia benden daha koyu tenliydi. Ayağında aşırı dar, aşınmış sandaletler vardı. Bir iki dakika boyunca bir tentenin gölgesinde onu izledim. Kız resmen birini beklediğini, gelmeyeceğini düşündüğü birini beklediğini söyleyen bir tabela taşıyor gibiydi.

İsteme istemeye onun görüş açısına çıktım. Ânında rahatladı ve bütün yüzü aydınlandı. Hemen bana koştu. Onun arkasına baktım. Bana doğru gelen yoktu. Felicia kollarını bana dolayınca eteğim kalçama kadar çıktı. "Abla!" dedi yüksek sesle.

"Merhaba bücür!" Diğer yetişkinlerin çocukların yanında kullandığı alaycı ve mutlu bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım.

"Peşindeler," dedi çok sessizce, İngilizce.

"Birkaçıyla karşılaştım bile," dedim. "Diğerleri burada mı?"

"Korkunç bir yaşlı kadınla erkek arkadaşın bir sokak ötede."

"Bize zarar vereceklerini sanmam. Başka da mı var?"

"Evet. İki *grigori* adam. İkisi de yetişkin. Yaşlı kadınla erkek arkadaşını izliyorlar."

"Gelip bana söyleyerek çok iyi ettin." Felicia beni bırakıp sevinçle baktı. "Sen kardeşimsin, değil mi?" dedim. Neden bilmem ama bunun doğru olduğuna emindim.

"Bilmiyorum."

"Sergei nerede?"

"Öldü," dedi, yüzü allak bullak oldu. "O şey onu öldürdü."

"Paulina mı? Zombi kadın?"

"Evet. Cesedi evden çıkarmaya çalışırken eliyle bacağını tuttu ve onu ısırdı."

"Sen ne yaptın?"

"Kürekle başını kopardım. Sergei amca da onlardan birine dönüşmeden önce oradan gitmemi söyledi."

"Sonra dönüştü mü?"

"Bilmiyorum. Oradan çıktım. Onun dediği gibi arkamdan kapıyı kilitledim."

Talimatlara uyabiliyordu, bu iyi bir şeydi.

"Pekâlâ," dedim. "Felicia, trenle ne kadar gidebileceğimize bakalım. Doğuya doğru ne zaman yola çıkıyor?"

Felicia kafasını kaldırıp güneşe baktı. "Bir saatten az var," dedi.

"Şöyle yapalım o zaman." Elini tuttum. "Şimdi şirin kardeşlermişiz gibi davranalım. Biletleri senin almana izin veriyorum çünkü çok küçük ve tatlısın."

Felicia, Meryem Ana heykeliymişim gibi bana gülümsedi. "Gel hadi... bir dakika. Adın ne?"

Biraz güldüm çünkü kardeşim, adımı bilmiyordu. "Ben Lizbeth Rose," dedim. Onu dikkatlice süzdüm ama adımı önceden duymamıştı.

"İşte başlıyoruz," dedi gülümsemeye devam ederek.

"İşte başlıyoruz," dedim ben de. "Kaç yaşındasın Felicia?"

"On yaşındayım," dedi. "Sanırım."

"Anneni tanıyor musun?"

"Onu hatırlıyor gibiydim. Yarı Meksikalı, yarı Kutsal Rusyalıydı."

"*Grigori* miydi?"

"Oleg ya da Sergei gibi değil," dedi Felicia. "Erkek arkadaşın gibi."

Bu erkek arkadaş meselesi canımı sıkıyordu ama şimdi konuşmanın zamanı değildi. "Yani güçleri mi vardı?"

"Vardı," dedi Felicia. "İnanılmazdı."

Kızın annesiyle ilgili gerçek bir anısı var mıydı acaba? "Nasıl vefat etti?"

"Ateşlendi. Onu hastaneye götürmediler. Öldü."

"Doktorlar grip için fazla bir şey yapamıyor."

"Öyle. Ama denemediler bile."

On yaşına göre büyüktü. "Sen de orada kaldın?"

"O benim babamdı. Onlardan biri. Ve kadınlar da vardı. Bazıları iyiydi."

Bazıları değildi. Lanet olsun. "Şimdi beni dinle. Ne dersem beni dinleyeceksin. Şimdilik her şeyi açıklayacak zamanım yok. Güvende olmanı istiyorum. Bizim adımıza sen konuş," diye fısıldadım ve bilet penceresinin önüne vardık.

"Nereye gidiyoruz?" dedi konuya benden daha bağlı olarak.

"Sweetwater'a. Texoma'da. Dört bilet kaç para bakalım."

Felicia onu neredeyse şirin yapan bir gülümseme takındı. Parmaklıkların arkasındaki adamla hızlıca İspanyolca konuşmaya başladı. Arada gülerek başını geriye atıp beni gösterdi. Bir soru sordu. Adam arkasındaki tren programına bakıp bir fiyat verdi.

Felicia bana döndü. İspanyolca çok yavaşça, "Dördümüz elli peso," dedi.

Elimi cebime atıp parayı çıkardım. Paraları ayrı ayrı koymuştum, o yüzden elliyi saymak kolaydı. Çok az param kalmıştı. Bilet satıcısına başımı salladım. Adam ciddiyetle bana baş salladı. Parayı Felicia'ya verdim, o da yaşlı adama uzattı. Adam bize dört bilet uzatınca alıp arkamıza döndük.

Ve işte lanet Klementina ve Eli da gelmişti. Şaşırmış ve sevinmiş görünmek için elimden geleni yaptım. İkisi de buna şaşırmıştı. Hem de çok.

"Teyzeciğim!" dedim yaşlı *grigori*'yi kucaklayarak. Kadın ona dokunduğum için tiksinmişti. Bunun tadını çıkardım. "Ağılların orada iki ergeni hakladım," dedim kulağına. "Peşinizde fazlası varmış. İki yetişkin adam. Felicia ve ben doğuya giden trene dört bilet aldık."

"Bu çocuk da kim?"

"Çok iyi bakmanız gereken biri," dedim, Felicia'nın da Eli'ın da beni duyduğundan emin olarak. "Ölen Oleg Karkarov'un kızı."

İşte bu etki yarattı. Felicia bana baktı. Ne düşündüğünü anlayamamıştım. Onun gözlerinin içine baktım. Hayatta kalmasını istiyordum. Klementina ve Eli onu koruyabilirdi. Onun, Alexei'nin hayatını kurtarabilecek kişi olduğunu düşünürlerse

onu sağ salim Kutsal Rus İmparatorluğu'na götürmek için her şeyi yaparlardı.

"Bu doğru mu? Dün bize yalan mı söyledi?" dedi Eli.

"Evet," dedim. "Onu evinden ayırmamızdan korktu."

"Peki, ne değişti?" Eli şüphelenmişti.

"Biz gidince Sergei öldürülmüş."

"Kim öldürmüş?"

"Paulina." Bunu sormaması için dua etmiştim ama tabii ki saçmaydı.

Eli boş boş bana bakıyordu. "Onu öldürmüştük," dedi sonunda.

"Yeterince öldürmemişiz," dedim. "Sadece... yeterince olmamış işte." Şimdi bunu konuşacak zaman yoktu.

Kalkan tren büyük bir gürültüyle istasyondan ayrıldı. Sonraki tren ıslıklar çalarak, havaya sıcak hava ve toz üfleyerek yanaştı.

"Bu trene binmelisiniz," dedim Klementina'ya. "Mümkün olduğunca çabuk."

"Sen ne yapacaksın?"

"Tren gidene kadar onları oyalayacağım."

"Sen de Ilya gibi asil olmaya mı çalışıyorsun? Onlar eğitimli büyücüler, seni öldürürler."

"Şimdiye kadar öldüremediler. Onlar beni haklamadan ben onların işini bitirebilirim."

"Pekâlâ," dedi yaşlı kadın. "Ben de onlar üzerinde şansımı denemek isterim."

"Önden buyur." Ona gülümsedim.

Eli karşı çıkmak üzereydi. Artan bir öfkeyle bizi dinliyordu. "Savaşabilirim," dedi.

"Elbette yapabilirsin," dedim ve ciddiydim. "Ama ben bu kızı Kutsal Rus İmparatorluğu'na götüremem. Beni o yüzden kiraladınız, yani bunu siz yapabilirsiniz... davanız için."

Eli'a baktım. Yüzü asıktı. Derin bir nefes verdi.

"Kolay ölümler Lizbeth," dedi elini Felicia'ya uzatarak. Felicia tereddüt etmeden benim elimi bırakıp onunkini tuttu. Küçük hain. Ona bir veda öpücüğü vermeyi düşündüm ama saçmaydı. Hem zaten alnı da pisti.

"Yolcuları alıyorlar," dedi Klementina çatallı sesiyle. "Binin hadi."

"Gelmek üzereler," dedi Felicia endişeyle Eli'yı çekiştirerek. Benim arkama doğru baktı. Boş eliyle bir ara sokağı işaret etti.

O anda onun üvey kardeşim olduğundan şüphem kalmadı. Onun içinde de biraz büyü vardı, benden daha çok. Galiba annesinden geçmişti bu güç. *Grigori*'ler görünürde yoktu ama yan sokaktan istasyon meydanına varmak üzere olduklarını biliyordu.

Eli'a iki bilet uzattım, bir tanesini eteğimin cebine koydum, bir tane de Klementina'ya verdim. Klementina bilete göz atıp bluzunun içine koydu. "Ne olur ne olmaz," dedim. Eli ve Felicia'ya döndüm. "Gidin," dedim başımı trene sallayarak. "Şimdi. İşi mahvetmeyin."

Çantamı perona bırakıp Winchester'ımı çıkardım. Bacağıma bağlı Colt'u serbest bıraktım ve diğerini de çıkardım. Onları hızlı çekebilmek için küçük oğlan kemerimi taktım. Çantadaki diğer bütün silahlar hazırdı.

İnsanların bağırmaya başladıklarını duyuyordum ama önemsemedim.

Eli ve Felicia'nın peşinden bakmadım. Trene binmişlerdi. Bütün bu lanet yolculuğun amacı buydu. Gerçi bunu ne zaman kabul ettiğimi bilmiyordum.

Klementina birkaç metre yürüyüp taşla döşenmiş alanın tam ortasında durdu. Ufak tefek ve yaşlı olsa da asla kırılgan görünmüyordu. Tıpkı yaşlı bir cadı gibi duruyordu ve acayip korkutucuydu. Meydan kalabalıktı. Etrafta dükkânlar, müşteriler, hızlı hızlı yürüyen tren yolcuları vardı. Şimdi bu değişmek üzereydi.

Klementina pozisyonunu alırken kimse bağırmadı ya da koşmadı ama meydandan geçen insanlar ona geniş bir manev-

ra alanı verdi, yürüyüşler yavaşlamaya ve duraksamaya başladı. Klementina'nın savaş pozisyonunu ve benim silahlarımı fark eden yolcular trene çabucak doluşmaya başladı. İşi acil olmayanlar tren meydanından uzaklaşıp mahallelerine dönmeye yöneldi. Habersiz dolaşanlar ise belanın çok çok yakında olduğunu hızlıca fark etti.

Tren uzun düdüğünü çaldı. Kalkmaya hazırdı.

"Sırayla," diye seslendi Klementina.

"Önce ben," dedim çünkü bunun onu sinir edeceğini biliyordum. Sonra ilk büyücü sokaktan meydana adım attı. Onu kafasından vurdum. Yeri boyladı. Emin olmak için vücuduna da bir el ateş ettim.

Sonraki, kısa boylu, tıknaz bir kadın meydanın diğer tarafındaki bir dükkândan koşarak çıktı. Klementina ona öyle korkunç bir büyü yaptı ki kadının az kalsın kafası kopacaktı. Dikkatini dağıtmak için kadına iki kez ateş etmiştim.

İnsanlar koşturdu, çığlıklar duyuldu. Sessiz çalışmayı severdim ama bu sessiz bir iş değildi ve sessiz bir sonu yoktu. İkinci adam neredeydi? Felicia, Eli ve Klementina'nın peşinde iki adam olduğunu söylemişti.

Tren gürültüyle hareket ediyordu. Ama istediğim kadar hızlı değildi. Meydanın boşluğuna bir el ateş ettim. Sırf gelen kişiyi yavaşlatmak için. Bir taşa çarptı, talaş parçaları uçtu, onu öfkeli bir bağırış izledi.

Sonra yanaklarında kanla sokaktan fırlayan kırk yaşlarında, kızıl kadını gördüm. Kadın öfkeli ve amansızdı. Sol omzuna aldığı kurşunla yere indi. Sağ omzu olsa daha iyiydi ama dönmüştü.

Klementina üstüne koşan ikinci adamı (sonunda, ikinci adam) felç etti ama göz ucuyla gördüğüm kadarıyla adam biraz karşılık verebilmişti. Şu an Klementina'ya vakit ayıramazdım. Yaşlı kadın yerdeydi ama ölmemişti.

Bir adam daha devrildi ve Wichester'ı bıraktım. Colt'larımı aldım. İki elli ateş. Bunu sık yapmazdım ama şu an korumamı artırmalıydım ve bu taktikle hedefi daha büyük olasılıkla vururdum.

Sonunda elleri açık halde bana doğru koşan lanet Belinda Trotter'ı gördüm ve bütün gücümle ateş ettim. Ama birden onun olmadığını fark ettim, gölgesi yoktu. Gerçek Belinda illüzyonunun tam arkasındaydı. O gölgeyi görünce üç kez ateş ettim. Yere yığıldı. Sıcak taşlara boylu boyunca kapaklandı ve birden bir sessizlik çöktü.

Daire çizip ateş edeceğim başka kimse var mı diye baktım. Ama ayakta kimse yoktu.

Tren gitmişti.

Polis her an gelebilirdi.

Klementina henüz ölmemişti. Ben bakarken eli seğirdi. Yanına gidip çömeldim. Br daha ayağa kalkabileceğimden emin değildim. Ölesiye yorgundum.

"Gel," dedi bir el işaretiyle ve bazı kelimeler söyledi.

"Ne?" Birden kendimi silik hissettim. Silik ve zayıf.

"Kimse seni..." dedi ve öldü.

Pekâlâ. Ayağa kalktım. Bunun için korkunç çaba harcamam gerekti. Ve etrafıma bakındım. Etrafta yatan başka bedenler de vardı. Bir iki sivil de dahil. Cesetlerden en az üçü açıklayamayacağım şekillerde ölmüştü. Klementina yaratıcılığını konuşturmuştu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu işten sağ kurtulacağımı düşünmemiştim. Şimdi buradan kaçmaya çalışmam gerekiyordu. Oysa tek istediğim meydanın ortasına oturup sadece... dinlenmekti. Güneşin altında. Üzerimde hiçbir gölge olmadan. Ama işte burada kendim bir gölgeydim.

Öyle ruh gibi ortalarda dolanmak işime yaramayacaktı. Bütün silahları ve çantaları toplayıp batıya yürüdüm.

Belki yirmi dakika oradan kurtulmaya çabaladım. Ateş sesleri ve çığlıklar, çoğu Juárez halkının güvenlik için evlere sığınmasına neden olmuştu. Ama bazıları da dışarı çıkıp meydana doğru giderek ne olduğunu görmeye çalışıyordu.

Bir ayağımı öbürünün önüne koyarken bile zorlansam da düzgün yürümeye çalıştım. Yavaşça evime, işime ya da aynı dere-

cede sıkıcı bir yere gidiyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum. Yaralanmıştım ama çok kötü değil. Sanki karnımın oralarda bir yerlerde bir yanık vardı. Yanıklar sıcakla ve terle birleşince daha da beter oluyordu.

Bir an bir kafenin dışındaki duvara yaslandım. Dükkân sahibi duvara yaslanmış meydana bakıyordu. Ellerini kavuşturmuştu. Doğruca bana baktı.

Beni görünce nefesini tutmasını ya da duvarından uzak durmam için bağırmasını bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Sonunda beni göremediğini fark ettim. Klementina bana son bir hediye bırakmıştı. Kendimi görünmez hissediyordum çünkü yaşlı büyücü kaçabileyim diye beni görünmez yapmıştı.

Eteğimin önünde bir yanık izi vardı. En iyi çözüm o lanet eteği çıkarmaktı. Hem şu an, burada birinin beni görüp göremediğini de kanıtlayabilirdim. Uzatmadan eteği çıkardım, kot pantolonumu giydim. Bluzun yerine de tişörtlerimden birini geçirdim. Şalı katlayıp şapkayı taktım. Hepsi saniyeler içinde olmuştu.

Adam gözünü bile kırpmamıştı. Alnından süzülen bir damla teri izledim. Acaba onu çıkardığım bluzumla silsem ne yapardı. Öyle bir şey yapmadım tabii. Zaten bugün yeterince bela yaşamışlardı. Bu eksik kalabilirdi.

Gerçek kıyafetlerimi giyince biraz hafiflemiş hissettim. Silah çantasını taşısam da daha sessiz hareket edebiliyordum. Silahların arasına etekle bluzu yerleştirmeme rağmen arada birbirlerine çarpıp tangırdıyorlardı.

Bir tulumbanın başına geldiğimde hâlâ görünmezdim. Çeşmenin başındaki çocuk kafasını çevirince mataramı doldurdum. Çocuğu yok yere korkutmayacaktım. Uzun bir yudum aldıktan sonra yürümeye devam ettim.

Yanlarından geçtiğimde insanlar şaşkınlıkla etraflarına bakıyordu. Bir ses duyduklarını ama nereden geldiğini anlayamadıklarını düşünüyorlardı muhtemelen.

Yürürken büyü hiç geçmezse neler olacağını düşündüm. Annem sonsuza kadar görünmez kalmamdan hiç hoşlanmazdı mesela. Bunu düşününce gülmeye başladım. Ama kendimden duymaktan hoşlandığım bir kahkaha değildi bu. Daha çok deli gülüşü gibiydi. Gerçekten yorulmuştum.

Yürümeye devam ettim. Kimse polis çağırmadı. Kimse beni işaret edip *İşte o! Şu kana bakın!* diye bağırmadı. Klementina'nın hediyesi sayesinde yakalanmayacağımı anlamaya başlamıştım.

20. BÖLÜM

Eve dönmenin bir yolunu bulmalıydım. İstasyona dönüp bir trene binemezdim. Beni ânında tanıyıp tutuklarlardı. Büyünün etkisinin ne zaman geçeceğini bilmiyordum. Görünmezken bir trene nasıl binebilirdim, bilemedim. Sonuçta yer kaplıyordum ve duyduğuma göre trenler kalabalıktı.

Ayrıca neredeyse hiç param yoktu çünkü öngörülü davranıp dostlarıma da bilet almıştım ve şu an güvenli topraklara doğru yol alıyorlardı. Ya da ölmüşlerdi. Ben burada... Klementina benden daha iyi durumdaydı diye düşündüğümü fark edip kendimi silkeledim. Evet, Felicia şu an daha rahat bir hayata doğru yol alıyordu belki, ara sıra kan vermeye alışırsa rahat edecekti. Ama aynı zamanda *grigori*'lerin arasında bir hayatı olacaktı ve bana kalırsa bu *dayanılmaz* bir durumdu. Bu kelimeyi daha önce kafamdan hiç geçirmemiştim çünkü Texoma'da insanların dayanmaları gereken çok şey vardı ve bunu söylenmeden yapıyorlardı. Bir şeye dayanılmaz demek, cidden fazlaydı.

Artık bir plan yapmalıydım. Şu anda neye ihtiyacım vardı?

Kaburgalarımın üzerindeki yaralar için merheme. Yıkanmaya. Temiz kıyafetlere. Lanet eteği atmaya. Çantada kaç kıyafetim

olduğunu sayamıyordum artık. Yemek yemeye, bir şeyler içmeye ve uyumaya ihtiyacım vardı.

Bir otele param yetseydi bile beni görebileceklerini farz edersek üstüm başım fazla kanlıydı. Artık sakinlediğim için tenimde kan lekeleri olduğunu fark edebiliyordum. Silahları seviyordum çünkü düşmanlarınız sizden uzakta ölüyordu ama düşmanlar bugün çok yaklaşmıştı ve Klementina da bazılarını çok pis öldürmüştü.

Tamam, ilk yapacağım buydu. Su bulup yıkanmak. Ve mümkünse kanlı giysilerimi yıkamak.

Bir at yalağı buldum. Kırsal kesimde bir ahırdaydı. Ve içeride gerçek atlar vardı. Davranışımı çok tuhaf buldular. Belki kan kokusunu alamıyorlar, belki de beni göremiyorlardı. Nereden bilecektim ki? Yalaktan uzaklaştılar. Yakından bir adam geçse de onu vaktinde görüp o gidene kadar kıpırdamadan durdum. Adam yalaktaki suyun hareket ettiğini fark edip ne olduğuna bakmaya kalksa çok rahatsız bir durum olurdu gerçekten.

Çantamda taşıdığım minicik sabun parçasıyla ne kadar başardım bilmiyorum ama elimden geldiğince temizlendim. Yanığı dikkatlice temizledim ve parmaklarımı o kısma sert bastırmadım. Etekteki kanı ve diğer bluzları yıkadım. Aslında onları atıp kurtulmak istiyordum ama satmam ya da takas etmem gerekebilirdi. Açık havada iki üç dakikada kuruduktan sonra pantolonumu giydim. Neyse ki yanık kısım belimin yukarısındaydı. Artık çok daha iyi hissediyordum. Bütün eşyalarımı topladım ve ahırın köşesinde bir yer buldum. Eşyalarım kuruyana kadar bekleyip sonra toplanıp yola koyulabilirdim.

Uyuyakalmışım.

Uyandığımda kısa boylu, esmer bir adam, bir fenerin altında bir dizgini ayarlıyordu. Kıpırdamadım, nefes bile almıyordum. Beni görüp göremediğimi bilmiyordum. Çok tuhaf bir durumdu doğrusu.

Bir süre sonra adam, "Señorita, size yiyecek bıraktım. Lütfen sabah gitmiş olun," dedi. Ve elinde fenerle ahırdan çıktı.

Şansım yaver gitmişti. Şimdi iki şeyi biliyordum: Artık yine görülebilirdim (ve bu çok iyi bir şeydi; insanların beni görüp göremediklerini bilmemek ne kadar tuhafmış, şimdi anlıyordum) ve daha da iyisi, bana yemek bırakmıştı. Hem de karşılıksız.

Bir şekilde adamın çalıştığı yeri el yordamıyla arayıp bir tabak fasulye, pilav ve tortilla buldum. Sanırım eve dönecek kadar hayatta kalabilirdim.

Karnımı doyurdum. Birkaç saat daha uyuduktan sonra hazırlandım. Fazla uyumaktan korkuyordum. Adamın dediğini yapmam benim için önemliydi. Karanlıkta yürümek kolay ve hoş değildi ama ne zaman bir şey kolay olmuştu ki?

Birkaç kilometre gittikten sonra yoruldum. Oturup gecenin bitmesini bekledim. Şafak söktüğünde Juárez'in yakınlarında değildim. Yüzüm doğan güneşe karşı, yürümeye başladım.

Bir şey düşünmeliydim.

Önce Eli'ı düşündüm.

Onun bir prensin oğlu olduğunu öğrenince neden bu kadar sinirlenmiştim ve bu neyi değiştirirdi? Ne de olsa ikimiz de birbirimize eşit derecede yalan söylemiştik. Tamam, bir prensin oğlu gibi davranmamıştı ama prens çocukları nasıl davranırdı, ben nereden bilecektim? En azından öyle kasılan, burnu havada bir soylu gibi gezinmiyordu ortalıkta. Ve beni Paulina kadar küçük görmemişti. Üstelik Paulina kesinlikle prenses falan değildi.

Demek Paulina, Eli'a o yüzden öyle davranıyordu. Normalde her şeyde üstün olmayı sevse de onu alttan alıyor ya da en azından onunla uzlaşmaya çalışıyordu. Normalde onu azarlayacağı yerde bile saygılı davranıyordu.

Eli da Paulina'ya her zaman saygılı davranmıştı. Onun o rekabetçi kişiliğine olmasa da becerisine hayranlık duyuyordu bence.

Sonuç olarak bir iki gün sonra Eli'dan o kadar da nefret etmiyordum. Hem birlikte geçirdiğimiz o saatlerde gerçek Eli'ı görebilmiştim ve çok eğlenceliydi.

Sizi arzulayan çoğu erkek sizi elde ettikten sonra tamamen değişir. Bu yeni bir bilgi değildi. Gerçekti. Ama Eli değişmemişti. Hâlâ aynı kişiydi.

Bir haritam olması için neler vermezdim. Yarı çöl gibi bir yerdeydim. Üçüncü gün bayağı acınacak haldeydim. Bir kasabaya yakınsam hayatta kalabilirdim. Değilsem şansım azdı.

Bir kasaba yoktu ama bir kuyunun etrafında küçük bir yerleşim yeri vardı. Tam olarak ıssız olmasa da her şeyden uzaktaydı. Gelişim, oradaki ailelerin haftalardır yaşadığı en önemli olaydı. Bir yabancı! Yalnız bir kadın! İkisini de pek görmüyorlardı. O gece etrafıma toplanıp bana milyonlarca soru sordular. Bir şanssızlık hikâyesi uydurmak zor olmadı çünkü benimki zaten bir şanssızlık hikâyesiydi. Sadece onlara doğru hikâyeyi anlatmadım.

Texoma'da bir annem vardı. Babamla ilk defa tanışmak için güneye gelmiştim. (Burada nefeslerini tuttular. Bilinmeyen bir baba! Böyle korkunç bir şeyi hayatlarında duymamışlardı.) Ben vardığımda babam ölmüştü, ben de amcamla kalmak zorunda kaldım. Amcam beni dövdü, tenimi kibritle yaktı. Sırf adama borcu var diye babam yaşında, kocaman çocukları olan bir adamla evlenmeye zorladı beni.

Ben de annemin yanına dönmeye karar verdim. Yanıma babamdan bana kalan tek mirası, babamın silahlarını aldım. Annem beni yarı yolda karşılaması için kardeşini gönderiyordu. Onu her an görmeyi bekliyordum. (Bu, güvenlik için gerekliydi.)

Ayrıca isterlerse silah satabilirdim. Ben biraz dinlenirken bana yemek, su ve uyuyacak bir yer verebilirler miydi acaba? Sonra yoluma koyulurdum? Yanık için merhemleri var mıydı?

Kendi aralarında epey konuştuktan sonra kabul ettiler. Bela istemiyorlardı ve bir sürü silahı olan bir kadın, başlarına bela açabilirdi. Diğer taraftan kasabanın bekârı iki saat içinde bana evlilik teklifi etti. Çok üzülerek onu reddettim çünkü annemle dayıma danışma fırsatım olmamıştı.

"Evet," dedi teyzesi beni onaylayarak ve içi rahatlamış halde. "Geleneğine bağlı kızlar evliliğe adım atmadan önce büyüklerinin onayını almalı."

İki gün uyuyup yemek yedikten sonra onlarla vedalaştım. O zamana kadar çok yakın arkadaş olmuştuk. Onlara bir tabancayla mermi bıraktım. Çok sevindiler. Tüfeklerden birini almayı tercih ettiler ama tüfeklerin benim başlık param olduğunu söyledim. Çok yaşlı bir kadın yanığı temizlememe yardım etti. Yarayı görünce anlayışla iç çekti. Ve bana gerçek bir eczaneden alınmış olabilecek bir şişede sıvı bir şey verdi. Yaraya dökünce çok yaktığına göre işe yarayacağını düşündüm.

Üçüncü sabah erkenden yola çıkmaya hazırdım. Güneş beni öldürmeden epey mesafe kat edeceğimi umuyordum. Suyum ve yemeğim vardı. İki güne Hortensio diye bir köye denk geleceğimi söylediler. Tabii orayı gözden kaçırmazsam.

Köpek olmasa gözden kaçırabilirdim. Kendi kendine dolaşan bir köpek gördüm. Bir amacı vardı. Yalnız bir köpekti, sürüyle birlikte gezmiyordu. Demek ki yemek ve su bulabileceği bir yeri vardı.

Kuzeydoğuya gidiyordu. Onu takip ettim. Onu gözden kaçırmamak için hızımı artırmam gerekti. Bu köpek durmak bilmiyordu. Terliyordum. Biraz oturup dinlenme isteğine karşı koydum çünkü otursam köpeği yakalayamazdım.

Hortensio acımasızdı.

Bir adamın, köpeği tekmelediğini gördüğüm andan itibaren tetikteydim. Bu köpek beni su ve yemek bulabileceğim bir yere getirmişti ve köpeğin tekmelenmesi hiç hoşuma gitmedi. Hayvanın da hoşuna gitmemiş olacak ki onu tekmeleyen adama hırladı. Adam sonra köpeği vurdu.

İki adam, kasabanın ortasında, birkaç kadının itirazına rağmen bana tecavüz etmeye karar verince iki Colt'umu da çıkardım. Kadınlar ben tecavüze uğramamam gerektiğini düşündükleri için mi üzüldü yoksa kocaları başka biriyle seks

yapmasın diye mi uğraşıyorlardı bilmem. Ne de olsa hastalıklı olabilirdim. Ya da iblis. Bir sürü bağrışma, İspanyolca anlama kapasitemin ötesindeydi. Onları öldürmeye hazırdım ki kolu sakat bir kadın gelip üzerimde bir büyücünün işareti olduğunu, bana zarar veren kişinin buna pişman olacağını söyledi. Hem de sonsuza kadar.

Klementina bana sadece büyücülerin görebileceği bir büyü mü yapmıştı, bilmiyordum ve o anda çok da umurumda değildi. Tek bildiğim, sakat kollu kadın, adamları vurmamı da onların bana zarar vermesini de istemiyordu. Belli ki köyün bilge kişisiydi.

Birkaç gergin dakikadan sonra küçük bir oğlan bana yaklaşıp mataralarımı almak ve onları doldurmakla görevlendirildi. Oğlanın geri gelmemesinden, beni bu hiçliğin ortasında aç susuz bırakacaklarından korktum ama dolu mataralarla geri döndü. Kadınlardan biri, bir tür kuru etle birkaç mısır dolması getirdi. Ben Hortensio'dan resmen geri geri giderken köylüler sakat kollu kadının bilerek başlattığı bir tartışmanın içindeydi. Kadın, adamlardan birine bir dakika boyunca bağırdıktan sonra başıyla yolda gitmem gereken tarafı işaret etti. Artık adamlara ne dediyse sözleri yerini bulmuştu.

Çok zekiydi. *Keşke adını öğrenseydim*, diye geçirdim içimden.

O gün bir tavşan vurdum. Onunla mısır dolmasını yedim. Kuru etleri ertesi güne sakladım.

İki korkunç gün sonra nerede olduğumu biliyordum. Ciudad Azul'u tepenin üstünde gördüm. Sadece kendimi ve giysilerimi yıkayabileceğim bir nehir bulana kadar yaklaştım. Artık korkuluk gibi görünmediğime karar verince değerli paramın bir kısmıyla bir satıcıdan yiyecek aldım. Meydandaki bir banka oturup yedim. Karnımdaki yanık daha iyi olduğundan ılık havada rahatım yerindeydi. Yemeğin her kırıntısını yedim. İşim biter bitmez ayağımdan kasabanın tozunu silkeleyip oradan gitmek üzere yola koyuldum.

Ciudad Azul'un eteklerinden ayrılırken oraya bir daha asla dönmemeyi umuyordum. O sırada eski bir araca tıkılmış bir aile beni arabalarına aldı ki bu muhteşem bir şanstı benim için. Akrabalarını ziyarete kuzeye gidiyorlardı ve beni arabaya bir şekilde sığdırdılar. Ciudad Azul'da temizlendiğime sevinmiştim yoksa arabadan indiklerinde benim yüzümden leş gibi kokacaklardı. Eski Ford'un içinde üç yetişkin, üç çocuk vardı. Bana milyonlarca soru sordular çünkü başka yapacak şeyleri yoktu.

İsimsiz köydeki hikâyemin aynısını anlattım. Bir film ya da tiyatro seyrediyormuş gibi ah vah diyerek dinlediler. Beni bıraktıklarında iyi arkadaş olmuştuk. İyi dileklerde bulundular, neler olduğunu onlara yazmamı istediler.

İspanyolcam da ilerlemişti. Öyle yorgundum ki yolda bir günü daha hayal edemiyordum.

Ama etmeliydim. Birkaç gün daha hayal etmeliydim.

Segundo Mexia'ya güneyden yürüyerek girdiğimde öyle zayıflamıştım ki kot pantolonum üzerimde zor duruyordu. Güneşten hiç bu kadar yanmamıştım. Juárez'de aldığım aptal şapkaya defalarca minnettar oldum. Eteklerin ikisini de biraz yemek karşılığında vermiştim. Silahlarım hâlâ benimleydi. Bunca yolda onları taşımıştım.

Annem ağladı. Onu daha önce sadece bir kez ağlarken görmüştüm. Öğrencilerinden biri örümcek ısırığından öldüğünde. Jackson bile rahatlamış görünüyordu. Annemin beni yanından ayırmak istemediğini görebiliyordum ama Jackson'la aralarına girmek istemezdim. Kendi başıma bunca zaman kaldıktan sonra yalnızlık artık daha da hoşuma gidiyordu. Büyük bir yemek ve Segundo Mexia'da neler olup bittiğini uzun uzadıya konuştuktan sonra kendi evime doğru yola koyuldum.

Kulübesinin yanından geçtiğim sırada Chrissie bağırdı. "Hayattasın, dönmüşsün! Hey, onları içeri aldım çünkü bunu isteyeceğini söylediler!"

Durup ona boş boş baktım. "Ne?" Durup oyalanma havamda değildim.

"Göreceksin," dedi sırıtarak. En sevmediğim şey, bilmek istediğim şeyin ne olduğunu bana söylememeleri. Çünkü sürprizleri hiç sevmezdim.

Hızla tepenin gerisini aştım, kulübemin kilidini çevirip kapıyı açtım.

Bir buzdolabım vardı. Tekrar dışarı çıktım. Elektrik telleri çatıma doğru yükseliyordu. Tekrar içeri girdim. Buzdolabı küçük, beyaz, kusursuzdu ve uğulduyordu. Buzdolabı. Yatağım da daha yeni ve daha büyüktü. Ve bir koltuğum vardı.

Sinirlenmeye karar verdim. "Bana para verse daha iyiydi," dedim yüksek sesle. "Paramla bunları almazdım." Çünkü alamazdım. Tepeye kadar elektrik çekmeye param yetmezdi. Çok istesem de buzdolabı almayı hayal bile edemezdim. Masanın iki tarafındaki bankla tabure dışında bir şey almayı bile hayal edemezdim. Ve masanın üzerindeki güzelim yeni silah kemerini seçemezdim. Almam gereken para, onun yanında bir zarfta duruyordu.

Ve bir not vardı. Sivri el yazısını okumakta biraz zorlansam da birkaç dakika üzerinde çalıştım. Eli yazmıştı:

Birlikte ilk yolculuğumuzda, Cactus Flats'teki barda buzdolabına nasıl baktığını gördüm. Umarım hoşuna gider. Sen olmasan bu maceradan hayatta çıkamazdım. Seni bir daha görebilir miyim bilmiyorum ama umarım görürüm.

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Kapıyı arkamdan kapatıp yatağın ucuna oturdum. Her şeye baktım. Eve gelmiştim ama burası evim gibi görünmüyordu. Sinirlenmeye çalıştım ama evim artık çok daha iyi görünüyordu. Ve bu, seksin karşılığı değildi. Bu, hâlâ hayatta olduğu ve görev tamamlandığı için duyduğu minnetin karşılığıydı.

İçimde bir sürü duygu vardı. Buna alışkın değildim.

Sonunda silah çantasını yere koydum. Onu artık taşımama gerek olmadığını fark edince gözlerim doldu. Botlarımı, çorapla-

rımı, her şeyimi çıkarıp duşa girdim. O da çalışıyordu. O sıcak, tozlu yollarda acı çekerken, terlerken, evi düşündüğümde tek hayal ettiğim buydu. İyilik, kötülük, kan, nefret, arkadaşlık, ölmek ve ölüler...

Chrissie ertesi gün, "O *grigori*'ydi," dedi. Neredeyse bir tam gün uyumuştum. Birkaç kez kafasını uzatıp bana bakmış. Hediyenin büyüklüğü yüzünden düşüp ölmediğime emin olmak istemiş.

"Burada mıydı?" Eli'ı yanında Paulina olmadan tekrar burada düşünmek zordu.

Chrissie başını sallayınca solgun saçları savruldu. Yine hamileydi. "Sen gittikten sonra, ne zaman bilmem, galiba iki hafta sonra geldi. Senin öldüğünü düşündük. Ama sonra elektrikle ilgili kasabadaki herkesle konuştu. Jackson dahil. Sonra da işler inanamayacağın kadar hızlı başladı. Hepimiz deliye döndük. Çok teşekkürler!"

"Ben bir şey yapmadım," dedim. Bunun doğru olduğunu biliyordu, başını salladı.

"Sonra da Corbin'deki Seawall'dan adamlar buzdolabını, yatağı, koltuğu getirdi." En büyük oğlu Dellford'la kardeşi Rayford'un taş ve çubuklarla oynadığı kendi kulübesine doğru baktı.

"Hepsini bir anda." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Evet, hepsi aynı anda. İyi ki anahtarını bana bırakmışsın. Böylece onları içeri alabildim. Her şeyi şipşak hallettiler. Buzdolabına ne koyacaksın?"

Bir fikrim yoktu. Kafamı iki yana salladım. Kulübemin önündeki küçük bankta oturuyordum. Yeni silah kemerinin sert derisini biraz esnetmeye çalışıyordum. Colt'larım onda nasıl duracaktı acaba?

Başımı kaldırınca bir hareket sezdim. Tepeden bir silahşor geliyordu. "Git buradan Chrissie," dedim. Benim baktığım yöne çevirdi başını. Ânında gitmişti.

Elbette yanımda silah vardı. Adam bir metre daha gelemeden silahımla ayağa kalkmıştım.

"Ben dostum," diye seslendi adam çok rahatça ve bunu silahını çekip ateş ederek kanıtladı. Gördüğüm herkesten daha hızlıydı. Chrissie'nin oğlu Dellford, ona taş atmak için tam olarak o ânı seçmemiş olsaydı adam beni haklayabilirdi. Artık ya şans eseri ya da Tanrı'nın işi, taş, adamın ateş eden koluna isabet etti ve kurşun beni kıl payı kaçırdı. Benim kurşunum onu ıskalamadı. Ama öldürmedi de. Sol eliyle silahını çekip bana oradan ateş ederken o da benim gibi çok yönlü olduğunu kanıtladı. Bir saniye önce olduğum yerde olsaydım beni haklayabilirdi ama yere yatmıştım ve kurşun kafamın üstünden gitti. Benimki ise onun bacağına saplandı.

Ve yere inmişti nihayet. İki kez çarptı. Ölmedi.

Yaklaşınca, "Bunu neden yaptın lanet olası?" diye sordum.

Adam sadece gülümsedi. "Bunun için para aldım," dedi. "Ayrıca hiçbir kızın senin gibi ateş edebileceğine inanmadım. Gurur insanın toprağını kazıyor işte."

"Seni kim gönderdi?"

"Sana buzdolabı alan adamın babası."

"Orospu çocuğu prens."

Başını salladı. "Tanrı ruhumu bağışlasın," dedi ve kan kaybından öldü.

Eli'ın babası bir ay sonra Antelope'a geldiğinde onun için hazırlıklıydım. Çünkü onun gibi kin tuttan ve bu işe para harcamaktan çekinmeyen biri, meseleyi bitmeden rafa kaldırmazdı.

Jackson'a, Antelope personeline ve anneme danıştım. Hepimiz bir anlaşmaya vardık. Bu yüzden Prens Vladimir, Segundo Mexia'ya ayak bastığı saniye haberim oldu. Kendisine Alex Budurov diye bir isim uydurmuştu ama bu, şık valizinin üstüne işlenmiş baş harflere uymuyordu. Eli'ın babası iki hizmetçiyle geldi, onlara başka bir şey diyemezdim. İkisi de erkekti ve ikisi de neşeli katillerdi. Onları güvenli bir mesafeden gördüğüm anda anladım. Takasçı Army'nin dükkânında durmuş, onların sokak-

tan geçişini izliyordum. Gülümsüyor, etraflarında gördükleri her şeye burun kıvırıyorlardı. Onları öldürmek zevk olacaktı.

Takasçı Army, "Bununla ne alakan var?" dedi.

"Görürsem babasını öldürmem için bana söz verdirdi," dedim.

"Ve sözünü tutman lazım."

"Normalde çok kulak asmazdım. Söylediğinde ciddi miydi? Belki de değildi. O sırada çok kızgındı çünkü. Ama bu pislik beni kaç kez öldürmeye kalktı. O yüzden ben de sözümü tutacağım."

"Kiralık adamlarıyla ilgili ne yapacaksın?"

"Ah, bir planım var."

Pek bir şey değildi ama plan sayılırdı işte.

O akşam prens yemeğe otururken Antelope'a yürüdüm. Yardımcıları ayrı bir masada oturuyordu. Otelde onun dışında bir misafir daha vardı. Asık suratlı, kolu sakat, ufak tefek bir kadın. Sağlam koluyla yemeğini yiyor, prens ve adamlarını, akrebe bakar gibi tiksintiyle süzüyordu.

Hortensio'daki şamanın izini bulmak çok zor olmuştu. Çölde geçirdiğim o zorlu yolda yönleri çok net hatırlamıyordum.

Prens'in sakat kadınla aynı odada olmaktan hoşlanmadığı çok belliydi. Kadın daha önce soylu biriyle aynı ortamda bulunmuş birine benzemiyordu. Aslında daha önce ayağına ayakkabı giydiği bile şüpheliydi. Ama yemeğini düzgünce yiyordu.

İçeri girdiğimde kılık değiştirmiştim. Ödünç aldığım yeşil bir elbise giymiştim. Saçlarım uzuyordu. Kafam lüle lüleydi. Texoma'ya geldiğim kadar bronz ya da kırmızı değildim. Oram buram soyulmuyordu.

Ama verdiğim kiloyu geri almamıştım. Belki de bütün yağlarım yok olmuştu.

Eli'ın babasının neye benzediğimi öğrendiğinden şüphem yoktu ama önündeki kadın o tarife hiç uymuyordu. *Grigori*'ler gibi beni görmezden geldi. Çalışanları beni dikkatlice süzüp sonra önlerine döndüler.

O an ateş etmeye başlasam her şey çabucak olup biterdi. Ama aşçılardan birinin mutfak kapısındaki camdan baktığını görebiliyordum. Burada olmamaları gerekiyordu.

Odanın öbür ucundan mutfak kapısına gittim ve içeri girdim. Aşçı, garson ve bulaşıkçı çıkmaları gerekirken hâlâ oradalardı.

"Affedersin," diye fısıldadı aşçı Don, önlüğünü çıkarırken. Arka kapıdan çıktılar.

Kendime yeniden odaklanmalıydım.

Bu, kendi oğlunu ve beni öldürmek için defalarca uğraşmış bir adamdı. Paulina ve Klementina'yı öldürmüştü, peşime bir sürü *grigori* ve silahşor göndermişti ve hepsini öldürmüştüm.

Eli, babasını öldürmemle ilgili ne düşünürdü acaba? Ama burada olsa ve karşı gelse bile yapacaktım.

Prens Vladimir'i haklayamadan kendim ölürsem diye yedek olarak sakat kollu Jacinta'yı getirmiştim. Meğer Jacinta'nın hayatta en çok istediği şey bir katırmış. Yardımları karşılığında onu almasını sağlayacaktım.

Colt'larımdan biri çantamdaydı. Biri de mutfakta hazırdı. Tarken'ın tüfeği yemek salonunda beni bekliyordu. Ateş sırasını belirlemiştim. Mantık önce korumaları öldür, en son prensin icabına bak diyordu. Ama çok düşündüm ve önce prensin gitmesi gerekiyordu.

Silah elimdeydi, ben hazırlanırken başka biri girdi mi diye görmek için yemek salonunun kapısını açtım.

Bir saniye sonra Eli'ın kardeşi Peter'ı gördüm. Otel odasında yerde ölüsünü gördüğüm Peter. Tekrar dirilip beni öldüresiye boğazlayan Peter. Tabii o Peter görünümünde başka biriydi. Bu ise gerçeğiydi. Silahı da vardı. Ve silahını babasına doğrultmuştu.

Peter konuşmak için ağzını açtı. *Hayır! Asla konuşma! Ateş et!*

Onun önüne geçmek için Eli'ın haftalar önce Meksika'da bana verdiği küçük taşı fırlattım. Bana yardım edeceğini söylediği taşı. Her gün giyinirken onu bir cepten diğerine koyuyordum.

Taş, Prens Vladimir'in tam göğsüne isabet etti. Kolları büyü yapacakmış gibi açıldı ve nefes almak için çaresizce çabaladı. Bi-

raz hava alabilmek için yüzü çırpındı, büzüştü... ama hava ciğerlerine gitmedi. Elleri boğazında sendeledi. Peter ağzı açık, silahı havada bana döndü.

İki silahşor sandalyelerinden fırladı. İkisinin de elinde tüfekleri vardı ve biri Peter'a, biri bana dönüktü. Düşünmeden karar alıp Peter'ı hedef alanı vurdum ve bunun bedelini ödedim. Kurşunun darbesiyle biraz geriledim ama hedefimden şaşmayıp ikinci korumayı da kafasından vurdum. Bir .45'lik adamın kafasını fena dağıtıyordu.

Çok öfkeliydim. "Seni küçük pislik," dedim Peter'a içtenlikle. Sonra yere kapaklandım.

Eli yatağımın yanında oturuyordu. Burada olduğunu biliyordum. Doktor beni uyutana kadar bilincimi hiç kaybetmedim, keşke kaybetseydim gerçi. Daha önce hiç ameliyat olmamıştım, hiç hastaneye gitmemiştim ve her ânından nefret ettim. Farklı bir yatak, tuhaf kokular, istedikleri zaman izin almadan içeri giren insanlar ve istedikleri an size dokunan görevliler. Anestezi midemi bulandırdı. Bedeninizden bir kurşun çıkarıldıktan sonra tam da isteyeceğiniz şey zaten.

Şimdi, iki gün sonra hâlâ canım acıyordu ve hâlâ asabiydim. Ve işte Eli yanımdaydı.

"Bu çok tanıdık," dedi.

"İş bu," dedim. "İnsanları vurursan insanlar da seni vurur."

Eli yeni bir dövme yaptırmıştı. Elinin arkasında görebiliyordum. Hâlâ kırmızıydı. "Ne için?" dedim işaret ederek.

Eli dövmeye baktı. "Kurşunlara karşı koruma," dedi. "Bakalım işe yarayacak mı?"

"Bu yaygınlaşırsa işimi elimden alırsınız."

Eli gülümsedi ama sadece biraz. "Bütün bunları planladın."

"Evet. Geleceğini biliyordum."

"Ama Peter araya girdi."

"Evet."

"Çok üzgün."

"Olmalı da. O iyi mi?" Oğlan son görüşümde ayaktaydı ama sonra kendi başımın çaresine bakmam gerekmişti. Onu kollayacak durumda değildim.

"Evet, ama günde en az bir defa kafasına kakıyorum."

"Güzel. Aptal çocuk."

"Senden o kadar da küçük değil." Eli kaşlarını manalı manalı kaldırdı.

"Aptal çocuk işte. Hey, buzdolabı için teşekkürler."

"Önemli değil. Yani, önemli aslında. Elektrik falan, bir sürü ayarlama yapmak gerekti." Bu kez Eli gerçekten gülümsüyordu. Bu çok daha iyiydi.

"Bütün mahalle sana teşekkür ediyor. Çok para gitmiştir..." Sesim azaldı çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Parayı harcayacak kadar hayatta kaldığıma seviniyorum," dedi Eli. "Şimdi en büyük ağabeyim, aile yadigârlarından birini neden sattığımı sorma zevkini yaşasın bakalım."

"Baban bilmiyor muydu?"

"Ona hayatım için bir teşekkür etmem gerektiğini söyledim, bunun yerinde bir davranış olduğunu kabul etti. Kime teşekkür edeceğimi sormadı bile. Bence, nedense paranın kiliseye gideceğini düşündü. Beni öldürmeye çalışanın kim olduğunu anladığımı bilmese de ne kadar az konuşursak o kadar iyi olduğunu anlamıştı."

"Yani senin için sorun değil..."

"Babamı öldürmen mi?" Eli bana baktı. Ne düşündüğünü çıkaramıyordum. "Değil tabii. Sana söz verdirdim. Beni öldürmeye çalıştı. Korumalarının Peter'ı vurmasına izin verirdi ve bana dese de esas kendisi bir haindi."

"Peki, Grandük'e ne oldu?"

"Alexei'nin önünde diz çöküp mahkeme önünde yemin etti. Kendi ve ailesinin hayatı karşılığında."

"Ona inandın mı?"

"Hayır. Hesaplaşmak isteyecektir."

Eli'ın yüzünden, bunun çok da uzun sürmeyeceğini anladım.

"Klementina'yı merak ediyor musun?" dedim. "Çünkü siz gitmiştiniz."

"Anlatsana. Tren sitasyonunda sağ kurtulamadığını biliyorum. Olay yerinden hangi cesetleri aldıklarını öğrenmek için polisin ağzını aradım. Onunki alınanlar arasında vardı. Seninki... yoktu."

Hayatta olduğumu ona bildirme nezaketinde bulunmayarak toplumsal bir kabahat işlemişim gibi biraz mahcup oldum. Ama nasıl yapacaktım? Param yoktu, bir postaneye yakın değildim. "Klementina beni kurtardı," diye başlayıp tren istasyonu ve yolculuk hikâyemi anlattım. "Sonunda eve geldim ve bir baktım ki bir buzdolabım var. Ah, bebek doğdu mu? Alexei'nin bebeği?"

"Bir oğlan. Şu âna kadar sağlıklı."

"Bu iyi haber sanırım. Felicia'dan ne haber?"

Eli gülümsedi. "O da ablası gibi delifişek. Farklı şekilde."

Nasıl sorsam diye biraz düşündüm ama sonra soruverdim. "Kan verme nasıl gidiyor?"

"Başka bir akraba daha bulduk. On altı yaşında bir oğlan. Felicia onun kan verişini izledi. Şu an onu korkutmayı ya da kızdırmayı istemiyoruz. Oldukça sinirli."

Konuşacak başka bir konu buldum çünkü Felicia'dan bahsetmek beni biraz üzüyordu. "Annen nasıl?" Kocası kendi oğlunu öldürmeye kalkmıştı ve yeni dul kalmıştı neticede.

"Baş ediyor. Babam ona karşı hep iyi değildi. Annem bizi çok sever."

Aklımda başka sorular olsa da sesli soracaklarım tükenmişti. Belki de şimdilik sormamak daha iyiydi. Kapasitemi aşmıştım. İç çekip başımı çevirdim ve pencereden dışarı baktım. En azından bir pencerem vardı. En heyecanlı şeyin, bir annenin kollarında bebeğiyle geçmesi olan sıkıcı bir yola baksa da olsun.

"Babam Segundo Mexia'ya seni öldürmeye geldi," dedi Eli.

"Tabii." Bu açık ve seçikti.

"Ve sen bunu bekliyordun."

"Tabii."

"Neden?" Eli bunu sorarken biraz hassaslaşmıştı sanki.

"Katiller öldürür," dedim omuz silkerek. "Onu kızdırdım. Bunu, yani beni nasıl öğrendi bilmiyorum gerçi." Eli'ın söylemesi için bekledim.

"Peter yüzünden," dedi uzağa bakarak. "Benim hatam. Peter'ın gerçekleri duymaya hazır olduğunu sandım ama değildi. Dinamit gibi fırladı. Benden daha fevri."

Galiba Peter fazla aceleci davranmıştı. "Yabi babanla yüzleşti mi?"

"Evet, ve konuşurken Peter senden bahsetmiş. Babam için bu yeterli olmuş. Ona ve amacına engel olduğunu hissetmiş ve sana bir ders vermeye kalkmış. Tabii onun düşüncesine göre bu da bana ve Peter'a hadlerimizi bildirecekti."

"Onca yolu intikam almaya geldi." Oldukça pahalı bir intikammış doğrusu.

"Evet. Aynen öyle."

"Ve kardeşin de onun peşinden gelmiş?"

Eli başını salladı. "Evet, Peter biletlerin makbuzlarını görmüş. Neler olduğunu anlayınca yola koyulmuş. Bana da bir not bırakmış."

Peter bu yaşında bile hemen harekete geçen ateşli bir çocuktu. Hoşuma gitti sayılır.

"Sen de onun peşinden geldin."

"Kıtayı aşan Savarov'lar ordusu," dedi Eli neşeli görünmeye çalışarak.

Konuşmamız biter bitmez gidecekti. "Erkek kardeşlerin ne diyor? Anneleri farklı olanlar?"

"Bilmem." İlk kez çekinceli göründü. "Benim tarafımdalar sanırım, Çar'ın tarafında yani. Ama emin olamam. Bilmemekten bahsetmişken... O kadın kimdi?"

"Sakat kollu Jacinta mı? Bir köyde adamların bana tecavüz etmesine karşı çıkan bir cadı. Acayip bir şey, değil mi?"

"Babamın adamlarından biri hemen ölmeyince onu hakladı," dedi Eli. "Babama taş atmanla ilgili bir şey mi dedi?"

"Bana verdiğin taştı," dedim. "Onu saklamıştım." Küçük bir sessizlikten sonra, "Jacinta'ya söz verdiğim katırı verdiniz mi?" dedim.

"Bilgili biri," dedi Eli. "Benimle San Diego'ya gelmesini istedim."

"O ne dedi?"

"Sadece katırı istiyor."

Gülünce canım acıdı ama buna değerdi. Eli da benimle birlikte güldü.

"Annem, babanın cenazesini götürdüğünü söyledi."

"Evet, mumyalattım. Bir tören yapmamız gerek. Adamları da Segundo Mexia'da silahşorlar mezarlığına gömüldü."

Annem bunu da söylemişti. Yorulduğumu hissediyordum ama Eli'ın gitmesini istemiyordum. Onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Onunla ilgili ne hissettiğimi bilmesem de bu bir şeyi değiştirir miydi? Gitmiş olacaktı ve buna üzülecektim.

Eli ayağa kalktı. "Yakalamam gereken bir tren var," dedi. "Neyse ki bu sefer yanımda Felicia yok. San Diego'ya giderken beni deli etti. Hiç trene binmemiş, hiç gerçek bir banyo yapmamış, hiç o yemekleri yememiş. Her şeye bayıldı."

Pek hakkım olmasa da biraz gururlandım. "Ona göz kulak olman gerektiğini biliyorsun," dedim uyarı maksadıyla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sonradan söylediklerini düşündüm. Hani Paulina'nın ölmediğini ve Sergei'i ısırdığını söyledi ya?"

"Evet." Eli, Paulina konusunda hâlâ üzgündü. Bu beni şaşırtmadı. Sanırım kendini suçlu hissediyordu ama neden öyle hissedecekti ki? "Benim hayatımı kurtarmaya çalışırken öldü," dedi.

Demek o yüzden. "Öyleyse bunu hak etmek için yaşamalısın," dedim. Başka bir şey aklıma gelmemişti. Eli şaşırmış görün-

dü. Sonra düşüncelere daldı. "Ben de o konuya dönmek istiyorum," dedim. "Bunları söyleyen sadece Felicia."

Eli sorgularcasına baktı. Kaşları yine kalktı.

"Bu hikâyeyi sadece ondan dinledik," dedim. Açıklama bitmişti.

Ama Eli için değil. "Ne demek istiyorsun?" Neredeyse gülecekti. "Sence amcasını *Felicia* mı ısırdı?"

Omuzlarımı hafifçe silktim. "Bir daha deneyelim. Demek istediğim şu; adama neler olduğunu bilmiyoruz. Belki Felicia'nın söyledikleri gerçektir. Belki panikleyip adamla Paulina'yı içeri kapatıp kapıyı üstlerinden kilitlemiştir. Belki de o... Bilmiyorum. Ama tren istasyonuna tek bir kişi geldi ve o, kardeşim Felicia'ydı."

"Bunu hatırlayacağım," dedi Eli uzun ve düşünceli bir duraksamadan sonra.

"Pekâlâ. Hoşça kal," dedim ve gözlerimi kapadım. Bir şey duymadım. Gözlerimi tekrar açtım. Hâlâ oradaydı.

"Harikaydı," dedi Eli gözlerimin içine bakarak. "Unutulmaz birisin."

Sonra da gitti.

İki gün sonra eve döndüğümde Antelope yemek salonundaki kurşun delikleri kapatılmıştı. Silahşorlar gömülmüş, Prens Vladimir'in cenazesi Eli ve kardeşlerinin düzenleyeceği törene gönderilmişti. Her şey bitmişti.

Bir süre güçsüzdüm. Kurşun doğruca vücudunuza girerse olacağı budur, bedelini ödersiniz. Nereyi delerse delsin. Segundo Mexia'nın etrafında uzun yürüyüşlere çıktım. Bir at kiralayıp ata bindim. Hayatımda ilk defa dinlenebilme lüksüne ve paraya sahiptim.

Annem saçında birkaç tel beyaz saç görünce küplere bindi. Jackson kahkahalara boğuldu. Annem bunun için beni suçlamaya karar verdi. Jackson da ona katıldı.

Üç dört ay sonra Felicia'dan İngilizce bir mektup aldım. Güzel bir elyazısıyla yazılmıştı. Başka birinin gözetiminde yeniden

yazıldığını anlayabiliyordum. Belki Eli'ın, belki de bir öğretmenin.

Sevgili Lizbeth,

Burası çok gösterişli. Dört elbisem var. Hiç pantolonum yok. Her gün farklı ayakkabı giyiyorum. Saygıdeğer Çar'a bir kez kan verdim bile. Önceden sahip olmadığım bir ayrıcalıktı ama kuzenim Franklin hastalanınca sıra bana geldi. Çok cesurdum. Çar benim sayemde çok daha iyi hissetti. Her gün okula gidiyorum ve gördüğün gibi okuyup yazabiliyorum. Buradaki tek Meksikalı benim. Beni görmeye gelirsen çok güzel olur.

Kardeşin,
Felicia Karkarov

Okurken bazen gülümsedim, bazen kaşlarımı çattım. Bana bir sürü paraya mal olacak bu uzun yolculuğu yapma düşüncesi saçma, hatta korkunçtu. Şu an param vardı ama yaşamak zorundaydım ve hâlâ başka bir ekiple işim yoktu. George Ramsey diye yeni gelen biri, Celeste yakınlarında yeni bir ekip kuruyor diye duymuştum. Belki de gidip adamla konuşurdum.

Aynı yerde durmaktan yorulmaya ve buzdolabımı hayranlıkla seyretmekten sıkılmaya başlamıştım.

